

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Karanlık bir yolda
yürürken tek umudunuz
bir yıldız görebilmenizdir.

Sahip Olduğum

Tek Şey

"Bu Yabancı Olduğum Önce"
kitalarını yazarından

RENÉE
CARLINO

İncir

www.1000proje.com

Hayatım Değişiyor

Bir ekim sabahı, Lincoln Park'taki küçük dairemde her zamanki gibi sabah yedide uyandım. Hazırlandım, kuru bir krep yedim, dört kat giyindim ve Fullerton'daki L istasyonuna yürüdüm. Her zaman yaptığım gibi sekiz on beş civarı trene bindim. O günle ilgili farklı hiçbir şey yoktu. Oysa hayatımın değiştiği gün olacaktı, sadece henüz bunu bilmiyordum. Onu bulmak için üç vagon dolaştım. İki sevgili cemaat üyesinin yanına oturdum ve ayine başlaması için hazırlandım. Bu bizim her sabahki kilişimizdi, papazımız ise Sadece Bob'tu. En azından benim için adı buydu. Onunla ilk tanıştığımda adını sormuştum. Bana, "Bob," dedi. Devam etmesi için beklediğimi görünce, "Sadece Bob," diye karşılık verdi. Ben de ona bu adı taktım.

Adı Sadece Bob olan bir adam yedi ay önce içi masum insanlarla dolu bir vagonda vaaz vermeye başladıysa, yirmi altı yıllık beynimde kendini koruma alarmlarının çoktan devreye girmiş olması gerekiyordu. Ama alarmlar çalışmadı çünkü onu konuşurken dinler dinlemez kapılmıştım. Sadece Bob asla İncil'den,

dinden ya da cehennem azabından söz etmezdi. O gün kurduğu ilk cümle, “Sahip olduğun tek şey sensin!” olmuştu.

ÂMİN.

Yaşlı, bitkin görünüşlü, muhtemelen en az yetmişli yaşlarında olan bir adamdı. Yuvarlak, kel kafasından fışkıran beş tel beyaz saçı vardı. Her gün aynı Dockers ve Pendleton montunu giyerdi. Giysileri temizdi, en azından temiz görünüyorlardı. Ama Sadece Bob’un tuhaf bir kokusu vardı. Sanki dünyanın en eski kütüphanesinden yaşıyormuş gibi, eski kitap kokuyordu. Onun tavana kadar eski ciltli kitaplarla kaplı küçük bir dairede yaşadığını hayal etmiştim. Bırakın yürümeyi güçlükle ayakta duruyordu. Yani her gün hiç şaşmadan aynı saatte trene yetişmesi ve sadık müritlerine vaaz vermesi bir mucizeydi. Yaklaşık on kişi kadardık. Diğerlerini pek tanımıyordum. Herkes kendi dünyasıyla meşguldü. Ama son yedi ayda yüzleri bana oldukça tanıdık gelmeye başlamıştı.

Chicago’da L istasyonundan trenlere binip kendi kendine yüksek sesle konuşmayı seven delilerden bol bir şey yoktu. Kendimi bildim bileli bu trene biniyordum ama Sadece Bob farklıydı. Onun vermesi, benim de duymam gereken bir mesajı vardı. Her gün farklı bir konudan söz ederdi. Bazen Suze Orman kanalına geçip kişisel finanstan bahsederken diğer günler yiyeceklerdeki haşere ilaçları ve koruyuculardan söz edebilir, insanların boylarının uzamasına neden olduklarını söyleyebilirdi. O gün, kalın Chicago aksanıyla Gandhi kanalını açmış, istediğiniz değişimin sizde başlaması gerektiğinden söz ediyordu. “Hayal edin ki, gerçekleşsin! Bugün size bunu anlatmak istiyorum sevgili dostlarım. Gerçekleşmeden önce görmelisiniz. Kendi kâhininiz olmalısınız. Düşlerinizi gerçekleştirmek için onları hayal edin!”

Durağa yaklaşmamızla ayağa kalktım ve kapıya yöneldim. Sadece Bob genellikle vaazını verirken kapıya yakın otururdu. Yanından geçerken titrek bacaklarıyla ayağa kalktı ve elini omzuma koydu. Bu alışılmadık bir hareketti. “Kate,” dedi. Adımı bildiğinden bile habersizdim. “Bugün hayatının değişeceği gün. Hayal et ve gerçekleşsin!” Ardından, konuşmalarının sonunda her zaman yaptığı gibi “Ve unutmayın...” diye devam etti. Sadece Bob kaşlarını kaldırdı ve cümlesini bitirmemi bekledi.

“Sahip olduğum tek şey benim,” dedim.

“Kesinlikle!”

Bu biraz tuhaf ve olağandışı olsa da, o dönemde tam da duymam gerekendi. Sadece Bob omzumu bıraktı, State Caddesi’nde trenden inip Chicago’nun buz gibi rüzgârlı soğuşuna adım attım. İçimde hayatımın bir daha asla eskisi gibi olmayacağına dair garip bir his vardı.

Aslına bakarsanız, biraz değişim hiç de fena olmazdı. Sadece Bob’la ilk karşılaşmamdan sonra her sabah işe geç kalma pahasına, Brown hattında onu aramıştım. Bu tam da Rose’un ölümünden bir hafta sonra başlamıştı, tam da kendimi gerçekten tamamen yalnız hissettiğim o günlerde... Rose annemin çocukluk arkadaşıydı. Annem, ben sekiz yaşındayken göğüs kanserinden öldükten sonra beni o yetiştirmişti. Annem hayatının büyük bir kısmını hamile kalamayacağını düşünerek geçirdikten sonra, beni kırk yaşında doğurmuştu. Yani babamla tanışana kadar. Babamın ortalıkta uzun süre takılmamış olması üzücüydü. Onu hiç tanıımıyordum.

Annem harika bir insandı. Benim bir mucize olduğumu düşünmüş, üzerime titremiş ve bana ihtiyacım olan her şeyi vermeye çalışmıştı. Aynı zamanda bana bağımsız bir düşünür olmayı da

öğretmişti. Hastalanana dek dimdik ayakta duran bir kadındı. Yine de bana söylediklerini hiç unutmamıştım. “*Sen çok güzelsin, Kate. Ama sakın görünüşüne aldanma,*” derdi. İşaret parmağıyla alnıma hafifçe vurur ve “*Asıl önemli olan bununla ne yaptığın,*” diye eklerdi.

Sevgi dolu ama bir o kadar da sert bir kadın olduğunu hatırlıyorum, sanki beni hayatın zorluklarına hazırlamaya çalışıyordu. Hep bir şekilde annemin uzun süre çevremde olmayacağını hissetmiştim. Ama en azından Rose benimleydi... Ta ki, safra taşı aldirmek için geçirdiği bir ameliyatın ardından enfeksiyon kaparak ölene kadar. Nasıl bir Tanrı beni önemseyen herkesi yanına alır, bunu anlayamadım. Sonra birden fark ettim. *Etrafımda ne kadar çok insan olursa olsun, artık benimle ilgilenecek kimse yok. Sahip olduğum tek şey benim.* Bu kelimeler benim mantram oldu.

Chicago’nun tanınmış gazete ve bloglarından biri olan *Chicago Crier*’in lobisine adım attığımda bu kelimeleri tekrarlıyordum. Son beş yıldır burada çalışıyordum. Özel ilgi bölümü için trans yağların tehlikeleri, yoga’ya karşı pilates, kırmızı rujun faydaları ve pahalı olmayan kaliteli şarap adresleri gibi konularda yazıyordum. Asla ciddi bir görev almamıştım. Editörüm Jerry beni sevse de; Rose’un ölümünden bu yana sıfır heyecanla vasatın altında makaleler hazırlıyordum. Gazetede yükselmek gibi bir beklentim yoktu çünkü yaşam enerjim tükenmişti. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu pek hak etmiyordum. Ama o gün kapıdan içeri adım attığım an, yeni bir vizyonum vardı. Tam olarak adlandıramasam da, kendimi bilgisayarın başında tutku ve heyecanla yazarken hayal etmiştim. Oysa bunu sekiz uzun aydır hiç yapmamıştım.

Kendi katıma geldiğimde Beth’i bölmemin yanında dikilirken buldum. Beth, uzun boylu, mat saçları olan tehditkâr görünümlü bir kadındı. Ama kocaman bir kalbe ve muhteşem bir yazım ye-

tenegine sahipti. Her gün bir ergen gibi basketbol şortları, tişörtler ve spor ayakkabıları giyerdi. Yine de bunun bir önemi yoktu çünkü o gazetenin başyazarıydı ve bunu kesinlikle hak ediyordu. En büyük görevleri almasının nedeni, yazdığı her bir kelimeye kalbini ve ruhunu katıyor olmasıydı. Ona hayrandım.

“Merhaba, ufaklık.”

“Merhaba, Beth. Hafta sonun nasıl geçti?”

“Harika. On bin kelime yazdım.”

Tabii ki yazmıştı. Neden onun gibi olamıyordum?

“Bu nedir?” Masamın üzerindeki kâğıt yığınının işaret ettim. Kapağında “R. J. LAWSON” dışında bir şey yazmıyordu.

“Jerry o hikâyeyi sana veriyor,” dedi. İlk başta ne demek istediğini anlayamadım. Sonra Jerry’nin R. J. Lawson hakkında söylediklerini hatırladım. Onunla ilgili bir hikâye yakalamaya takmıştı. Ben kişisel olarak bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

“Ben mi? Neden bu görevi bana veriyor ki?”

Beth kurnazca gülümsedi. “Bilmiyorum, ama birazdan seninle bu işi konuşmak için burada olacak. Tanrım, o hikâyeyi ben de istiyordum Kate. Ortadan kaybolduğundan beri kimse onunla röportaj yapamadı. Yine de bu işi sen aldığın için mutluyum. Buna ihtiyacın vardı.”

Birkaç dakika boş gözlerle Beth’in yüzüne baktım ve sonra, “Evet, biliyorum... Bu iş hayatımı değiştirebilir,” diye mırıldandım.

Beth gülümseyerek, “Kesinlikle dostum,” dedi. Ardından elindeki kâğıttan topu arkamdaki çöp kutusuna mükemmel bir şekilde basket attı. “Ve işte basket!”

Arkasını dönüp gidince, masamdaki düzgün kâğıt yığınınına bakıp kendi kendime gülümsedim. Jerry bana gerçek bir iş verdi-

ğine göre kesinlikle aklını kaçırmış olmalıydı. Kafamı kaldırıncı bölmemin tepesinden bana baktığını gördüm.

Kaşlarım kaldırarak, “Beğendin mi? Bu özel bir haber,” dedi.
“Neden ben?”

“Kate, bu adam hakkında ne biliyorsun?”

“Bir hikâye elde edebilmek için izini sürdüğünün dışında hiçbir şey. Ayrıca Beth’in bu görev için bir organını kolaylıkla feda edebileceğini görebiliyorum.”

Jerry yavaşça başını salladı, sonra düşünüyormuşçasına tavana baktı. Büyük bir depoyu andıran odamız yüz bölmeye ayrılmıştı. Dev alan yazarların sohbetleri ve bilgisayarlarının başında deliler gibi çalışmalarıyla çıkan uğultuyla çınılıyordu. Jerry hoparlörlerden farklı müzikler yayınlar ve bir yaratıcılık kozası sağlamak isterdi. Oysa ben uzun zamandır kendimi yaratıcı hissetmiyordum. Bu sadece ve sadece benim hatamdı. Tam o sırada arka planda “Hearbeats” şarkısının hüznünlü bir José González versiyonu çalıyordu. Jerry dalgın dalgın tavana bakarken onu izledim.

Kırk yaşındaydı, Richard Dreyfuss’un Üçüncü Türden Yakınlaşmalar filmindeki haline benziyordu. Burnunun tam da ucunda çift odaklı gözlükleri vardı. Bu onu yaşlı gösterse de, Jerry güvenilirlik sağladığını düşünüyordu. Karısına ve çocuklarına âşık gerçek bir aile babasıydı. Diğer yandan ağzına geleni söylerdi. İşte bu yüzden, sonunda başını indirip konuşmaya başladığında hiç şaşırmadım. “Sen iyi bir yazarsın, Kate. Gerekli tüm özelliklere sahipsin, ayrıca popon da çok güzel.”

“Jerry! Bunun konumuzla ne alakası var? Bana sırf güzel bir popom olduğu için bu büyük görevi vermeni istemiyorum.”

“Tamam tamam, demek istediğim bu değildi. Gerekli tüm özelliklere sahip olduğunu söyledim. R. J. otuzlu yaşlarda bir

bekâr. Senin gibi biri işimize yarayabilir.”

Alaycı bir tonda, “Süper! Teşekkürler,” dedim.

“Ne yani, istemiyor musun?” diyerek kâğıt yığınınına uzandı.

“Hayır. İstiyorum. Sadece inanamıyorum...”

“Bu bir iltifattı, Kate.”

“Tamam, pekâlâ.”

Beni kızdırmak için söylemediğini biliyordum. Dediğim gibi, ağzına geleni söylerdi. O dünyanın en sadık adamıydı ve bana asılmayacağını çok iyi biliyordum. Sanırım söylemeye çalıştığı, R. J. nin röportaj taleplerini reddetmesinden dolayı, Beth’in saldırgan yaklaşımı hikâyeyi kaçırmamıza neden olabilirdi.

“Tamam mı?”

“Bu fırsatı değerlendirmeyi çok isterim Jerry. Teşekkür ederim. Yine de gerçekten meraklanmadan edemiyorum. Bizimle röportaj yapmayı nasıl kabul etti? Hem de özel bir röportaj, öyle değil mi? Ne de olsa biz ulusal olarak tanınmış bir gazete sayılmayız.”

Jerry zaferle, “Başının etini yedim diyebiliriz,” dedi. “Sonunda cevap verene dek yazmaya devam ettim. Israrımdan etkilendiğini ve gazetemizin diğerlerine göre daha saygın görüldüğünü söyledi. Büyük olasılıkla bizi araştırmıştır. Şaraphane ve çevresel katkılarının duyulmasına hevesli gibi görünüyor. E postasında özellikle altını çizdiği tek bir konu var. Makalenin özel yaşamına değil, şaraba odaklanmasını istiyor. Ama Kate, böyle bir hikâye *Crier*’i yepyeni bir lige taşıyabilir. Özellikle de okuyucularımızın istediği o kirli çamaşırları bulabilirsen. Yani bu, R. J. Lawson hakkındaki her şeyi öğrenmemiz anlamına geliyor!”

Sandalyemde döndüm, kollarımı kavuşturdum ve arkama yaslandım. İlgimi çekmişti. “Bana onun hakkında bildiklerini anlat.”

“Sıkı tutun çünkü bu adam tam bir muamma. Ryan Lawson 1998’de genç bir MIT’ mezunu ve bilgisayar mühendis dehasıyken Silikon Vadisi’nin en büyük teknoloji şirketlerinden birinin de kurucu ortağıydı. Steve Jobs ve Steve Wozniak’ın bir karşımı, bilgili bir iş adamı ve teknik bir deha olabilirdi.”

“Vay canına!”

“Evet, neredeyse tüm devlet kurumlarında, bankalarda ve büyük şirketlerde kullanılan bazı bilgisayar sunucularını icat etti. Bu sunuculara izinsiz girilmesi mümkün değil.”

“Yani rujlar ve şaraplar hakkında makaleler yazarken şimdi kalkmış benden bir teknoloji imparatoruyla ilgili yazmamı mı istiyorsun?”

“Asıl önemli olan da bu Kate. 1999’da, J-Com teknolojilerindeki hisselerini satıp ortadan kayboldu. Kimse nereye gittiğini ya da üç milyar dolarıyla ne yaptığını bilmiyordu. Parayı Afrika’ya götürdüğüne ve kıtanın dört bir yanında kendi elleriyle okullar inşa ettiğine dair dedikodular yayıldı. Ama hiçbirisi ispat edilemedi.”

“O halde onu nasıl buldun? Şimdi ne yapıyor?”

“Üç yıl önce bir Kaliforniya gazetesinde, Napa Vadisi’nde üç yüz yetmiş hektarlık bir alana yayılan eski bir şaraphane ve köhne bir otel satın aldığına dair bir haber okudum. Bu sene şaraplarının bilinen tüm ödülleri kazanmaya başlamasına dek, sessizce yol aldı.”

Parçalar yavaşça birleşiyordu. “R. J. Lawson,” diye tekrarladım. “Evet, o Pinot muhteşem!”

“Değil mi? Sanki adam dokunduğu her şeyi altına çeviriyor.”

“Beth neden bir şarap üreticisiyle röportaj yapmak istesin ki?”

“Çünkü adam büyük röportajları geri çeviriyor, on yıldan fazla bir süredir tek bir kare fotoğrafı çekilmemiş. Bill Gates ya da Steve Jobs’un zirvedeyken ortadan kaybolduklarını bir düşünsene. Bu büyük bir hikâye!”

“Yine de bu işi bana verdiğine hâlâ inanamıyorum.”

“Pekâlâ, sana yalan söylemeyeceğim Kate. Son zamanlarda berbat bir iş çıkarıyorsun. Meyveli sakızların taze bir nefes verdiği efsanesiyle ilgili makale yazmayı teklif ettiğin doğru mu?”

“Yalan sayılmaz. Meyveli sakızlar taze bir nefes vermiyor. Nefesinin berbat kokmasına neden oluyor ve insanlar bunu öğrenmek zorunda. Hadi ama özel ilgi alanına giriyor.”

“Anahtar kelime *ilginç* olmalı. Okuyucularımız lanet bir meyveli sakızı umursamaz. Onlar ilginç, onlara bir duygu kazandıracak hikâyeler istiyorlar. Şarapla ilgili bir hikâye yazarken bile okuyucuların kalbine dokunmak zorundasın. Yazdığın her şeyde bir parça insanlık olmalı.”

“Tamam, ne demek istediğini biliyorum. Sadece son zamanlarda yeterince motive olamadım... Yani Rose öldüğünden beri.”

Bir milisaniye kadar bana acıyarak bakınca bu bahanenin artık geçerliliğini kaybetmeye başladığını anladım. “Kaliforniya’ya gitmek için yarın yola çıkman gerekiyor. Röportajı iki bölüm halinde yapmayı kabul etti. Sadece salı ve perşembe günleri uygun, yani oradaki otelde kalacaksın. Huzurlu bir yer olacağını düşünüyorum, böylelikle oradayken makalenin yarısını yazabilirsin. Eve git, erkek arkadaşınla konuş ve bana haber ver.”

Umurunda olmayacaktır. Umurunda değilim.

“Ben varım Jerry. Stephan’la konuşmam gerekmiyor. Orada ne kadar kalacağım?”

Gözlerinde derin düşüncelerle yine durdu, sonra alçak bir sesle konuştu. “Işıltını kaybettin Kate. Onu bulana dek geri dönme. Bana muhteşem bir hikâye getir.”

2

Tek Başına ama Yalnız Sayılmaz

Erkek arkadaşım Stephen'la aynı apartmanda oturuyorduk. İki yıl önce bodrum katındaki çamaşırhanede tanışmış, o günden beri de her hafta çamaşırlarımızı birlikte yıkamıştık. Aslına bakarsanız, Stephen için erkek arkadaşım demek biraz zordu. Çünkü haftalık çamaşır yıkama seanslarımız ve geleneksel cuma akşamı yemeklerimizin dışında birbirimizi çok az görüyorduk. O bir işkolikti, prestijli bir pazarlama şirketi olan iş yerinde basamakları hızla tırmanıyordu. Stephen, şirketine kreatif ajans adını verse de, bana göre aslında para getiren bir şirketten fazlası değildi. Stephen zamanının büyük bir kısmını müşterilerini ikna etmek ve ürünlerin görünüşlerini değiştirmek adına yeni fikirler bulmaya harcıyordu. Böylece herkes para kazanabilecekti. İşine bağlıydı, gayretliydi ama bu iş temposu bir kız arkadaş için zaman bırakmıyordu. Gerçek bir yatak yerine o çamaşırhanede makineye eğilmiş bir şekilde çok daha fazla sevişiyorduk.

O gün hazırlanmak için *Chicago Crier*'den erken çıktım. Stephen benimle her zamanki gibi bodrum katında saat altıda

buluştu. Birbirimiz için akşam yemeği alıp değiştirecektik ve o hafta Tayland mutfağını seçmiştik.

Uzanıp öperken, “Hey, günün nasıl geçti?” diye sordum. Stephen benden sadece birkaç santim uzundu, bir seksen civarındaydı. Ama bazı insanların kibir olarak algıladıkları kendine güveni yüzünden çok daha iri görünüyordu.

“Merhaba, tatlım. Yoğun bir gündü, herkes Copley hesabından dolayı kafalarını duvarlara vuruyor. Aslına bakarsan birkaç dakika sonra bir konferans görüşmesi yapmam gerek,” dedi ve bana yemek paketimi uzattı. “Sarı köri, değil mi?”

“Hı-hı.” Bana asla günümün nasıl geçtiğini sormazdı. Paketin kapağını açmamla kapamam bir oldu. “Bu tavuk mu?”

“Evet, senin sevdiğinden.”

“Ben bir vejetaryenim Stephen. On yıldır böyleyim.”

“Ah, ama tavuk yiyebildiğini sanıyordum.”

“Normalde insanlar tavuk yerse vejetaryen olmaz.”

“Tanrım, üzgünüm. Seni daha önce sarı köri yerken gördüğüm eminim.”

“Tofu peyniriyle.”

“Pekâlâ, benimkini verebilirdim ama onun da içinde tavuk var.”

“Sadece pirinçlerini yiyeceğim.”

Telefonuna cevap vermeden önce parmaklarını dudaklarına götürüp bana sessiz olmamı işaret etti. “Stephen Brooks. Evet, kabul ediyorum. Hey, nasılsın dostum? Ah, şaka yapıyor olmalısın! İki milyon mu? Ben de ona böyle söylemiştim.”

Stephen konuşmasına devam ederken ben pirinçleri silip süpürdüm ve çamaşırları ayırmaya başladım. Eğilmemle birlikte

arkama geçti ve vücudunu benimkine bastırdı. Arkamı döndüğümde sırtıyordu.

“*Pisliksin.*” diye fısıldadım.

“*Çok ateşlisin.*” diye ağzını oynattı.

Stephen düzgün bir iş adamı görüntüsüyle çekiciydi. Her zaman tıraşlı olurdu. Koyu renk saçları ve neredeyse siyah gibi duran koyu kahve gözleri vardı. Sadece takım elbise ya da spor giysiler tercih ederdi. Onu asla sıradan bir şekilde giyinmiş göremezdiniz. Benim üzerimde ise yırtık kot pantolonum ve Illinois Üniversitesi tişörtüm vardı. Pek çok açıdan uyumsuzduk. Her ne kadar aramızda fiziksel bir çekim olsa da, asla ilişkimiz şimdiki halinden daha ileriye gidebilecekmiş gibi hissetmedim. Beni ailesiyle tanıştırmamıştı. Tatillerde o banliyödeki ailesini ziyaret ederken ben de Rose’a giderdim. Birbirimizin dairesinde çok az zaman geçirirdik. Rose öldükten sonra kendimi daha da soyutlamıştım. Yalnız kalmayı öğrenmem gerektiğine inanıyordum, bu nedenle Stephen’la ilişkimizi de asla zorlamadım. O da daha fazlası için çaba göstermedi. Onunla birlikte olmamın sebebi, konforlu olmasıydı. Stephen’la birlikteydim çünkü o sevimliydi ve sahip olduğum tek şey olduğunu düşünüyordum. Oysa birlikte geçirdiğimiz iki yıldan sonra bile hâlâ bana tavuklu sarı köri getirebiliyordu.

Sıçrayıp çamaşır makinesinin üstüne oturdum. Stephen konuşmasını sonlandırdı. Bana doğru yürüdü ama telefonu hâlâ elindeydi, başı önde ekranına bakıyordu. Daha da yakınlaşması için bacaklarımı araladım. Başı hâlâ öndeyken, parmağını kaldırdı ve “Biraz bekle, şu mesajı yazmam gerekiyor,” dedi. Tek başına olmadığım halde kendimi böyle yalnız hissetmem inanılmazdı. Bazen Stephen’la birlikteyken durumum hakkında kendimi çok

daha kötü hissediyordum. İlişkimizin sadece fiziksel olduğu gerçeğini kabullenmiştim. Stephen bugüne dek yazdığım tek bir makaleyi dahi okumamıştı. Bahanesi ise, iş ve spor makalelerini okumaktan hoşlandığını söylemesi olmuştu. Benimle eğlenmezdi bile.

“Yarın bir hikâye için Kaliforniya’ya gidiyorum. Bu Jerry’nin aylardır peşinde olduğu çok büyük bir görev.” Gözleri telefonunda başını salladı. “Beni duydun mu? Yarın şehirden gidiyorum.”

Başını kaldırdı, uzandı ve dudaklarıma basit bir öpücük bıraktı.

“İyi yolculuklar. Bu aramaya cevap vermek zorundayım Kate. Çok üzgünüm. Yıkanınca benim giysilerimi de yukarı getirir misin? Bu gerçekten çok önemli bir görüşme, milyon dolarlık bir hesap.”

Beni tekrar öptü. Kendimi zorlayarak gülümsedim. “Teşekkürler, tatlım,” dedikten sonra arkasını döndü, yemeğini aldı ve kapıdan dışarı çıktı.

Dediğim gibi, umurunda olmayacaktır.

O gece giysilerini bırakmak için Stephen’ın dairesine gittiğimde kapıyı takım elbiseleriyle açtı. Kravatını gevşetmiş, kollarını sıvamıştı ama telefon hâlâ kulağındaydı.

Ağzını, “Teşekkür ederim,” diyerek kıpırdattı. “Sana mesaj atacam.”

İçi giysileriyle dolu olan sepeti ona uzattım ve usulca, “Bir şey değil,” dedim.

Stephen bana mesaj yazmayı severdi. Birbirimize açık seçik mesajlar göndermenin seksi olduğunu düşünüyordu. Ama gerçek

yaşamda çok az iletişim kurduğumuz için o mesajlar da anlamsız gelmeye başlamıştı.

Gerçekten de iki saat sonra yatağa uzandığım sırada ondan bir mesaj geldi.

Stephen: Bu gece harika görünüyordun.

Normalde, “*Sen de fena değildin,*” gibi bir mesajla karşılık verirdim. En azından Stephen çabalıyordu, samimi olduğunu düşünmüştüm. Ama o gece bir şeyi çok iyi anlamıştım. Beni gerçekten mutlu edecek ilişkiyi ve adamı hayal etmeye başlamıştım. O adamın nasıl biri olacağını bilmiyordum ama bir şekilde Stephen olmadığından emindim.

Birkaç dakika mesajına cevap vermedim. Aksine Google’a girip R. J. Lawson yazdım ve adamın erken yaştaki başarıları ve iletişim ve güvenlik alanındaki icatlarıyla ilgili bitmek bilmeyen sıkıcı makaleleri inceledim. Özel hayatıyla ilgili neredeyse yok denecek kadar az bilgi vardı. Makalelerden birinde bir bilim fuarında sergilediği sunucu prototipinden bahsediliyordu. Makinenin yanında dikilirken çekilmiş bir de fotoğrafı vardı. En fazla on iki yaşında olmalıydı. Ergenlik öncesi haliyle bir de ağız dolusu tel takıyordu. Başka görselleri arasam da, ne zaman adıyla ilgili bir bağlantı bulsam görselde ya bir bilgisayar parçası, şaraphane ya da oluşturduğu bir yardım organizasyonu çıkıyordu. Röportaja, adamın başarıları ve yardımsever çalışmaları hakkında pek çok bilgiyle gidiyor olsam da, R. J. Lawson’ın özel hayatında kim olduğuna dair bir fikrim yoktu.

Saate bakınca Stephen’a uyguladığım bu sessiz tepkinin yeterli olduğuna karar verdim.

Sahip Olduğum Tek Şey

Kate: Madem bu gece harika görünüyordum, neden şu an benim yatağımda değilsin?..

Stephen: Yarın sabah erkenden toplantım var. İyi yolculuklar. Döndüğünde görüşürüz.

Cevap vermedim. Düşünürken uyuyakalmışım. *Sahip olduğum tek şey benim.*

3

Gazeteci "Ehliyeti"

Ertesi gün öğlen ikide San Francisco Uluslararası Havaalanı'na uçtum.

R. J. Lawson'la ilk randevum saat beşteydi. Sonra şehirden çıkıp, trafiğin yoğun olduğu Golden Gate Köprüsü'nü geçmeli ve Napa Vadisi'ne ulaşmalıydım. Havaalanından çıkınca taksi bulabilmeyi umuyordum çünkü oyalanacak zamanım yoktu. Uçakta yemek yemediğim için acıkmıştım ve başım ağrımaya başlıyordu. Bagajlarımı beklerken *Chicago Crier*'in verdiği seyahat rehberimi çıkardım. Uçuş bilgilerinin altında Avis Araba Kiralama şirketinin rezervasyon numarası vardı. Hemen Jerry'yi aradım.

"Seyahat rehberimde neden bir kiralık araba rezervasyonu var?"

"Şey, sana da merhaba. Sana araba kiraladık çünkü Napa çok geniş bir bölge. Oradayken gezip keşif yapmak isteyeceğini düşündüm. Ayrıca... Taksi çok daha pahalıya gelirdi."

"Doğru dürüst araba kullanmayı bilmiyorum Jerry!"

“Dosyada senin için bir ehliyetimiz var.”

“Evet, ehliyetimi lisedeki erkek arkadaşım bana alışveriş merkezinin otoparkında araba kullanmayı öğrettiğinde almıştım. O günden beri hiç araba kullanmadım.”

“Gitmek için gaza, durmak için frene bas. Bir de önündeki o büyük tekerleği çevir. Ne kadar zor olabilir ki?”

“Tamam, umarım büyük bir sigorta poliçen vardır. Bu bir kâbus olacak.” Telefonu kapadım ve taşıma kayışında en sonuncu olarak beliren bavulumu aldım.

Avis'te genç satıcı kız beni arabaya götürdü. “Herhangi bir hasar olup olmadığını kontrol etmek için arabaya hızlıca bir göz atmam gerekiyor. Elimden geldiğince çabuk bitireceğim,” dedi.

“Keyfine bak,” diye karşılık verip çantalarımı bagaja attım ve şoför koltuğuna geçtim. Bu küçük bir Toyota sedandı, çok havalı olmasa da yepyeni görünüyordu. Elimi kontağa uzatmamla satıcı kızın bana arabanın anahtarlarını vermediğini fark ettim.

Kız arabanın etrafında şöyle bir dönüp kapının dışında dikkildi. Hafifçe eğilip açık camdan içeri bana baktı ve içtenlikle, “Herhangi bir hasar yok, yola çıkabilirsiniz. Ama sanırım bunlara ihtiyacınız olacak,” dedi.

Bana küçük, kare siyah bir şey uzattı. Arabanın kapısını açtım. “Bu ne?”

“Bu sizin anahtarınız.”

“Bu nasıl bir anahtar?”

Elini beline koyup başını hafifçe eğdi. “Daha önce hiç uzaktan kumandalı anahtar görmediniz mi?”

“Hayır.” *Sanırım görmek üzereyim.* Anlaşılan arabalar son on yılda çok değişmişti.

Kıza çok uzun zamandır araba kullanmadığımı söyleyince, bana hızlı bir ders verdi. Sanırım benim için üzölmüştü.

“Bisiklete binmek gibi, tamam mı?”

“Evet, teşekkür ederim. Bu çok iyi bir tavsiye oldu.”

Şaraphanenin adresini GPS’e yazdım ve zor da olsa araba kiralama şirketinin otoparkından çıkmayı başardım. Sokağa çıkana dek ikide bir frene asıldım. Bu işi bir an önce kavramam gerekiyordu. GPS’in kadın sesi beni başarılı bir şekilde Golden Gate Köprüsü’ne ulaştırdı ama bir dakikasından bile keyif almamıştım. Bir yayaya ya da bisikletliye çarpacağım veya dev köprüden aşağıya uçacağım korkusuyla gözlerimi önümdeki arabadan almıyordum. Şehirden çıkar çıkmaz otobanda gözüme çarpan ilk Wendy’s restoranına daldım. GPS delirmiş gibiydi.

“Yeniden hesaplanıyor. DuPont için 1,3 mil boyunca kuzeye devam edin.”

Hızlı bir U dönüşü yapıp otobanın diğer tarafına geçtim ve kendimi çikolatalı dondurmanın kollarına atmaya hazırlandım.

“Yeniden hesaplanıyor.” *Lanet, lanet GPS kadını!* GPS’ten konuşan kadını susturana dek deliler gibi düğmelere bastım. Sonra sağa döndüm, bir kez daha dönüp sonunda Wendy’s otoparkına ve arabaya servis sırasına girdim. Saate baktım. Üçü kırk geçiyordu; hâlâ zamanım vardı. Hoparlöre uzanıp, “Ben bir patates kızartması ve büyük boy çikolatalı dondurma istiyorum,” diye bağırdım.

Tam o sırada arkamdan gelen çok yüksek bir siren sesi duydum. *Hey?* Dikiz aynasından bakınca kaynağı gördüm. Bu motosikletli bir polisti. *Ne yapmaya çalışıyor?* Orada öylece oturup Wendy’s hoparlörünün siparişimi onaylamasını bekledim. Siren bir kez daha duyuldu.

“Hanımefendi, lütfen servis sırasından çıkıp kenara çeker misiniz?” *Neler oluyor?*

Hemen camımı indirdim, polisi görebilecek şekilde başımı dışarı uzattım. “Benimle mi konuşuyorsunuz?”

Endişem bir anda gerçeğe dönüştü ve polis karşılık verdi. “Evet, hanımefendi, sizinle konuşuyorum. Lütfen kenara çeker misiniz?”

Lanet olsun, polis tarafından Wendy’s’in arabaya yolundan çekiliyorum.

“Hey, Wendy’dekiler? Son siparişi iptal edebilirsiniz.”

Birkaç saniye sonra hoparlörden genç bir adamın sesi geldi. “Evet, o kadarını anladık,” dedi ve bağlantıyı kesmeden önce kahkahalara boğuldu.

Polis cana yakındı ve o da bu durumu eğlenceli bulmuşa benziyordu. Anlaşılan otoparka girmeden önce kırmızı ışıktaki geçiş ve yanlış bir dönüş yapmıştım. Benimle yeterince eğlendikten sonra sadece uyararak bıraktı. Bu nazik bir davranış olsa da, hâlâ çikolatalı dondurmama kavuşamamıştım.

Çantamdan eski Chicago Cubs şapkamı çıkardım, sevgili dondurmama kavuşmama hiçbir şeyin engel olamayacağına karar verdim. Şapka ile kılık değiştirip kapıdan içeri girdim. Görülen o ki, şapka yeterli olmayacaktı. Çünkü tezgâhın arkasındaki Justin Timberlake’e benzeyen çocuk daha şimdiden kendini tutamıyordu.

“Merhaba,” dedim.

“Merhaba, size nasıl yardımcı olabilirim?” dedi ve gülmek için eliyle ağzını kapadı. Kendini tutmaya çalışırken boğazından tuhaf sesler çıkartıyordu.

“En büyük boy çikolatalı dondurmanızdan alabilir miyim? Lütfen çabuk olun!”

“Hâlâ yanına patates kızartması da istiyor musun?” diye sordu.

Bu kez arka taraftan gelen diğer kahkahaları da duydum.

“Hayır, teşekkür ederim.” Parayı ödedim, dondurmamı aldım ve aceleyle oradan ayrıldım.

Napa ekimde çok güzeldi. Güneş batmaya hazırlanıyor, son ışıkları şaraphaneye giden yol boyunca iki tarafa dizilmiş olan büyük okalıptüs ağaçlarını aydınlatıyordu. Birkaç fotoğraf çekmek için durdum, üzerimdeki giysilerin bir kısmını çıkardım. Artık sofistike gazeteci imajımı üzerimdeki bu kırıışmış siyah pantolon ve spor ceketle yaratmak zorundaydım. Yılın bu zamanı Napa, Chicago’ya göre daha sıcak oluyordu. Hedefime sadece birkaç dakika kaldığını biliyordum. Röportaj sorularımın üzerinden geçtim, sonra yeniden arabaya atladım ve R. J. Lawson arazisine doğru yola koyuldum.

GPS bana hedefime ulaşmak üzere olduğumu söyledi. Şaraphane için sola dönmem gereken noktaya gelince durdum ve karşı yönden gelen arabanın geçmesi için bekledim. Araba geçti, sonra uzaktan bir tane daha göründü ve arkasından bir tane daha. Sonunda hızlı hareket edip dönmem gerektiğini anlamıştım. Aynen böyle yaptım ve direksiyonu fazla çevirip arabayı şaraphanenin araba yoluna park etmiş bir kamyonete hızla çarptım. Hava yastığı sert bir şekilde yüzüme patlarken aynı anda çarpışmanın etkisiyle çıkan metal seslerini de duydum. Deliler gibi hava yastığını itiyorken birden yolcu camının önünde dikilen biri olduğunu fark ettim.

“İyi misin?” diye bağırdı.

Başımı salladım, birkaç saniye sonra adam kapımı açtı.

Hızla arabadan inip ön tarafa koştum sonra da ön taraftan çarptığım kamyonete baktım. Bu eski, klasik bir Ford kamyonetti. Neredeyse tek bir çizigi dahi yokken, benim kiralık arabam adeta paramparça olmuştu. Ne gündü ama! O an Jerry'yi arayıp o "ışltıyı" ancak kendimi ateşe verirsem bulabileceğimi söylemeyi istedim.

Kamyoneti gösterip, "Bu senin mi?" diye sordum. Hâlâ şaşkındım.

Sonra adama baktım. Yavaşça bana doğru yürüdü. Uzun boyluydu, saçları güneşten açılmıştı. Koyu yeşil gözlerinde endişe vardı. Üzerinde R. J. Lawson logosu olan siyah bir tişört giyiyordu.

"İyi olduğuna emin misin? Şok geçiriyor gibisin," dedi. Sallanmaya başlamıştım. Beni omuzlarımdan kavradı.

"Burada mı çalışıyorsun?"

"Evet, ben Jamie." Bakımsız bir yüzü ama keskin yüz hatları vardı, zayıf olmasına karşın güçlü bir izlenim veriyordu. Koyu renk Levi's kot pantolonu ve siyah iş botları giymişti. Alışık olduğum beyaz tenli Chicago erkeklerinin aksine yanık tenliydi. Dışarıda fazla zaman geçirdiği belli oluyordu. Ellerine baktığımda onları gerçek anlamda kullandığını görebiliyordum. Güçlü ve nasırlıydı.

"Bilgilerini almam gerekiyor, Jamie."

Sevimli dudaklarında muzur bir gülümseme belirdi. "Bana sen çarptığına göre sanırım asıl benim *senin* bilgilerini almam gerekiyor." Tanrım bu adam çok yakışıklıydı ve benim utanç seviyem her geçen saniye daha da artıyordu.

"Pekâlâ." Kapının yanında dikildim ve çantamdan bir parça kâğıt çıkardım. Hızla bilgilerimi yazıp arkamda duran Jamie'ye

uzattım. Kâğıdı elimden aldı, arkamı dönmedim ama yine de onun hafifçe güldüğünü duydum.

Arabamın kullanılamayacak halde olduğunu kavramam ve röportajıma sadece beş dakika kalmasıyla daha da sinirlenmiştim. *Lanet olsun!* Jamie'ye döndüğümde yüzünde aptal ve ukala bir gülümseme vardı.

Olabildiğince ciddi görünmeye çalışarak, “Ne var?” dedim.

“Sen Jerry Evans mısın?”

“Evet, ne olmuş yani?”

“Şey, seninle bu sabah konuştuğumuzda sesin çok daha kalın gelmişti.”

“Araman gereken kişi ve ihtiyacın olan bilgi bu. Gerçi kamyonetinin tamire ihtiyaç duyacağını pek sanmıyorum. Sana çarptığım için üzgünüm, tamam mı? Uzun zamandır araba kullanmıyordum ve R. J. Lawson ile yapacağım röportaja geç kalıyorum.”

“Ah, demek gazeteci sensin?”

“Evet, gazeteci benim.”

“O halde acele etsen iyi olur. R. J. insanların geç kalmasından pek hoşlanmaz.”

Yine homurdandım ve çantamı arabadan çıkardım.

Jamie kıpırdamadan dikilmeye devam etti, yüzünde hâlâ o aptal gülümseme vardı.

“Hey, Jerry, seni bırakmamı ister misin? Bu arabayla fazla uzaklaşabileceğini sanmıyorum.”

Kamyonetinin üzerinden eğilip şaraphaneye doğru uzanan ağaçlıklı yola baktım. En az yirmi dakikalık yürüyüş gerektiriyordu.

“Adım Kate...” Titrek bir sesle konuşmuştum. “Ve... Evet.”

“Neye evet, Katy?” Başını hafifçe yana eğip kaşlarını kaldırdı. “Seni bırakmamı istiyor musun? Kibarca sorma şeklin bu mu?”

“Adım Katy değil, Kate. Ve evet, beni bırakırsan sana çok minnettar olacağım.”

Durdu, beni baştan ayağa süzdü, sonra gökyüzüne bakıp çenesini sıvazladı ve hayati bir karar vermeye çalışıyormuş gibi yaptı.

“Hımm... Pekâlâ Katy, sanırım bırakacağım. Aslına bakarsan her ne kadar bugün az kalsın beni öldürüyor olsan da, seni bırakmak benim için bir zevk olacak.” Sonunda pes ettim ve içinde bulunduğumuz duruma güldüm.

Jamie kiralık arabamı yoldan çekmeyi başardı. Arabayı iterken esneyen kollarını izledim. Sağ kolu tribal dövmelerle kaplıydı. Bunlar bir dövmecinin duvarında görebileceğiniz tarz şeylere benzemiyordu. Eşsiz denebilecek kadar güzellerdi ve bazıları turuncu renkteydi. Jamie çok çekiciydi, güçlü ve yetenekli birine benziyordu. Şaraphanede ne yaptığını merak ettim ama düşüncelerim bölündü. Kamyonetinin yanına gidince yolcu koltuğunda kendinden emin, dimdik oturan ve emniyet kemeri takılmış çikolata renkli bir Labrador olduğunu gördüm.

“Bu Chelsea. Şuraya geçip ortaya oturmak zorundasın. Çünkü burası ‘Onun’ yeri.”

Şoför koltuğunun arkasına geçip kamyonete binmeden önce ona gülümsedim. “Emniyet kemeri mi takıyor?” diye sordum.

“Evet, iyi ki takıyor. Aksi halde bize arabanla çarptığında ön camdan uçmuş olacaktı.”

Biraz da sızlanarak, “Üzgün olduğumu söyledim,” dedim.

Şoför koltuğuna geçti, kamyoneti çalıştırdı ve hafifçe bacağıma vurdu.

“Sadece şaka yapıyorum.”

Birinin en son ne zaman bu şekilde bacağıma dokunduğunu hatırlamıyordum. Normalde bu dokunuştan dolayı kendimi son derece huzursuz hissederdim. Jamie’nin tam karşısında oturuyordum. Benim için biraz önce arabamla çarptığım bir yabancından fazlası değildi. Ama güçlü bir alkol kokusunun dışında, tavırlarında beni rahatlatan bir şey vardı. Havada yoğun bir şarap kokusu vardı. “Sen içki mi içtin?”

Uzanıp tişörtünü kokladı.

“Şok gelişmelerin habercisi meraklı Katy!” Durdu ve bana kendinden emin bir şekilde gülümsedi. “Şaraphanede çalışıyorum, tatlım. Bugün fiçileri temizledim.” Parmağıyla kamyonetin arkasını işaret etti. Arkaya bakınca kamyonetin arkasında üç ahşap fiçi olduğunu gördüm.

Başımı sallayıp kendi kendime gözlerimi devirdim. *Acaba bugün kendimi daha fazla rezil edebilecek miyim?* Henüz R. J. Lawson ile tanışmamış olsam da, havlu atmama ramak kalmıştı.

“Sana çarptığımda nereye gidiyordun?”

“Erzak için kasabaya gidip gelecektim.”

“California’daki insanların çevre bilincinin daha yüksek olduğunu sanıyordum. Bu eski kamyonetler aşırı benzin tüketip çevreyi kirletmiyorlar mı?”

Camdan dışarı bakarken gülümsedi. “Motoru değiştirdim. Sadece biyoyakıtla çalışıyor.”

“O nedir?”

“Çöreklerin kızartıldığı yağ. Sıfır kirlilik oram ve yakıtımı fırından bedavaya alıyorum.”

“Şaka yapıyorsun, değil mi?”

Sadece başını salladı.

Chelsea camdan dışarı bakıyordu. Ona bakmak için dönünce o da bana döndü ve göz göze geldik. “Merhaba,” dedim. Köpeğin karşılık vermesini beklediğim halde, o ilgisizce başını çevirdi ve camdan dışarı bakmaya devam etti.

“Bir insandan farksız.”

“Evet, o benim kızım.”

Jamie’ye gülümsedim ama o kalçama hafif bir çimdik attı.

“Hey!”

“Sana hey! Başardık. Seni burada bırakacağım.” Dışarıdaki binayı işaret ediyordu. “Burası R. J. nin ofisi. Çok endişelenme, adam dangalağın tekidir.”

Güldüm. “Teşekkür ederim.” Kamyonetten inmeme yardım etti ve çantamı almak için arkaya geçti. Ben de uzanınca elim elinin üzerine geldi. Ama çekmek yerine neden bilmem elimi orada tuttum. Parmaklarımla nasırlı eklemlerine dokundum ve ona baktım. Jamie de doğruca bana bakıyordu. Gözlerini hafifçe kısmıştı ve yüzümdeki ifadeyi anlamaya çalışıyordu. Biraz daha yaklaştı, yüzünde samimi bir gülümsemeyle eğildi. Aramızdaki mesafeyi kapatıp yüzüme doğru eğilmesiyle vücutlarımız arasındaki ısıyı hissedebilmişim. Beni öpeceğini sandım. Öyle de yaptı, ama bu yanağıma kondurulmuş küçük bir öpücük oldu. Parmak uçları diğer yanağımdaydı. Dudakları sadece birkaç saniye yanağımda kaldı, derin bir nefes aldığını duydum. Sonra birkaç santim uzaklaştı ve gülümsedi. Gözlerinde merakla birlikte başka bir şey daha vardı... Belki de arzu. “Sana endişelenmemeni söyledim. Her şey yolunda gidecek.” Sesi pürüzsüzdü.

Oysa ben donup kalmıştım. İstesem kendimi geri çekebilirdim. Ellerim karıncalanıyordu. Durduğum yerde adeta bir yaprak gibi titriyordum. Birkaç dakika daha birbirimize baktık. Sonra ben boğazımı temizledim ve bir fısıltı gibi çıkan sesimle, “Sana çarptığımı için çok üzgünüm,” dedim.

Jamie başını yavaşça salladı, gözlerini gözlerimden ayırmamıştı. “Dert etme. Ne kadar daha burada kalacaksın?”

“Ah!” Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hızla atıyordu. *Bana çıkma mı teklif edecek? Tanrım!* “Ah... En azından cumaya kadar burada olacağım, ama... Ama benim bir erkek arkadaşım var.”

“R. J. nin zamanı olmaz diye sana şaraphaneyi gezdirmeyi teklif edecektim.”

“Oh!” *Kâbus günüme ekleyebileceğim bir utanç anı daha.* “Şey, o halde peki, bu harika olurdu.”

Yine tüm benliğiyle gülümsedi. “Pekâlâ, Erkek Arkadaşı olan Muhabir Katy. Sonra görüşürüz.” Arkasını döndü ve kamyonuna yürüdü.

“Adım Kate ve ben bir gazeteciyim.”

Kamyonetine bindi, camdan uzandı ve el salladı.

“İyi şanslar güzel kız. Harika bir iş çıkaracaksın!” Dizlerim titredi.

Binanın dışındaki korkuluklara yaslandım. Sinirlerim gerilmişti ama bunun nedeni Lawson ile yapacağım röportaj değildi. Daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissediyordum. Ve bu duygular daha yeni tanıştığım bir adama karşıydı.

4

Abartı

Kendimi toparlayıp etrafı algılamam birkaç dakikamı aldı. Şaraphanenin tüm binaları ağaçlıklı bir araba yolunun sonunda toplanmıştı. Her bir bina yakın zamanda restore edilmiş gibi görünüyordu. Craftsman akımına uygun mimarı binalara rustik bir hava katmıştı. Solda karışık vitray desenleriyle üç katlı büyük bir bina olan otel bulunuyordu. Ağır meşe kapısında birbirine geçmiş ahşap asmalar karmaşık bir tasarıma sahipti. Tabelada ise, *Birlikte Coşkuyu Yaratırız* yazıyordu. Akşamüzeri olmasına karşın, güneş batarken ışıklarını yansıtmaya devam ediyordu. Dışarıdaki duvar ve mika patika lambalarına yansıyan turuncu parlaklık sıcak bir huzur yaratmıştı. Otelin sağ tarafında benzer tasarımla daha küçük bir yapı vardı. Tabelasında tadım odası ve restorana ev sahipliği yaptığı yazılmıştı. Restoranın arkasında depo gibi görünen bir bina vardı. Sanırım şaraplar burada yapılıyordu. Onun yanında ise Wyoming'teki bir sığır çiftliğinden alınmış gibi duran kırmızı bir ahır vardı. Dört küçük bungalovun önünde duruyordum, bunlardan biri R. J. nin ofisi olmalıydı. Diğerleri de

yönetim binalarına benziyordu. Buradan baktığımda mülkün göremediğim çok daha geniş bir alana yayıldığını tahmin edebiliyordum. Binalar dört bir yandan üzüm asmalarıyla çevrilmişti. Ufka doğru uzanan sonsuz bir sıra halinde uzanıyorlardı. Bağın nerede bittiğini göremiyordum, sanki sonsuza dek tekrar ediyor gibiydi. Etrafımdaki binalar bu bağların ortasında küçük adacıkları andırıyordu. Telefonum çaldı. iMessage tuşuna bastım ve gelen mesajı okudum:

Stephen: Geç saatte bir toplantım var. Seni yarın sabah arayacağım, tatlım.

Cevap vermedim. Yolculuğumun nasıl geçtiğini, Napa'yı ya da hayatta olup olmadığımı dahi sormamıştı. Bu Stephen'ın her zamanki sıradan, zoraki "tatlım" kelimesiyle biten mesajlarından biriydi işte. Sadece kelimelerden ibaretti. Bu kelimelerle bağdaşan duygular ya da deneyimler yoktu. Ne yaptığımızı ispat edecek tek bir şey taşımıyordu. Gözlerimi kapadım, sonra birden saatin beşi on geçtiğini fark ettim. Geç kalmıştım. Tam o sırada biri omzuma dokundu. Sıçradım ve hızla döndüm.

"Seni korkuttuğum için özür dilerim. Ben, Susan, buranın genel müdürüyüm. Sen Kate olmalısın?"

Ellili yaşlardaydı. Hafif topluydu, mükemmel bir manikürü ve tamamen gri, *kısa saçları vardı. Siyah bir takım ile beyaz bir gömlek giymişti. Siyah çerçeveli gözlüğü takımını tamamlıyordu.*

"Evet, R. J. ile röportaj yapmak için buradayım. Geç kaldığım için özür dilerim, arabamla biraz sorun yaşadım. Jamie beni tepeden buraya kadar bırakmak zorunda kaldı." Kadın omuzlarını dikleştirdi. "Öyle mi?"

“Bu sorun olur mu?”

“Jamie’yi bir görev için göndermiştim, işlerini ertelemek pek onun tarzı değildir.” Beni yavaşça baştan ayağa süzdü. *Bu da ne demek oluyor?*

“Oh.”

“Sorun değil.”

“Aslına bakarsanız arabamla Jamie’nin kamyonetine çarptım.” Kadın birden endişelenmişti. “O iyi ve işinizi halletmeye gidiyor. Sadece geç kalırsa başının derde girmesini istemem.”

İfadesi yumuşadı, sonra kıkırdayarak, “Jamie’nin başı dertte değil, tatlım,” dedi. Kolunu omzuma attı ve beni kapıya yönlendirdi. Bavulumu verandada bırakmıştım. Susan eğildi ve usulca, “Hadi gel, seni büyük patronla tanıştırayım,” dedi.

Tek bir masanın bulunduğu küçük bir odadan geçip açık bir kapı aralığına geldik. İçeri başımı uzattığımda R. J’nin sandalyesine yaslanmış beni süzdüğünü gördüm.

“R. J. bu Kate Corbin. Kate, bu R. J.”

Susan hemen odadan çıktı. Elimi uzatarak adama yaklaştım ama o ayağa bile kalkmadı. Masasında öne doğru uzandı, elimi sıktı. Hemen ardından arkasına yaslanması beni huzursuz etmişti.

Ne olursa olsun kendimden emin bir şekilde konuşmaya karar vermiştim. “Sizinle tanıştığıma memnun oldum.”

Suratında iğrenç bir sırıtışla, “Ben bir sarışın bekliyordum,” dedi.

Bu yorumu beni şaşırtmıştı. Hareketsiz kaldım. “Ah, öyle mi? Peki neden?”

“Kate adını her zaman sarışınlarla bağdaştırmışımdır.”

R. J. ile geçen gece gördüğüm on iki yaşındaki çocuk fotoğrafı arasında hafif bir benzerlik vardı. Kahverengi saçlı ve açık renk

gözlü beyaz tenli bir erkek. Yetişkin R. J. ise çarpıcı tek biz özeleliğe bile sahip değildi. Pantolon askılarıyla birlikte gülümsemesi de gitmişti. Herhalde bu da neden bir münzevi hayatı sürdüğünü açıklıyordu; adam sosyal iletişim yeteneklerinden yoksundu. Üzerinde sıkıcı mavi bir takım ve çizgili bir gömlekle kravat vardı. Büyük çerçeveli inek gözlükleri ve zayıf moda tarzı, zamanının çoğunu nefes alan insanlar yerine bilgisayar aletlerinin yanında geçirdiğinin bir ispatıydı.

“O halde sanırım daha önce hiç Kate Middleton ya da Katie Holmes isimlerini duymadınız?”

“Ah, demek hızlısın.”

“Siz de münasebetsizsiniz.”

Hemen ayağa kalktı, ellerini birbirine vurdu ve “O halde işimiz burada bitmiştir Kate,” dedi.

“Hayır, özür dilerim.” Ben de onun gibi yerimden fırlamıştım. Bu işi berbat etmek üzereydim ve düzeltmek zorunda olduğumu biliyordum. “Özür dilerim. Beni şaşırttınız. Saç rengimle ilgili herhangi bir yorum beklemiyordum.”

Yeniden oturdu ama beni süzmeye devam etti. “O halde devam edelim. Geç kaldın. Sadece bir saatim var ve seni tadım odasına götürmem gerekiyor.”

Eşyalarımı karıştırdım ve kayıt cihazımı çıkarmayı başardım. Tekrar ayağa fırladı.

“Hayır. Kayıt cihazları ve fotoğraf olmayacak. Sadece not alabilirsin. Jerry’ye bunu söylemiştim.”

“Özür dilerim, sadece söylediklerinizi yanlış aktarmak istemem.”

“O halde doğru düzgün not al.”

İnırım, bu adam iki dakika içinde münasebetsizlikten çıkıp tam bir piş kurusu olabiliyor.

Susan habersiz bir şekilde odaya girdi ve “Tadım odası ne zaman isterseniz sizin için hazır,” dedi.

“Daha tek bir soruya bile cevap vermedim.”

Yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtma vardı. Susan başını sallayıp dışarı çıktı. Bu hareketi bana mı yoksa R. J. ye karşı mıydı, emin olamadım.

“Başlayalım mı?”

Öne eğildi, yüzünü ellerine dayadı.

“Başla bakalım, Kate. Bu röportaj için bütün bir gecemiz yok, tabii eğer odamda devam etmek istemezsen?”

“Hayır, teşekkür ederim.” *Bu herifin derdi ne?* “Pekâlâ, okullar inşa etmek için Afrika’da bir süre kaldığınızı duydum. Bana biraz bu konudan bahsedebilir misiniz?”

“Bana senin sadece şaraphaneyle ilgili sorular soracağın söylenmişti. Ama madem öğrenmek istiyorsun, bu doğru. Afrika’da okullar inşa eden bir organizasyonum var.”

Pürüzsüz, narin ellerine ve manikürlü tırnaklarına baktım.

“Yani okulu siz kendi ellerinizle inşa etmediniz, öyle mi?”

“Şaraphaneyle ilgili sorulara gelelim Kate.” Gülümsedi ve kaşlarını kaldırdı.

“Peki. Bana şaraphaneden bahsedebilir misiniz? Bu yeri nasıl geliştirdiğinizi ve üretim yöntemlerinizi öğrenmek isterim.”

“Bu yere çok para yatırdım, sana öncelikle bunu söyleyebilirim. Sanırım bu aynı zamanda elemanlarınızı nasıl yönettiğinizle de ilgili. Onlara kimin patron olduğunu bildirmekten söz ediyorum, anlıyor musun?” İstemedен kısı kısı güldüm.

“Sen buna katılmıyor musun?”

“Hayır... Sanırım şaşırmadım. Peki ya üretim yönteminiz?”

“Bu konuda pek fazla bilgiye sahip değilim. Guillermo ilgileniyor. Yine de sanırım oldukça standart. Bir önceki sahipler için de çalışıyordu, seksenlerden beri burada.”

“Yani Susan genel müdür ve Guillermo da şarap üretimi ve dağıtımını yönetiyor, öyle mi?”

“Bu doğru.”

“Jamie ne iş yapıyor?”

Başını hafifçe yana eğdi. “Demek Jamie ile tanıştın?”

“Evet.”

“Ne yapıyordu?”

“Bir işi vardı. Kamyonetinin arkasında temizlediği birkaç şarap fıçısını taşıyordu.”

“Jamie burada her işle ilgilenir. Bağlarda çalışır, bakımla ilgilenir. Bazen ihtiyaç olduğunda otelde ve mağazada da çalışır.”

İlginç. Ellerini kullanmayı bilen bir adam...

“R. J. Lawson’ı diğer şaraphanelerden ve şarap üreticilerinden farklı kılan ne?”

R. J. notlarına baktı ve anlatmaya başladı.

“Şaraphanemiz yüzde yüz kendi gücüyle çalışır. Ana hedefimiz tamamen sürdürülebilir bir çevrede kaliteli şaraplar ve kaliteli deneyimler yaratmak. İki hektarlık bir hidroponik ve doğal bahçemiz ve restoranımız için bir de küçük çiftliğimiz var. Hayvanlarımız hormonsuz yemlerle en iyi koşullarda yetiştirilir. Mülkümüzün çeşitli noktalarına yerleştirilmiş dokuz yüz elli güneş panelimiz var. Bu da kullandığımız enerjinin yüzde birini sağlıyor, yani güneşin temiz enerjisini. Tüm kamyonetle-

rimiz de temiz enerji yakıtlarıyla kullanılır. Bağlarda ve bahçelerimizde sadece ev yapımı böcek ilaçları kullanırız. Bu mülkte uygulanan şarapçılık gelenekleri nesilden nesile aktarılmıştır. Biz sadece onları güncelledik. Eski yöntemlere bazı modern, çevresel kalite kontrol ölçümleri ekledik. Burada gerçekten özel ve bire bir yöntemler uyguluyoruz ve ben işimizin güzelliğinin buradan geldiğine inanıyorum.” Sonunda başını kaldırdığında yüzünde bir kaygı vardı. Bu adamın konforlu masasın arkasında oturup dev cüzdanını sağa sola sallarken aynı orandaki büyük ağzıyla çalışanlarına bağırmaktan başka bir işe yaramadığından emin olmuştum. Çalışanlarının R. J. Lawson gibi bir pislige sadık olması beni şaşırtmıştı.

“Bu inanılmaz. Gerçekten çok etkilendim. Yani *siz* gerçekten burada bire bir çalıştığınızı mı söylüyorsunuz?” Gözlerimi pürüzsüz ellerine dikmişim. Ayağa kalkıp masasında öne doğru uzandı ve bana ters ters baktı. “Senin derdin ne?”

“Benim bir derdim yok. Sadece R. J. Lawson’ın gerçekte ne kadar anlaşılmaz olduğunu çözmeye çalışıyorum.”

“Tadım odasına geçelim. Tabii eğer o kısmı atlayıp doğruca odama giderek R. J. Lawson hakkında daha özel bilgiler elde etmek istemezsen?”

“Yirmi dakika içinde bana üç kez asıldınız. Hakkınızda dünya çapında yayınlanacak bir makale yazacağımın farkında mısınız?”

“Sana asılmadım. Kendini bir şey sanma, benim için fazla sinirlisin. Her neyse, neden ruj ve yoga hakkında yazmaya devam etmiyorsun? Sizin gibi kadın gazetecilerin iyi olduğu alan bu değil mi?”

“Peki, senin kadınlardan nefret eden aşağılık bir herif olduğunu yazmamı ne engelleyecek?”

“Yayınlamadan önce makalenin onaylamama hakkımı kim engelleyecek?”

Şaşkınlıkla durdum ve başımı hafifçe eğip ona baktım. “Sen neden söz ediyorsun?”

“Ah, anlaşılan Jerry’le yaptığım anlaşmadaki bu maddeyi bilmiyorsun.”

“Hayır, bilmiyorum. Neden beni aydınlatmıyorsun?”

Büyük bir memnuniyetle sırıttı. “Jerry makaleyi ancak ben tamamını onayladığım takdirde basmayı kabul etti. Beğenmezsem fırlatıp atacak. Yani anlayacağın her şeye burnunu sokan Kate, hâlâ benim aşağılık bir herif olduğumu düşünüyor musun?”

Kalbim deli gibi atıyordu. Ayağa fırladım, ona doğru eğildim, aramızda birkaç santim kalmıştı. Ellerimi yumruk yapıp göğsümde kabaaran öfkeyi bastırmaya çalıştım. Derin bir nefes aldım, kendimi toparladım ve “Verizon’daki* adam aradı. Devasa gözüklerini geri istiyormuş,” dedim.

R. J. homurdandı ve başını iki yana salladı. “Gitme vakti geldi. Sana oraya kadar eşlik edeceğim ama çok uzun kalamam. Neden bilmem, seninle şarap içme isteği tanıştığımız an tüm çekiciliğini kaybetti. Tabii bir de meraklı burnunla!”

Pislik!

Bana ne olmuştu böyle? Bu pislik herifin hakaretlerine aynı şekilde karşılık vererek bana bugüne dek verilmiş en önemli görevi mahvediyordum. Davranışları kabul edilemezdi ama benimkiler de öyleydi. Bu şekilde şaraphaneye faydası olacak bir makale yazamazdım. Ne de kendime!

* Bilgisayar dâhilerine bir gönderme, Verizon büyük bir teknoloji firmasıdır

Kapıya yürüdük, beni şaşırtarak kapıyı benim için açtı. Susan masasından kalkıp bize eşlik etti. Dışarı çıkar çıkmaz verandaya baktım, bavulum gitmişti. Onun yerinde şimdi Chelsea vardı. Bir heykel gibi ufukta kaybolmakta olan güneşe bakıyordu.

“Merhaba, Chelsea. Bavulumu ne yaptın?” Köpek yüzünde son derece ciddi bir ifadeyle öylece oturmaya devam etti. Sonra hafifçe dönüp bana baktı, hemen ardından varlığını görmezden gelircesine başını çevirdi.

Susan güldü. “Jamie çantalarını odana çıkardı. Tadım odasında işiniz bitince sana odana kadar eşlik edebilirim.” Sıcacık gülümsemişti, sonra kolunu omzuma attı. “Chelsea’nin kalbini kazanmak R. J. inki kadar kolay. Röportajı dert etme. Sadece şaraphane hakkında bir makale yaz ve onu boş ver.”

“Bizi dinliyor muydun?”

“Biraz.” Susan gülünce ben de gülmeye başladım. R. J. konuştuklarımızı duyamayacak kadar önden ilerliyordu.

“Her zaman böyle midir?”

Susan durup iki elini birden omuzlarıma koyarak beni kendine çevirdi. Benden yaklaşık üç dört santim daha kısaydı, küçük bir kadın olsa da, güçlü bir duruşu vardı. Ağzının kenarında kalın çizgiler oluşmuştu. Normalde ciddi bir yüzü olduğu için, *gülümsediğinde bu neredeyse küçümsüyormuş gibi anlaşılabilirdi.* “Bu şaraphane gerçekten çok güzel bir yer ve inanılmaz bir çalışmanın sonucu. Buradaki insanlar şaraphaneyi bugünkü haline getirebilmek için canla başla çalıştılar.”

“Soruma cevap vermedin.”

“R. J. yi unut. Burada deneyimleyeceğin ilk şey muhteşem şarabımız, senin için en iyi numuneyi seçtik.”

“Teşekkür ederim.”

Hâlâ Susan'ın R. J. a karşı olan mesafesini ve Jamie'nin bu adamla ilgili küçümsemesini anlayamamıştım. Ona gülümsedim ve birlikte iki büyük akaju kapıdan içeri girdik. Tadım odası daha ilk andan nefesimi kesmişti. Yüksek tavanlı, Mission tarzı koltukları olan büyük bir odaydı. Odanın dört bir yanı sanat eserleri ve özel mobilyalarla kaplıydı. Tavan en az iki metre yükseklikte olsa da, burası sıcak bir salondtu.

Odanın bir ucunda incelikle işlenmiş ahşap raf, devasa bir şöminenin üzerine yerleştirilmişti. Duvarda raftan tavana dek yükselen taşlar vardı. Her ne kadar salonun görkemi göz korkutucu sayılabilecek olsa da, hoparlörlerden gelen Miles Davis ve şöminenin sıcaklığı güzel bir karşılama ortamı yaratıyordu. Şömineye yakın sandalye ve koltuklarda oturan birkaç müşteri olsa da, ziyaretçilerin çoğunluğu odanın ortasında, tadımın gerçekleştiği büyük kare barın çevresinde toplanmıştı. Bara doğru yürürken zeytin ezmesi, reçel, zeytinyağı ve diğer ev yapımı ürünlerin ve bazı şişelerin sergilendiği ahşap kafesin önünde durdum. Ben etrafa bakınırken Susan sabırla beni izliyordu. R. J. ise doğruca bara gitmişti.

Birkaç dakika boyunca tavana, duvardaki sanat eserlerine baktım ve yoğun bir şekilde hissedilen eski yüzyıllardan kalma büyüğü hissettim. Duvarlarda üzüm bağının büyük siyah beyaz fotoğrafları asılıydı, yıllar önce çekilmiş oldukları çok belliydi. Bu salon geçmişe hürmeten tasarlanmıştı. Sanki geçmişe yolculuk edip modern kargaşadan uzaklaşabileceğiniz, bir kadeh şarap eşliğinde caz efsanelerini dinleyip kendiniz olabileceğiniz bir yere gelmiştim. Susan'm peşinden bara gittim, tam Miles Davis'in şarkısını hatırladığım sırada diğer tarafta duran Jamie bize dönerek yanımıza geldi. “Someday My Prince Will Come” şarkısı çalıyor-

du. Jamie gözlerini benden ayırmamıştı. Kollarını açtı, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Katy, başarmışsın!"

"Başardım."

"Seni yeniden gördüğüme sevindim."

Elini R. J. ye uzattı. "R. J."

"Jamie. Her şey yolunda mı?"

"Her zaman R. J. Her zaman."

Birbirlerine tuhaf, neredeyse gergin bir şekilde baktılar. Jamie'nin çok sevilen bir eleman olmadığını *düşünmeye başlayacaktım*. R. J. nin sevilen bir patron olmadığı zaten ortadaydı. Barda R. J. in yanındaki tabureye oturdum. Jamie önümüze iki şarap kadehi koyduktan sonra Susan barın arkasına geçti. Jamie de peşinden gitmişti. Susan'a doğru eğildi, kadının onun kulağına bir şey fısıldadığını gördüm. Jamie endişeyle ona bakınca Susan sırtını hafifçe okşadı, o da kadını yanağından öptü. Susan bir kez daha Jamie'nin sırtına vurduktan sonra bana el salladı ve uzaklaştı. Jamie'ye karşı davranışlarında anaç bir şeyler vardı. Bize dönüp yanımıza gelince ona daha dikkatli baktım. Yoldaki karşılaşmamızdan sonra temizlenmişti. Üzerinde R. J. Lawson logosu olan siyah polo bir tişört, siyah Levi's kot pantolon ve bir çift yeni görünümlü Converse giymişti. Saçlarını geriye doğru taramıştı. Yeterince uzun olan küçük bir kıvrık saçın kulağının arkasından çıktığını gördüm. Gözlerim boyunun o kısmına kaydı. Jamie tadacağımız ilk şarabı doldururken başımı kaldırıncaya onun da bana baktığını gördüm.

Bana yan yan gülümsedi. "Hoşuna giden bir şey var mı?" Başımı endişeyle iki yana salladım.

Tam o sırada R. J. in telefonu çaldı. Jamie sert bir şekilde, "Şu şeyi kenara bırak dostum," dedi. *Aman Tanrım!*

“Buna bakmam gerekiyor,” diyen R. J. ayağa kalkarak kapıya doğru yürüdü.

“Vay canına, onunla bu şekilde konuştuğuna inanamıyorum.”

“Şu aralar kara listemde diyebiliriz. Bilirsin, yakın zamanda zam yapmadı da.” Gülümsedi ve başını biraz önce doldurduğu şarap kadehine eğdi. Gülümsediği zaman yüzündeki gamzeler ortaya çıkıyordu. Bu adam biçimli çenesiyle inkâr edilemeyecek kadar yakışıklıydı ama aynı zamanda onu sevimli kılan bir şeyler de vardı. Hatlarının arkasına bebek yüzü saklanmıştı.

Kadehime uzandım. “Bu bizim 2009 Estate Pinot Noir’imiz, en büyük ödüllerin sahibi.” Şaraptan bir yudum alırken beni izledi. Gözlerini ağızma diktiğinde dudaklarında küçük bir gülümseme yakaladım. “Ne düşünüyorsun?”

“Büyüleyici, kesinlikle yoğun ve canlı.” Başını salladı ve gülümsedi, benim memnuniyetim onu mutlu etmiş gibi görünüyordu. “Asit derecesi mükemmel bir şekilde dengelendi, diğer yandan ağızda özel bir tat bırakıyor.”

“Gerçekten nefis.” Gözleri yeniden ağızımdaydı.

Çok yoğun bir an yaşıyorduk. Sanki şarap için teşekkür etmek adına uzanıp onu öpsem bu son derece normal olacaktı. Acilen bir şeyler yapmam gerekiyordu.

“R. J. röportaj sırasında neredeyse yirmi kez bana asıldı. Keşke ondan biraz daha hoşlanmış olsaydım, çünkü burası olağanüstü ve şarap da adeta kutsal.” Bu cümlem yaşadığımız anı yerle bir etti. Jamie’nin gözleri irileşti, çene kasları gerildi. “Sana asıldı mı?”

“Evet, hem de fazlasıyla.”

“Şaka yapıyor olmalısın.

“Hayır.”

“Tanrım, tam bir piç kurusu!”

“Evet.”

“Susan’a söyledin mi?”

“Sanırım onu duydu. Neyse, hem ne fark eder ki?”

“Şey, onu yola getirebilir.” Yüzünde nedenini anlayamadığım pişmanlık dolu bir gülümseme vardı.

“Sana bu şekilde davrandığı için gerçekten çok üzgünüm.”

“Endişelenme. Bu senin hatan değil.”

Yavaşça başını salladı ama ikna olmamış gibiydi. “Röportajda başka nelerden konuştunuz?” Jamie’nin kaşları kalkmıştı, dudakları ise dümdüzdü. Ona nasıl cevap vereceğimi bilemedim. “Burayı çalışır hale getirmek için ne kadar çok çalıştığımızdan bahsetti mi?”

“Evet, bahsetti,” dememle gülümsedi. Başını salladı ve “Güzel, bu güzel,” dedi.

“Sadece özel hayatından pek söz etmedi. Afrika’daki organizasyon hakkında bilgi edinmeye çalışıyordum.”

“Organizasyon harika bir iş çıkarıyor. Son sekiz yılda oldukça büyüdü. İnsanlar ve özellikle Afrika’daki çocuklar için faydalı.”

“Sanırım R. J. aslında o kadar da kötü bir adam değil.” Kadehime uzandım ve son bir yudum daha aldım.

“Hadi devam edelim. Sana şimdi ne verebilirim? Daha derin ve dolgun bir şey ister misin?” Bir şekilde Jamie’nin şaraptan söz ettiği aklımdan çıktı. Dirseklerini bara dayamış ve öne doğru eğilmişti. Gözlerime o kadar yoğun bir şekilde bakıyordu ki, birden içimi görebilecekmiş gibi hissettim.

“Ah?” Şimdi ben onun ağzını seyrediyordum. Hafifçe gülümsedi.

“Şimdi ne tatmak istersin, Katy?”

“Ah, ne?” Sesim birden çok yüksek çıkmıştı.

Kıkırdayarak, “Şarap, Katy. Şarap,” dedi.

“Ah, evet. Şey, aslında bu kadarı benim için yeterli. Sanırım gerçekten odama gidip yerleşmem gerekiyor. Başka şarap içmeden önce bir şeyler yemem gerek. Aksi halde beni buradan taşımak zorunda kalabilirsin.”

“Benim için sorun olmazdı,” diye karşılık verdi. Tam o sırada R. J. sessizce yanımıza dönerek bara oturup şarabını bitirdi.

“Sana odana kadar eşlik etmemi ister misin? Ya da belki kendi başına bulmak için araştırmacı gazeteci yeteneklerini kullanabilirsin?” Bu herif tam bir pislikti.

Ben ağzımı bile açmadan Jamie araya girdi ve “Susan ona eşlik edeceğini söyledi,” dedi.

“Pekâlâ, o halde benim gitmem gerekiyor Kate. Sanırım perşembe günü şehirden döndüğümde yeniden deneriz. Yine de bizim de bunun için pek hevesli olduğumu sanmıyorum.” Jamie’ye selam vermeden arkasını döndü ve kapıya doğru yürüdü.

Kendimi daha fazla tutamadım ve duyabileceğini bildiğim halde *derin bir iç geçirerek*, “Tam bir budala!” dedim.

Jamie başıyla onayladı, sonra uzanıp ellerimi tuttu. “Beni dinle, onu lütfen unut. Sadece şaraphaneden bahset. Biz burayı çok seviyoruz. O tam bir *pislikti*, ama burada yaptıklarımızın bir yansıması sayılamaz. Susan, Guillermo ve ben sana burada yaptığımız her şeyi göstereceğiz.” Sesinde bir telaş vardı. “Beni iyi dinle Katy, şimdi odana gidip dinlen. Şefin sana özel bir şeyler göndermesini sağlayacağım. R. J. konusunda gerçekten çok üzgünüm.”

“Susan’la bir akrabalığınız var mı?” diye sordum. Şaşkınlıkla başını geriye attı. “Şey, onunla konuşma şeklini ve Susan’ın sana karşı davranışlarını gördüm de...”

“Ah, öyle mi? Şey, sanırım Susan’ın benim için bir tür anne gibi olduğunu söyleyebiliriz. Bana bu işi o verdi.”

“Ah, ilginçmiş.” Yavaşça taburemden kalktım. “Pek çok sorum var.” Bunu usulca, biraz da kendi kendime söylemişim. Ama Jamie’nin beni duyduğunu biliyordum.

“Bu sohbeta daha sonra devam edelim. Herhangi bir besin alerjin var mı ya da yemediğin bir şey?”

“Ben bir vejetaryenim.”

“Pekâlâ.” Bana sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi. Birbiri-mize bakarken bir sessizlik oldu. Aramızda düpedüz bir bağlantı vardı. “Yer mantarlı risotto?”

Sersemlemiştim, *hâlâ* onun gözlerine bakıyordum. O da bana... Sanki ruhumun derinliklerine işliyordu. Süslü pirinç pilavı isimleriyle beni yakalıyor ve adeta büyülüyordu. Herhalde çok acıkmış olmalıydım.

“Bu biraz abartı olmaz mı?”

“Hayır,” diye güldü. “Bu, Şef Mark’ın en meşhur yemeğidir.”

“Kulağa muhteşem geliyor.”

Durdu ve “Sen çok güzelsin,” diye fısıldadı.

“Benim bir erkek arkadaşım var,” diye fısıldayarak karşılık verdim.

“Bunu daha önce de söylemiştin.”

Ayakta durmaya çalışırken dizlerim öyle bir titredi ki, birden ortaya çıkan ve beni belimden kavrayan Susan olmasaydı yere yapışabilirdim.

“Bir şeyler yemelisin, genç bayan. Burada bize emanetsin ve senin açlıktan bayılmanı asla istemeyiz,” dedi.

Jamie’ye baktım, omuz silkti. “Susan haklı. Hemen odana, genç bayan.”

Susan beni kapıya doğru çekerken arkama dönüp omzumun üzerinden, “Hoşça kal, Jamie. Yarın görüşürüz!” diye seslendim.

“Kesinlikle!” diye sırtarak karşılık verdi.

Odaya yürürken Susan’ı sıkıştırdım.

“Jamie’nin motosikleti var mı?”

“Hayır.”

“Bir grupta çalışıyor mu?”

“Bildiğim kadarıyla hayır.”

“Peki ya rodeo? Rodeo yapıyor mu?”

Susan güldü. “Jamie burada pek çok şey yapıyor. Önümüzdeki birkaç gün senin de görebileceğin gibi buradaki her şeyle ilgilenir. Her ne kadar gördüğüm kadarıyla onun kötü çocuk özelliklerine şahit olmuş olsan da, o iyi kalpli bir çocuktur.” Susan gözlerimin içine bakarken yüzündeki gülümseme tuhaf bir şekil aldı.

“Demek istediğim o benim oğlum gibidir. Onu sevmesi gereken insanlar yüzünden çok büyük acılar ve kayıplar yaşadı. Burada kendine bir ev ve aile buldu. Umarım kendine bundan bir hikâye çıkarmak için gelmemişsindir. Ya da bir kaçamak için? Öyleyse, yanlış yerde olduğunu söylemem gerek,” diye devam etti.

“Vay canına, Susan. Jamie kendi başının çaresine bakabilirmiş gibi görünüyor,” dedim. Susan omuz silkti. “Her neyse, sadece biraz merak etmiştim. Zaten benim bir erkek arkadaşım var.”

“Bu gerçeği kime hatırlatıyorsun?”

Gözlerim dolmaya başlamıştı. Susan beni sıkıştırıyor ve utan-
dırıyordu, yine de gözyaşlarıma hâkim oldum. Ben bir profesyo-
neldim.

“Ben makalem için ayrıntılar arıyorum, hepsi bu. R. J. hak-
kında bir makale yazmam gerekiyor ve... Röportajımızın nasıl
gittiğini sen de biliyorsun.” Son cümleyi boğazımda büyük bir
yumruyla söylemiştim.

“Çok üzgünüm Kate. Sana karşı çok uygunsuz davrandı. Bizi
böyle tanımanı istemezdim. Perşembe günü tüm bunları tek-
rar yaşamaman için röportajı e posta üzerinden tamamlamanızı
önerdim.”

“Ne? Hayır! Burada bulunma nedenim röportajı bizzat yap-
mak. Cevaplarını bir e posta üzerinden hesaplayarak vermek zo-
runda kalırsa ben istediğim bilgileri elde edemem.”

Susan başını hafifçe eğip sonra derin bir iç geçirdi. “O adamın
buradaki operasyonlarda çok küçük bir rolü var.”

Parmağımla gökyüzünü işaret ettim. “Biliyordum! Konu onun
büyük ve şişko cüzdanı, değil mi? Herkes onun bir dâhi olduğu-
nu sanıyor, oysa R. J. nin tek yaptığı sağa sola para saçmak!”

Susan derin bir nefes daha aldı. “Nereye varmaya çalıştığını
biliyorum Kate. Bak, buradaki çalışanlar sana etrafı gezdirecek,
şaraphaneyi, restoranı ve oteli nasıl yönettiğimizi anlamanı sağla-
yacak. Makalede ne yazacağın sana bağlı. Ama R. J. nin makaleyi
veto etme hakkı olduğunu şimdiye dek öğrenmiş olmalısın. Yani
umarım yorumlarınla ilgili iki kez düşünerek hareket edersin.”

*Üç katlı otele girip birinci kata çıktık. Sahanlığa gelene dek ah-
şap ve cilalı korkuluğa tutundum. Susan bana anahtarlarımı uzattı.
“İşte odan burası. Akşam yemeğin birazdan gelir. Umarım yarın
yeni bir başlangıç yapabiliriz.”*

İçtenlikle, “Evet, ben de bunun için sabırsızlanıyorum,” dedim. Ne olursa olsun bir hikâye çıkaracağım.

Susan gülümseyip merdivenlere yönelirken, “Sabah kapının altında bir çalışma programı bulacaksın,” diye seslendi.

Vay canına, bir çalışma programı mı? Bu gerçekten çok dikkatle organize edilmiş bir operasyondur.

Kapıyı kapatıp yaslandım ve odayı incelemeye başladım. Lobi-
deki sanat ve el sanatları akımına göre dizayn edilmişti. Çok
zevкли. Sayvanlı karyolanın yanında küçük bir balkona açılan iki
kapı vardı. Balkonda ise iki ahşap sandalye bulunuyordu. Ban-
yodaki ayaklı küvet çok güzeldi, altın parçaları ve süslü çinileri
duvar boyunca devam edip porselen sütunlu bir lavaboyu sarıyor-
du. Kendimi beyaz kuştüyü yastıklar ve yorganla kaplı yumuşacık
yatağa bıraktım ve Stephen’a mesaj yazdım.

Kate: Umurunda olmasa da, ben iyiyim.

Stephen: Saatin burada ne kadar geç olduğunun farkında mısın?

Gerçekten ilginç bir gün geçirmiştım ama yine de kendimi son derece enerjik hissettiğim için devam etmeye karar verdim.

Kate: Beni seviyor musun?

Telefonum hemen çalmaya başladı.

“Neler oluyor, tatlım?”

“Beni seviyor musun?”

“Tabii ki.”

“Şu anda nerede olduğumu ve ne yaptığımı biliyor musun?”

“Bir görev için şehir dışına çıktın.”

“Ben lanet gizli serviste çalışmıyorum Stephen. Sana nereye gideceğimi söylemiştim. Tabii sen her zamanki gibi dinlemiyordun.”

“Sen mesafelisin.”

Şaşkınlıkla, “Ben mi?” diye atıldım.

İç geçirdi. “Rose öldüğünden bu yana o rüyayı görmeye başladın Kate. O lanet tuhaf rüyayı görüyorsun! Sanki ona tapıyormuşçasına trende evsiz bir manyağı takip ediyorsun. Sana neler oluyor anlamıyorum. Bir süreliğine aklını kaybettiğin için seni suçlayamam ama bu aylardır böyle.”

“Ben...”

“Hayır, beni dinle. Biz farklıyız Kate. Bu her zaman böyleydi. Uzun zamandır bir şeylerin yanlış gittiğini hissediyorum.”

“Dur biraz. Sen benden önce davranmaya mı çalışıyorsun pislik herif? Benden ayrılmaya mı çalışıyorsun?”

“Dinle...”

“Hayır, sen dinle Stephen. Tanrım, nasıl bu kadar kalpsiz olabilirsin? Rose’la ilgili gördüğüm şey bir rüya değil, o lanet bir kâbus. Bazen o kâbustan uyanıp gerçek olduğunu fark ediyorum. O gitti, annem gibi Rose da gitti. Asla geri gelmeyecek ama onun yalnız ve zavallı hayatı hâlâ peşimi bırakmıyor. Onun sahip olduğu tek şey bendim ve o gittiğinde sanki hiç var olmamışçasına yok oldu. Sonumun bu şekilde olmasından korkuyordum. Ama en azından sana sahip olduğumu düşünüyordum, oysa artık bundan bile emin değilim... Ve artık hiçbir önemi de yok.” Stephen

sessizliğini korurken ben de sakinleşmiştim. “Artık bir önemi yok çünkü seni istemiyorum. Sana neden trendeki Bob’u dinlediğimi söyleyeyim mi? Çünkü o haklı. Sahip olduğum tek şey benim.”

Ağlamaya başlamıştım ama Stephen’in duymaması için savaşıyordum. Sonunda sakin bir sesle, “Pekâlâ, o halde buraya kadar Kate,” dedi. Her bir hecesinden adeta ilgisizlik fişkırıyordu. Yutkundum. “Bana doğruyu söyle. Beni hiç sevdin mi?”

“Bilmiyorum.”

“Sanırım şimdiye dek bir fikrin olmalıydı.” Sesim çatlamıştı. Usulca, “Üzgünüm,” dedi.

“Yani cevabın bu mu?”

Karşılık vermesini beklemeden telefonu kapadım. Üzgün olmaktan çok sersem gibiydim. Gözyaşlarım durmuştu. Şaşkındım ve bunun nedeni Stephen’ı kaybediyor olmak değil; iki yılını beni sevmeyen biri için harcamış olmaktı. Benim tepkilerime bakılırsa anlaşılan ben de ona âşık değildim. Şaşkınlıkla gözlerimi birkaç dakika duvardaki küçük bir çatlaktan alamadım, tam o sırada kapı üç kez çalındı. Tüm vücudumu kaplayan bir titremeye yataktan zıplayıp kapıya koştum ve ardına dek açtım. Karşımda elinde tepsisiyle yaşlı bir adam duruyordu. Onun yerinde Jamie olsaydı kendimi kollarına atabilirdim. “Akşam yemeğiniz hanımefendi.” Kenara çekildim ve adamın tepsiyi odanın diğer köşesindeki küçük yemek masasına bırakmasına izin verdim. “Yer mantarlı risotto ve bir şişe 2009 Pinot Noir. Şef Mark Struthers ve R. J. Lawson’ın sevgileriyle birlikte...”

“Ah, harika!” diyerek deliler gibi güldüm ve tuhaf sesler çıkardım. Bu gün gerçekten canıma okumuştı. Şarabı açıp kadehimi doldururken garson bana korku dolu gözlerle bakıyordu.

“Afiyet olsun efendim,” dedi ve hızla dışarı çıktı.

() gittikten sonra kendimi yeniden yatağa bıraktım ve gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Stephen'ı düşünüp onunla geçirdiğimi tek bir mutlu an hatırlamaya çalıştım. Bodrum katındaki çamaşırhanede seviştiğimiz anların dışında hiçbir şey yoktu ve onlar da çok mutlu sayılmazdı. Birlikte geçirdiğimiz zamanlar vasattan öte değildi.

Rose onu hiç sevmemişti, Stephen için soğuk nevale, derdi. Tartışmamızda Stephen'ın hatırlattığı rüyayı düşündüm. Rose öldükten kısa bir süre sonra hayatımı o kadar derinlemesine sorgulamaya başlamıştım ki, bu çok geçmeden sinirlerimi bozdu. Bir aileye sahip olmamak ya da nereden geldiğinizi bilememek size hiç var olmamışsınız gibi hissettirebilir.

Aynaya bakıyor ve kendimi tanıyamıyordum. Kendime tekrar tekrar, "Ben kimim?" diye soruyordum. Cevabın ne olduğunu bilmemenin verdiği duygular ve endişe ise beni paniğe sürüklüyordu. Keşke ölmeden önce Rose'a tüm o soruları sormuş olsaydım, ama yapmamıştım. Ebeveynlerim ve onların ebeveynleri hakkında çok az bilgim ve sadece birkaç fotoğraf vardı. Bunlar, onların hayatlarını hayal etmeme bile yetmiyordu. Zihnimde onlar var olmadığı takdirde benim de olamayacağımı düşündüğüm günlerde rüyalar ve tüylerimi ürperten o küçük fısıltılar baş gösterdi.

Rose'un cenazesi kapalı tabutta yapılmıştı. Oysa rüyamda açıktı, orada öylece yatarken kendine hiç benzemiyordu. Rüyamda, üzerinde asla giymeyeceği bir renk olan beyaz bir elbise vardı. Elbise de ona ait gibi durmuyordu. Onu kesinlikle bu giysilerle gömmezdim. Bu daha çok dantelli kolları ve saten korsesi olan bir gelinliği andırıyordu. Ama Rose da annem gibi hiç evlenmemiş, yalnız bir hayat sürmüştü. Rüyamda ona doğru yürürken yanımda birinin varlığını hissediyor ama kim olduğunu göremiyordum. Rose'un

üzerine eğildim. Orada öylece cansız ve öldüğü zamanki yaşından çok daha genç görünerek yatıyordu. Her ne kadar yirmili yaşlarda görünse bile, orada yatanın Rose olduğunu hissedebiliyordum. Ellerini bir melek gibi göğsünde birleştirmişti.

Yanımdakinin kim olduğunu anlamak için döndüğümde görünmez bir güç beni durdurdu. Bu, fiziksel olarak bir şeyler yapmaya çalışırken bedeninizin size izin vermediği o düş anlarından biriydi. Felç olmuş gibiydim. Tek bildiğim yanımdaki figürün huzurlu ve güven verici bir varlığı olduğuydu. Annem mi, babam mı yoksa Tanrı mı diye merak ettim.

Başımı tabuta çevirince küçük bir hareket olduğunu gördüm. Yaklaştıkça bu hareket daha da belirginleşmişti. Rose'un ağzı hareket ediyor ama bir sorun olduğunu görebiliyordum. Tuhaf bir şekilde kapalıydı, cenaze için uygun şekilde kapatıldığını biliyordum. Gözleri irileşti, dudakları hızla hareket etti. Ağzını açmaya çalışıyordu ve bu çok dehşet vericiydi. O yaşıyor! Ona yardım edin! Bağırđım, haykırdım ama sesim çıkmadı. Rose sonunda dudaklarını araladı, yüzünde telaşlı bir ifade vardı. Umutsuzca bana bir mesaj vermeye çalışıyordu ama ben söylediklerini duymıyordum. Kulağımda yalnızca kalp atışlarım vardı. Ve tam o an uyanıyordum.

Bu rüyayı ne zaman görsem bir saniye fazlasını diliyordum. Sahneyi tekrar tekrar zihnimde canlandırıyor, Rose'un bana söylemeye çalıştığı şeyi anlamayı deliler gibi istiyordum. Cesedi orada öylece yatarken benimle konuşmaya çalışması rüyamın en dehşet verici anıydı. Yine de ona yaklaşmayı, onu duyabilmeyi istiyordum. Korksam da, bunun hayatımı sonsuza dek değiştirecek bir fısıltı olduğunu biliyordum. Keşke bana iletmeye çalıştığı o mesajı anlayabilseydim...

Belki de beni Stephen konusunda uyarmaya çalışıyordu. Belki benden onu bir an önce sepetlememi istiyordu. Ya da belki de, belki de, benim sahip olduğum yegâne şeyi hatırlatmak için bana Bob'u göndermişti.

Kendimi toparladım, derin bir nefes aldım, masaya gittim. Oturup peçetemi kucağıma sererek yemeğe başladım. Masam tek kişilikti ve bu hiç sorun değildi. Önce işime konsantre olacak, makalemi yazacak ve gazetede ki herkesi etkileyip hayatıma devam edecektim.

Bir kadeh Pinot yeterli olmadı, iki kadeh içtim. Sonra bir kadeh daha. Risotto muhteşemdi. Her bir lokmasını keyifle yedim ve *işte hayat bu*, diye düşündüm. *Kimse beni umursamıyor ve bu hiç dert değil, çünkü ben de kendimi umursamıyorum.*

Hava kararmıştı, balkonda şarabımı bitirirken gökyüzündeki her bir yıldızı görebiliyordum. Baktığım manzara bana kendimi önemsiz hissettirmişti. İçeri girdim, resepsiyonu aradım ve tepsiyi alabileceklerini söyledim. Şarabın dörtte üçünü içmiştim. Kapı çalındığı sırada artık hissizleşmeye başlamıştım. Planım biraz önceki çılgın davranışlarım için yaşlı adamdan özür dilemekti. Ama kapıyı açtığımda karşımda onun yerine tüm çekiciliğiyle Jamie dikiliyordu. Bir elinde küçük bir kutu vardı, diğer eli ise arkasındaydı. Geriye bir adım atıp odaya girmesine izin verdim.

“Merhaba.”

“Merhaba. Sen hiç eve gitmez misin?” Ağzının köşesi kıvrılınca gamzesi belirginleşti. Sorunun kulağa kaba geldiğini fark etmiştim. “Yani demek istediğim günde yirmi dört saat mi çalışıyorsun?”

“Ben burada yaşıyorum.”

“Burada mı?” diyerek odayı işaret ettim.

“Hayır, ben...” Yeniden konuşmaya başlamadan önce epey güldü.

“Ben ahırda yaşıyorum.”

“Ahırda mı yaşıyorsun?” Gözlerim irileşmişti.

“Orası gerçekten güzel bir ahır, tamam mı?” dedi alçak bir sesle. Sesinin tonu parmaklarımın karıncalanmasına neden olmuştu, sanki bana bir şeyler vaat ediyordu... Belki de bir davet.

Birkaç dakika karşılık veremedim; sessizdim ve utanmıştım. Ayrıca çok da şarap içmiştim.

“Risotto nasıldı?” diyerek ağızma baktı.

“Nefis.”

“Bu kelimeyi söyleme şeklini sevdim, gerçekten içtenlikle söylüyorsun.”

“Öyle,” dedim sonra yüzüzce onu baştan aşağıya süzdüm.

“Sana bir şey getirdim.” Küçük kutuyu uzattı ve bir şişe Pinot’la birlikte masanın üzerine bıraktı. “Biraz daha desteğe ihtiyacın olabilir diye düşündüm. Bu da küçük bir sürpriz,” diyerek kutuyu işaret etti.

“Sanırım daha fazla şarap içmemeliyim.”

Omuz silkti. “Her ihtimale karşı...” Arkasını döndü, kapıya gelince bana baktı. “Seninle tanışmak bir zevkti Kate. Umarım iyi bir gece geçirirsin.”

“Dur biraz.”

Hemen arkasını döndü, yüzünde umutlu bir ifade vardı. “Evet?”

“Sana bizzat teşekkür edebilmek için hediyeni sen buradayken açmak istiyorum.” Küçük kutuyu açınca içinde iki küçük peçetenin üzerine yerleştirilmiş tuzlu çikolatalı karamel şekeri olduğunu gördüm. “Ah, en sevdiğim. Nereden bildin?”

“Sanırım iyi bir tahmin.” hâlâ kapının yanında dikiliyordu, elleri ceplerinde duvara yaslanmıştı.

“Şarap için de teşekkür ederim ama gerçekten daha fazla içmem gerekiyor.”

“İstersen paylaşabiliriz.”

Gülümsedim, çikolatayı kutusundan çıkarıp ısırđım. Karamel parmaklarımdan aşağıya akıyordu. Ona doğru birkaç adım attım ve elimdeki çikolatayı ağzına uzattım. “İstersen paylaşabiliriz.” Sarhoştum ama umurumda değildi.

Eliyle bileğimi kavrayıp beni kendisine daha da yakınlaştırdı. Çikolatayı ağzına alırken gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Ardından işaret parmağımdaki karameli emdi. Öne doğru uzanıp kulağıma usulca, “Erkek arkadaşın paylaşmaktan hoşlanıyor mu?” diye fısıldadı. Kıp kırmızı bir halde, tek kelime edemeden öylece donup kalmıştım. Geriye adım atıp gülümsedi.

“Sadece seninle uğraşıyorum Katy.” Yüzümü inceledi. Oysa ben şok geçiriyordum. “Sana söz veriyorum, saygılı davranacağım.” Şakayla karışık göğsüne vurdum. “Pekâlâ, o halde şarabı açabilirsin.”

“Kibarca sorma şeklin bu mu?”

“Ah, şansını zorluyorsun.” İkimiz de güldük. “Tamam, peki, hadi biraz şarap içelim.”

Şişeyi, tirbuşonu ve iki kadehi alıp, “Hadi, biraz yürüyelim. Bu gece gökyüzü muhteşem. Sana havuzu göstereyim,” dedi.

Oda anahtarım dışında hiçbir şey almadan onu takip ettim. Aynaya baktım. Üzerimde hâlâ ağırbaşlı iş kıyafetlerim ve ayak-kabılarım vardı. Saçlarımı tepemde karışık bir topuzla toplamıştım, ağladığım için rimelim hafifçe gözlerimin altına akmıştı.

Bu bir adamın çıkabileceği en korkunç kadın imajıydı. *Ama biz çıkmıyoruz*, diye kendime hatırlattım. Yine de Jamie'nin sıradan bir adam olmadığını anlamaya başlıyordum. Bana ilgisiz görünmüyordu.

Diğer yandan ona bakmamak elde değildi. Yürüyüşünde tatlı ama doğuştan gelen, güven verici bir şeyler vardı.

Merdivenleri inince resepsiyonun arkasındaki adamı başıyla selamladı.

“Havuzla gidiyoruz George.”

“Tamam dostum. Sana havlu gönderirim.”

İtiraz etmeye hazırlandım. Havluya neden ihtiyacımız olabildi ki?

Jamie uzanarak dirseğimi kavradı ve başını iki yana salladı.

“Merak etme, havlular, üzerlerine oturmak için.”

“Doğru,” diye karşılık verdim.

Büyük salondan geçip dev bir verandaya çıktık. Aşağıda küçük taş merdivenlerin olduğu bir giriş vardı. Çitlerdeki tabelada havuzun saat onda kapandığı yazıyordu.

“Saat onu geçmiş olmalı.”

“Bu havuzu ben temizliyorum. Canım ne zaman isterse o zaman yüzebilirim.” Bana göz kırptı.

“Yüzmeyeceğiz sanıyordum. Dur biraz, havuzu da sen mi temizliyorsun? Burada yapmadığın bir iş var mı?”

“Bu arazideki tüm işleri en az bir gün yaparım. Bir hafta boyunca oda temizliği bile yaptım.”

“Neden?”

“Sanırım meraktan. Her bir işi öğrenmek istedim. Susan beni gerçekten sever ve denememe izin verir. Bazen diğer insanların yerini doldururum. Çünkü sürekli buradayım, anlıyor musun?”

“R. J. de sürekli burada mı?”

“O da çoğunlukla buradadır.”

Havuz bizim durduğumuz yerin karşı tarafındaki taştan şelalesiyle muhteşem görünüyordu. Jamie şarabı açarken ben de bir sandalye çektim.

“Ayaklarımı havuza sokalım.” Bana umutla baktı. “İster misin?”

“Su soğuk değil mi?”

“Isıtılıyor.”

“Peki.”

Ayakkabılarımı çıkardım, paçalarımı sıvadım ve bizim için iki havlu yerleştirdiği havuzun ucuna doğru gittim. O da paçalarını sıvadı ve suya ayaklarını sokmadan önce zarif bir şekilde yanıma oturdu. O anda yüzüne düşmüş saçını düzeltmeyi o kadar çok istiyordum ki, bunu yapmamak için parmaklarımı sıkmak zorunda kaldım. Uzanıp dikkatle saçlarını düzeltmesini izledim, kolundaki kaslar belirginleşmişti. Gözlerimi bu adamdan alamıyordum. Bana şarabımı uzatırken ona baktığımı fark ederek,

“Ne var?” diye sordu.

“Hiçbir şey. Sadece bir süreliğine her şeyi unutmak istiyorum.”

“Gerçekten mi?” Heyecanlanmış görünüyordu. Başımı salladım. “Harika bir fikrim var.”

Ayaklarımı suya soktum. Su gayet sıcaktı. Çok geçmeden sinirlerimi gevşetmeye başlamıştı.

“Fikrin nedir?”

“Meraklı Katy, sana göstereceğim.”

Ayağa kalkıp girişe koştu, bir şeye bastı ve tüm ışıklar söndü. Havuzun, çevremizdeki bahçenin ve şelalenin bile ışıkları sönmüştü. Sessizlik hâkimdi. Suyun yüzeyinden yükselen buharı görebiliyordum. Milyonlarca yıldız daha görünür hale gelmişti. Şarabımdan bir yudum aldım ve dışardaki hoparlörlerden yükselen Will Ryan'm yumuşak sesini duydum. Jamie yanıma geldi.

"Bu adama bayılıyorum. Sesi çok iyi," dedim.

"Evet, bence de mükemmel. O ve karısı cumartesi günleri yerel bir barda çalışıyor, benimle gelmek ister misin?"

"Çok isterim, tabii eğer hâlâ buradaysam." Başımı kaldırıncaya görkemli Jamie'nin üstünün çıplak olduğunu ve kemerini çözmeye çalıştığını gördüm. Karanlıkta bile kollarındaki adaleli kasları, düzgün karnını ve göğsünü görebiliyordum. Bana neşeyle gülümsedi. Yüksek bir sesle, "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

"Biraz dalıp zihnini boşaltacağız."

"Ben hiçbir yere dalmıyorum."

"Peki, sen bilirsin." Kot pantolonunu çıkardı ve üzerinde sadece koyu mavi boxer şortuyla havuza atladı.

Yüzeye çıktığında parmağıyla tuttuğu şortunu striptiz yapar gibi çevirdi. Sonra bana doğru fırlattı. İç çamaşırı sol tarafıma düşmüştü.

"Aman Tanrım! Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Neden? Nasıl olsa beni göremiyorsun. Her neyse, senin de içinde bir çılgın olduğunu biliyorum. Birazdan sen de burada olacaksın."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Güzel kadınlar genellikle biraz delidir."

“Zeki olduğumu zannediyorsun, öyle değil mi?”

Son derece ciddi bir ifadeyle, “Hiçbir fikrin yok,” dedi. “Bura-
ya gel, Katy. Söz veriyorum, bakmayacağım.”

O noktada artık tamamen sarhoş olduğumu kabul etmek doğ-
ru olurdu, ayrıca Jamie’nin varlığı da beni ayıltmaya yetmiyordu.
Uzun, ıslak saçlarındaki damlalar omuzlarına düşüyordu. Kıkır-
dadım. “Arkanı dön, bakmasan iyi edersin!”

“Söz veriyorum.” Havuzun diğer ucuna gidip arkasına döndü.

Hızla soyunup sutyenim ve iç çamaşırlarımla kaldım. Şöyle bir
bakınca iç çamaşırlarımda ipek olmasının dışında bikiniden pek
de farkı yoktu. *Ah, peki!*

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde suya girdim ve Jamie’nin
durduğu yerin karşısına geçtim. Aramızda en az yirmi metre var-
dı. Havuz çok iyi gelmişti. Biraz rahatlardım ama sonra birden
daha yeni tanıştığım bir adamla havuzda çıplak olduğumu fark
ettim. Hem de çok çekici çıplak bir adam!

“Tamam, girdim Jamie. Ama uzak dursan iyi olur.”

Arkasını döndü, ağzı kulaklarındaydı ve suyun altına daldı.

Tanrım, bu adam ne yapıyordu?

Birden çok endişelenmiştim. Küçük bir parçam gerçekten
korkmuştu. Hoparlörlerden yükselen Will Ryan’ın tatlı kelime-
leri olmasaydı, dehşete kapılabilirdim. Kalçalarımıdaki elleri beni
şaşırtmadı çünkü yaklaştığımı hissedebiliyordum. Sudan çıktı, sı-
cak elleriyle belimi kavradı. Gülümsemiyor, gözlerimi arıyordu.
Hızla etrafıma bakındım, sonra omuzlarına ve iki eliyle birlikte
saçlarını arkaya tararken ona baktım. Boyun kaslarının gerildiği-
ni görebiliyordum. Kolundan damlayan suları yalamamak için

kendimi çok zor tutuyordum. Ben gözlerimi yumarken o aramızdaki mesafeyi kapadı. Ağzının boynuma değmesini ve bana yaklaşmasını hissettim. “Bebeğim, gözlerini aç.”

“Benim...”

“Biliyorum. Senin bir erkek arkadaşın var.” Ağzını hafifçe çarpıttı. Biraz uzaklaştı. “Yine de arkadaş olabiliriz, değil mi?”

“Evet,” diye iç geçirdim.

“Odaya geldiğimde neden ağlıyordun?”

Başımı salladım.

“Lütfen bunun nedeninin R. J. nin sana karşı tavırları olduğunu söyleme!”

“Hayır.”

O halde ne?”

“Ben sadece her şeyi unutmak istiyorum.”

Başını salladı, bir an başka tarafa baktı. “Gıdıklanır mısın?”

“Sakın aklından bile geçirme.”

Güldü. “Pekâlâ, emin olduğum bir şey varsa, o da...”

“Neymiş o zeki çocuk?”

Ellerini tekrar belime koydu, ona izin verdim. Çizgiyi aştığını bildiğim halde, ona izin verdim. Bu sıcak ve güvenli çemberin içinde olmak çok iyi gelmişti.

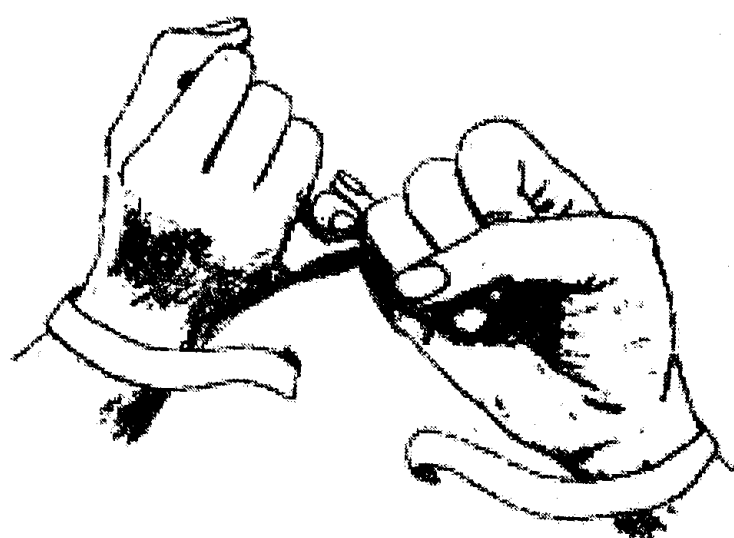
Gülümsedi. Ardından neredeyse dalgın bir ses tonuyla, “Sadece arkadaşın olmak zor olacak ama deneyeceğim. Sonuçta... Senden hoşlanıyorum. Zekisin, tatlısın ve bugüne dek gördüğüm en özel kadınsın.” Güçlükle derin bir nefes aldım. Durdu ve yeniden konuşmadan önce arzuyla bana baktı.

“Sakın...” diye mırıldandım.

"Bu abartı değil, Katy. Sana söz veriyorum."

Sinirle kıkırdadım ve kendimi yavaşça suyun içine bırakıp Jamie'nin aklını kaybettiğine karar verdim. Ben kendimi asla onunki gibi tarif edemezdim.

Diğer yandan Stephen'a bana kendimi değersiz hissettirmesi için yeterince izin vermiştim.

5

Kinaye

Giysilerimi ıslak iç çamaşırlarımın üzerine geçirip Jamie havuzun diğer tarafından dışarı çıkarken ona arkamı döndüm. Hemen giyindi, ona döndüğümde yerdeki ıslak boxer şortunu almış, bir havluya sarıyordu. *Hiç çekincesi yok. Bunu sevdim!*

“Seni odana bırakayım.”

“Harika, teşekkür ederim. Gerçekten çok yorgunum.” Bu şiirsel ve tatlı itirafından sonra biraz çekiniyordum.

Otele doğru yürüdük.

“Bir saniyeliğine kamyonetime uğramam gerekiyor. Senin için bir sakıncası var mı?” diye sordu.

“Sorun değil.”

Şoför kapısını açtı ve önüme geçti. Bir fermuar sesi duydum, sanki bir şey arıyordu. Bir saniyeden daha uzun sürdü.

“Ne arıyorsun?” diye sordum.

“Bir dakika daha, olur mu?”

Meraklı biri olduğum için ayaklarımın ucuna yükseldim ve ne yaptığını görmek için uzandım. Birden döndü, arkasında bir şey saklıyordu.

“O da nedir?”

Endişeyle, “Hiçbir şey, önemli bir şey değil,” diye karşılık verdi.

“İzin ver bakayım.” Elini uzatana dek en az on saniye daha geçti, şırıngayı andıran bir şey tutuyordu. Ağzım açık kalmıştı. “Sen... Uyuşturucu mu kullanıyorsun?”

“Hayır. Şey, evet, ama düşündüğün gibi değil.

“O halde ne?” İkimiz de tereddüt içindeydik.

“Bu insülin.”

Derin bir nefes aldım. “Şeker hastası mısınız?”

“Evet, tip bir.”

“Çok üzgünüm.”

İtiraz edercesine başını salladı. “Üzülme. Çok uzun zamandır böyleyim.”

Kibarca, “Bana söylemeye utandın mı?” diye sordum.

“Hayır, sadece sana bu konuyla sıkıntı vermek istemedim ve şimdi kendime bir iğne yapmam gerekiyor. Bundan rahatsız olursanız, bilemedim.”

“Sorun değil.” Gözlerim dolmak üzereydi. “Bu benim için asla bir sorun olmaz ama düşündüğün için teşekkür ederim.” Sekiz yaşındayken annem kanserden perişan halde ölürken ona hemşirelik yapmak zorunda kalmıştım. Yirmi beş yaşındayken sevdiğim tek insanın; Rose’un safra kesesi ameliyatından sonra hastaneden kaptığı bir mikrop yüzünden canlı canlı

yok olmasını izledim. Geriye midemi bulandıracak çok az şey kalmıştı.

Şırınga hâlâ Jamie'nin elindeydi, gözlerime bakıyordu. "Bunu şimdi yapacağım, tamam mı?" Sonra tatlı tatlı gülümsedi. Başımı salladım. Şırınganın başlığını dişiyle çıkardı, tişörtünün sol tarafını kaldırırken ağzında tuttu. Gözlerim belinden düşmek üzere olan kemersiz kot pantolonuna kaydı. Karnı kaslıydı, gözlerinizi daha aşağıya indirmeniz için sizi teşvik eden bir açığa sahipti. Başımı kaldırdığımda dikkatini kalem kadar ince şırıngaya verdiğini fark ettim. Altından itince şırınganın ucundan bir damla insülin aktı. Sonra, sanki bunu milyonlarca kez yapmış gibi iğneyi kalçasının hemen altına batırdı. İğnenin tenine girmesiyle yüzünden hafif bir kasılma geçti. Kalem şırınganın altını sonuna kadar bastırdı, sonra çıkartıp ağzındaki kapakla kapadı. Bir yandan da tişörtünü tutmaya devam ediyordu.

"Lanet olsun!" diye mırıldandı.

"Ne oldu?"

"Damara geldi."

Endişeyle, "Ah, Tanrım. Bu ne anlama geliyor?" diye atıldım.

Kıkırdadı. "Hiçbir şey, tatlı kız. Sadece biraz kan akacak." Kanın üzerine bastırmak için bir şey arıyordu. İğneyi batırdığı yerden pantolonuna doğru ince bir çizgi halinde kan sızıyordu. Kamyonetin kaportasındaki ıslak havlularımız gözüme çarpınca hemen birine uzandım ve dikkatle kanı sildim.

"Hey, ne yapıyorsun, Kate?" Sesi alaycı ve neşeliydi.

"Kanı siliyorum."

"Ben de yapabilirdim."

“Ah.” Birkaç saniye utanmış bir halde ona baktım. Yüzündeki ifadeyi anlamaya çalışıyordum. “Özür dilerim.”

Gülümsedi, ama sanırım o da benim kadar şaşkındı.

“Hayır, demek istediğim, asla benim için bir şeyler yapman gerekiyormuş gibi hissetmeni istemem.”

“Biliyorum. Sana söylemiştim, bu konularda hassas değilim. Sadece yardım etmek istedim.”

“Teşekkür ederim.” Havluyu biraz daha bastırdıktan sonra tişörtünü bıraktı. “Seni odana götürmeliyim. Çok yorulmuş olmalısın.”

“Evet. Uzun ve tuhaf bir gün oldu.”

Merdivenlere yöneldiğimiz sırada usulca, “Umarım o kadar da kötü değildir,” dedi.

“Efendim?”

“Uzun ve tuhaf bir gün olduğunu söyledin. Ama umarım o kadar da kötü değildi...”

“Kesinlikle kötü değildi.” Odamın önüne geldiğimizde kapıyı açmadan önce ona döndüm. “Aslına bakarsan, sana teşekkür etmeliyim. Sana arabamla çarptığım halde benim için berbat sayılabilecek bir günü tersine çevirdin.”

Başını salladı. “Şey, ben de *sana* kanımı sildiğin için teşekkür ederim.”

“Dert değil.”

“Listem git gide uzuyor.”

Kaşlarımı çattım. “Ah, öyle mi? Ne listesiymiş bu?”

“Neden zor olacağına dair maddelerin yer aldığı bir liste.” Başımı eğdim ve devam etmesi için ona cesaret verdim. Gülümseledi. “Artık listeye merhametli ve ilgili maddelerini de ekledin.” Uzanıp yanağıma küçük bir öpücük kondurdu. “İyi geceler, Kay, yarın sabah görüşürüz.”

Ah, şu liste!

Ben de kendi listemi yapmaya başlamak üzereydim. Ertesi gün onu göreceğim olmanın düşüncesi bile kalbimi yerinden oynattı.

Yüzümde geniş bir gülümsemeyle, *Stephen da kimmiş*, diye düşündüm kendi kendime...

• • •

Ertesi sabah tam da söz verildiği gibi kapımın altında bir çalışma programı atılmıştı. En üstte ÇARŞAMBA yazıyordu, hemen altında da kahvaltıyla ilgili ayrıntılar ve siparişim için arayacağım numara vardı. Diğer yandan biri kâğıdın kenarına “*Kontes ya da Blackstone yumurtasını domuz pastırmasız yemelisin!*” diye önermişti.

Vay canına, bu inanılmaz, diye düşündüm. Şahsi öneriler bir kenara, *vejetaryen olduğumu da biliyorlar*.

Kahvaltı menüsünün altında ise günün ayrıntılı programı yer alıyordu.

Sabah 10.00 – Guillermo ile özel şarap eğitim turu. Lobide buluşulacak.

“Guillermo” kelimesinin üzerinde havuçtan küçük bir ok işareti vardı. “***Ve Jamie***” araya sıkıştırılmıştı. En azından artık notların sahibini biliyordum, gülümsememe engel olamadım ve okumaya devam ettim.

Öğlen 12.00 – Şef Mark ile özel şarap ve yemek deneyimi. Yine kelimelerin yanına “***Ve Jamie***” notu vardı.

Öğleden sonra 14.00 – Susan’la tesis turu. Burada ise “***Ve Jamie***” notu yerine, “***Çalışmam gerek genç bayan,***” yazıyordu.

Büyük bir boşluktan sonra yine Jamie’nin el yazısıyla yazılmış notunu buldum.

Eğer istersen, R. J. Lawson çalışanları seni San Francisco Körfezi’ne doğru bir tekne turuna çıkarabilir. Benimle saat dörtte lobide buluş.

Vay canına, gerçekten mi? Tüm bunları yapacak mıyız? Ya da Jamie tüm bunları yapacak mı?

Bugüne dek tattığım en lezzetli Kontes yumurtasını yedikten sonra, bavulumdan giyecek bir şeyler bulmaya çalıştım. Yanımda çoğunlukla bana ciddi bir gazeteci havası verecek giysiler getirmiştim. Dışarıda havanın nasıl olacağım da bilemiyordum. Yine de bu giysilerin hiçbirisi şarap üreten, çekici bir adamı etkilemeye yetecek türde değildi. Sanırım aynı siyah ceket giymek zorunda

kalacaktım. Sonra birden kırmızı ipek bir atlet getirdiğimi hatırladım. Bu normalde gömleklerimin içine giyeceğim tarzda bir atletti. Başka çarem olmadığı için seksi ipek atletimi, en dar kot pantolonumu ve topuklu ayakkabılarımı giydim ve üzerime de siyah spor ceketimi aldım.

Jamie'yi görür görmez ona erkek arkadaşımдан ayrıldığımı söylemeye karar vermiştim. Diğer yandan Susan'ın uyarıları beni biraz korkutmuştu. Benden iki bin mil uzakta yaşayan bir adamla flört etmeyi gerçekten de istiyor muydum? *Evet, kesinlikle, kesinlikle istiyorum*, diye düşünmeden edemiyordum.

Her ne kadar hikâyede henüz doğru dürüst yol almamış olsam da, Jerry'yi bilgilendirme zamanı gelmişti. Telefon numarasını çevirdim, telefon çalmadan açıldı.

“Efendim?”

“Bir sorunum var.”

“Sana da merhaba.”

“Ben ciddiylim.”

“Tebrikler. Uzun zamandır hiçbir konuda ciddi olmamıştın.”

Jerry'le bu tarz eğlenceli çekişmeleri çok sık yaşırdık. Sonunda ya benimle alay eder ya da bana ilham verdiği için beni kızdırırdı. Ayrıca Jerry'nin teşhis edilmemiş bir ADD hastalığı* olduğuna emindim. Çoğu zaman öğlenleri Lincoln ya da Stanton parkında birlikte yemek yerdik. Hazır sandviçlerimizi yerken hayattan bahsederdik. Tam ölüm oranları ya da dünya açlığı gibi ciddi konulardan söz ederken Jerry birden başını kaldırıp, “Hey dostum, şu uçurtmaya bak! Dev bir mürekkep balığına benze-

* Dikkat eksikliği ve Hiperaktivite bozukluğu hastalığı

miyor mu?” diyebilirdi. Onu Millennium Parkı’na götürmeyi aklımdan bile geçirmezdim, asla! Orada büyülenmiş bir halde öylece oturup dev heykellere bakacağını biliyordum. Beyni aşırı yüklenmeyle karşı karşıya kalır ve büyük olasılıkla, “Büyük metal obje, büyük metal obje!” diye tekrarlayıp dururdu. Jerry her şeyi hızlı yapardı. Hızlı düşünür, yazar, konuşur ve hatta ortalama bir insandan daha hızlı yürürdü. Dikkat aralığı birkaç saniyeden fazla değildi. Son teslim tarihleri bazen son derece mantıksız olurken beyni küçük sohbetlere ender olarak izin verirdi. Bu da onu açık sözlü biri yapıyordu.

“Jerry, yeter!”

“Kirli çamaşırlara ulaştın mı? Tek bilmek istediğim bu.”

“Evet, kirli kelimesi tam da R. J. ye göre. O bir tür pislik.”

“Bir tür de ne demek?”

“Evet, o bir *pislik*. Röportaj boyunca bana asılıp durdu.”

“Onunla yattın mı?”

“Hayır.”

“Güzel... Peki, onunla yatacak mısın?”

“Hayır, Tanrım! Jerry, sence ben böyle bir insan mıyım?”

“Şey, onun bir pislik olması harika ama sakın o adamla yatma.”

“*Tamam*. Pislik olması neden harika?”

“Çünkü senin bir bakış açısına ihtiyacın var Kate. Senin her zaman bir açığa ihtiyacın var.”

“Ama buraya bayıldım. Burada çalışan insanların hepsi çok tatlı ve şarap da olağanüstü. Ayrıca makaleyi veto etme yetkisi olduğunu da öğrendim.”

Jerry her zamanki hızlı konuşma tarzıyla söze girdi. “Beni dinle, her zaman yasal boşluklar olur. Eğer bana adamın dünyanın en iyi kalpli yardımsever insanı olduğunu söyleseydin, bunu da kabul ederdim. Senin sadece bir bakış açısına ihtiyacın var, tamam mı? Çok fazla stres yapma. *Orman Çocuğu* kitabını yazmıyorsun. Sadece gerçeklerin p. inden git. Çalışanların onun hakkında hissettiklerini ve . rli çamaşırlarını araştır. Şarapların bu ödülleri nasıl kazandığ . ı öğren, vesaire, vesaire.”

“O ödülleri kazanmalarının sebebi şarapların gerçekten çok iyi olması.”

“Peki neden? Farklı yaptıkları şey ne? İşte bunu bulman gerekiyor.” Birden durdu ve devam etti. “Bu arada Stephen için üzgünüm.”

“Ah... Sen nereden biliyorsun?” diye sordum, birden endişelenmiştim.

“Beth onu bu sabah kahvaltıda gördü.”

“Yani? Ona ne söylemiş?”

“Şey, aslında önemli olan Stephen’m ne söylediği değildi...”

“Ne demek istiyorsun?” Sonra birden anladım. “Yanında başka bir kadın mı vardı? Bu sabah mı? Gerçekten mi? Kahrolası köpek!”

“Evet ve Beth’in nasıl biri olduğunu bilirsin. Sanırım onun yanına gidip, ‘Demek etrafta kimse yokken yaramazlık yapıyorsun!’ gibi bir şeyler söyledi. Stephen da sizin ayrıldığınızı yumurtlamış.”

“Adi herif!”

Birkaç saniye sessiz kaldık. Bu Jerry'le yaptığımız telefon görüşmeleri için ender bir durumdu. Acaba çenesini kaşıyıp tavana mı bakıyordu? Sonra sesinden gülümsediğini anladım.”

“Evet, bunu tekrar söyleyebilirsin!”

“Jerry!”

“Hayır, bak *ben* gerçekten üzgünüm Kate. Ama o adamı asla sevememiştim.”

Jerry bu hislerinde yalnız değildi. Rose da Stephen'ı hiç sevmemişti, Beth ona katlanamıyordu. Diğer yandan Beth hiçbir erkeğe katlanamazdı. Bina görevlimiz bile Stephen'dan nefret eder ve Stephen ne zaman adama yaklaşılmaya çalışsa söylenirdi.

“Seni daha sonra arayacağım Jer.”

“Katy! Stephen konusunu düşünme. Sen daha iyilerine layıksın. İşine odaklan, dışarı çık ve onların canlarına oku evlat.”

“Tabii, ne de olsa bu konuda çok iyiyim,” diyerek alay ettim.

“Buna hemen bir son veriyorsun. Artık senden böyle şeyler duymak istemiyorum.” Ses tonu birden ciddileşse de, kendini toparladı.

“Bir de sakın bilgisayar dâhisiyle yatma.”

“Hoşça kal, Jerry.”

Lobiye inmeden önce on beş dakikam vardı. Diz üstü bilgisayarımı açarak en az on dakika kablosuz internete bağlanmaya çalıştım ama başaramadım. Masamın üzerine bir kod bırakmışlardı ama bu, bir işe yaramıyordu. Ben de bir Word dokümanı açarak bazı notlar almaya başladım.

R. J. : Pislik, deha belirtisi yok, parasıyla övünmeyi seviyor, elleri kız gibi.

Bu azıcık bilgiden nasıl bir makale çıkartacağımı bilemiyordum. Not almaya devam ettim:

Şaraphane: Sürdürülebilir, muhteşem bir arazi, Rustik, eski dünya büyüğü, muhteşem şaraplar.

Son olarak sıra ona gelmişti:

Jamie: Şaraphane konusunda engin bir bilgi ve gurur, şeker hastası, tatlı, zeki, muhteşem, çekici, sıcak ve güçlü elleri var, benden hoşlanıyor...

Artık gitme vakti gelmişti.

6

Üç Deyince

O damdan fırladım, kapıyı kapadım ve merdivenlere dönmemle birlikte Jamie'nin göğsüne yapıştım. Başımı kaldırdığımda gülümsüyordu. Çok yumuşak bir ses tonuyla, "Merhaba, meleğim," dedi. "O ayakkabıları çıkartman gerekecek, bunu biliyorsun, değil mi? Başka bir şey getirmedin mi?" Bir adım geri gidip onu inceledim. Üzerinde kirli bir kot pantolon, işçi çizmeleri, uzun beyaz kollu gömleğinin altında da beyaz sade bir tişört vardı. Ayakkabılarıma baktım.

"Tamam, bana bir saniye ver." Arkamı dönüp tekrar odaya koştum. Topuklu ve düz ayakkabılarımın dışında yanımda sadece dama desenli siyah beyaz eski spor ayakkabılarım vardı. Rahatlıkla giyip çıkarabildiğim için onları uçuş ayakkabısı olarak kullanırdım. Normalde onları giymekten utanmazdım ama aynaya bakınca çok uyumsuz olduklarını gördüm. Homurdanarak spor ceketini çıkardım ve gri Illinois Üniversitesi svetsörtümü geçirdim.

Jamie ile yeniden koridorda karşı karşıya geldiğimizde ayakka-

bilatına bakıp sınıtı ve "Mükemmel. Çok tadı görünüyorsun," dedi. Sonra başını kaldırıp "Basta Chets!" dedi.

"Aslına bakarsan tam adı Chet Illinwek, insanlar bunu doğru bilmiyor. Sen üniversiteye gittin mi?"

"Anlaşılan 'Hangi üniversiteye gittin?' diye sormayacak kadar kendinden eminsin!"

Sinirle güldüm. *Aferin sana, onu çok güzel aşağıladın.* Koluyla alt katı işaret edip merdivenleri inmeye başladı. "Hadi gel, Guillermo'yla buluşmamız gerekiyor."

Onu takip edip büyük salondan geçtim ve binanın dışına çıktım.

"Özür dilerim, ben öyle demek istemedim. Hangi üniversiteye gittin?"

Kollarını iki yana açtı ve etrafımızı işaret etti.

"Her yere. Hepsine. Elimden gelen her yere."

"Yani resmi bir eğitim almadın, öyle mi?" Kibarca gülümse-dim, ne demek istediğini anlamaya çalışıyordum.

"Onu da yaptım." Ağzının kenarı kıvrıldı. "Ama hayatımda-ki insanlardan daha çok ders aldım," dedi ve bize doğru yürü-yen adama dönüp sesini yükseltti. "Örneğin Guillermo gibi. Bu adam üzüm bağlarında yetişmiş, şarap yapıyor ve yeteneklerini mükemmelleştiriyor."

Ellili yaşlarda küçük bir adam olan Guillermo, Jamie'nin hafifçe elini sıkarken dostane bir şekilde ona sarıldı. "J, po-ponu kaldır ve hemen oraya git, üzüm ezme sezonu henüz bitmedi."

Jamie güldü, sonra bana döndü. "Turun tadını çıkar, ben sonra seni bulurum." Gözleri hâlâ gözlerimdeyken Guillermo'ya, "Bu Katy. Onu tek parça getir, tamam mı dostum?" dedi. Guillermo güldü.

Jamie gitirdikten sonra adama döndüm ve “Seninle tanıştığımı-
za memnun oldum, Guillermo,” dedim. Elimi sıktı. “Bu arada
ezme sezonu da nedir?”

“Hâlâ üzüm topluyoruz anlamına geliyor, *evlat*. Hadi gidip bu
işin nasıl yapıldığını görelim.” Geniş üzüm bağlarının arasında
yan yana yürüdük. “Bilmen gereken ilk şey üzümlerin özelliği.
Bunlar senin alışık olduğun üzümlerden değil.”

Asmadan sarkan donuk görünümlü üzümlerin yanında durdu.

“Bak tatlım, bunlar Pinor Noir üzümleri. Daha az renklidirler.”

“Kötü görünüyorlar.”

Başını iki yana salladı. “Bunlar mükemmel üzümler. Bu arazi-
deki Pinot Noir üzümlerini mükemmelleştirmek on yılımızı aldı.
Bu, Fransa’da uzun yıllardır yaptıkları bir şey.” Bir salkım koparıp
bana uzattı. Üzümleri ağzıma attım.

“Vay canına, işte bunu beklemiyordum.”

“Çok sulu değil mi? Bugüne dek yediğin üzümlerden bile
daha sulu!”

“Evet, ayrıca çok da tatlı. Ama tadı hiç Pinot Noir gibi gelmiyor.”

Guillermo kıkırdadı. “Gördüğün gibi tadın büyük bir kısmı
yüzeyinden geliyor. Üzümün kabuğu, örneğin Thompson çe-
kirdeksiz üzümünden daha acı ve kalındır. İşte bu yüzden Pinot
Noir üzümlerini yemek çok da keyifli değildir. Ama harika şarap-
lar yapılır, öyle değil mi?”

“Bir şey sormam gerek. Madem o kadar uzun zamandır bura-
dasın, nasıl oluyor da Lawson burayı aldığından beri şaraplar bu
kadar başarılı oluyor?”

“Beni Fransa’ya gönderdi.” Kaşlarını kaldırarak devam etti.
“Tüm masrafları karşıladı. Orada bir ay kalmama izin verdi. Pek

çok şey öğrendim, çoğunu zaten biliyordum, sadece hatırlamam gerekiyordu. Lawson bana gerekli kaynakları ve alanı sağladı. Pinot Noir üzümleri düşük verimliydi. Geri döndüğümde birlikte bu şarabın üzerine yoğunlaştık ve arazide bu üzümü yetiştirmek için daha çok alan ayırdık.”

“Lawson Pinot Noir’e neden bu kadar düşkün?”

Omuz silkti. “Sanırım umutsuz bir romantik.”

“Ondan şüpheliyim.”

“Hayır, gerçekten de öyle. Bir seferinde Pinot Noir’i seksi bir şarap olduğu için yapmak istediğini söylemişti.” Bunu çok komik bulduğundan olsa gerek, Guillermo yüksek sesle kahkaha atmıştı.

Birden *Vanity Fair*’de Pinot’u anlatan bir makaleyi hatırladım. Şarabı “*Dünyanın en romantik şarabı, bir parfüm kadar şehvetli, tatlı, bir yumruk kadar güçlü, âşık olmak gibi, kanınızın sıcak akmasını ve ruhunuzun şiirle erimesini sağlıyor...*” sözleriyle anlatmıştı.

“Sanırım bu kulağa mantıklı geliyor çünkü o...” İçimden cümlemi şovenist bir pislik, diye tamamladım. “Çünkü o şarabını satmaya çalışıyor.”

“Kim bilir. Hadi devam edelim, tatlım.”

Sıra halindeki bağların arasından ilerlerken büyük bir depoyu andıran binanın yanına geldik. Guillermo’yu biraz daha tanımaya karar vermiştim.

“Bir ailen var mı?”

“Var. Yolun aşağısında yaşıyorum. Karım Patricia burada, otele resepsiyonunda çalışıyor. İki kızım var. İkisi de üniversitede. Biri Berkeley’de ve diğeri de Arizona Üniversitesinde okuyor.”

“Vay canına, buradan aldığın parayla o okulları karşılayabiliyor musun?” Guillermo bana döndü, hakarete uğramış gibi du-

ıyordu. “Kabalık etmek istemedim, özür dilerim. Burada R. J. için hiç durmaksızın çalışıyor olmalısın. Size gerekli izinleri ve faydaları sağlıyor mu?”

Guillermo bir an için tereddüt etse de, daha alçak bir sesle konuştu. “Evet, sağlıyor. İki kızımı da o okuttu. O benim için bir evlat gibidir, benimle de ilgilenir.” Şok geçiriyordum; R. J. bir pislik gibi davranmasına karşın etrafındaki insanlar için gerçekten iyilikler yapan biriydi ya da tüm siniri basıyordu ve beni gerçek kişiliğini göstermemek için uzaklaştırmıştı.

Bağların arasından yavaşça bize doğru gelen dev, kırmızı ve traktörü andıran bir makinenin yanından geçtik. Tam üzüm bağlarının arasına denk gelecek şekilde yapılmış gibiydi. Guillermo zarıfçe kolumu kavrayıp beni kenara çekti.

“Geçmesi için izin verelim.”

Makineye bakmaya devam ederken, “O ne?” diye sordum.

“O mekanik bir ekin biçici. Üzümlerimizin çoğunu ellerimizle toplarız ama programa sadık kalmak için bunlardan birkaç tane kullandığımız da olur. Jamie bunların yakıt verimliliğini artırdı.”

“Nasıl çalışıyorlar?”

“Şarabı titretiyor. Bu kadar büyük ve korkutucu bir makine için hassas bir işlem. Ama titreşimler salkımların saplarından koparak makinenin içine düşmesini sağlıyor.”

Jamie’nin biraz ileride olduğunu gördüm. Uzun kollu gömleğini çıkarmıştı. Kırmızı dövmeleri beyaz tişörtünün aksine sol kolundan aşağıya doğru iniyordu. Bu mesafeden bile yüzünde ve kollarındaki ter damlacıklarını görebiliyordum. Sade bir beysbol şapkası ve siyah güneş gözlükleri takmıştı. *Kötü çocuk, kötü çocuk!*
Ahh!

Elimi kaldırıp ilgisini çekmek için salladım. Tam o sırada çalışanlardan biri ona bir şey uzatınca iki eli birden doldu. Yine de başını hafifçe eğip benim olduğum tarafa bir öpücük gönderdi. Sersemlemiş bir halde gülümsedim, Guillermo'ya dönünce onun da gülümsediğini gördüm.

“Odaklan, evlat.”

Ne demek istediğini anlamamış gibi yaparak omuz silktim.

“Şeker hastası olduğu halde Jamie'nin bu şekilde çalışması doğru mu?”

“Ah, evet, tabii ki. Egzersiz iyidir. Kan şekerini doğal olarak düşürmeye yardımcı olur. Jamie bu yüzünde çok zindedir.”

“Evet. Jamie gerçekten zinde...”

Guillermo tek kaşını kaldırdı. “Üzüm sıkma makinemizi görmek ister misin?”

Güldüm. “Kesinlikle isterim.”

Büyük metal bir kapıdan geçip sessiz depoya adım attım. Anlaşılan o gün toplanan üzümler henüz sıkma makinesiyle buluşmamıştı. Çünkü ürkütücü bir sessizlik vardı. Guillermo, altında büyük siyah bir makine olan paslanmaz çelikten kare huniyi işaret etti. “İşte bu! En iyisidir! Büyük ölçekli üzüm sıkma makinelerinin en hassasıdır. Birkaç tanesini denedik ama bunu bulana dek memnun kalmadık.”

Makineyi incelerken etrafında dolaşıp zihnimde bazı notlar aldım. Sonra aklıma birden *I Love Lucy* dizisinde, Lucy'nin ve İtalyan kadının çıplak ayaklarıyla üzümleri ezdikleri o sahne geldi.

“Buradayken Lucy'ninki gibi bir deneyim yaşamayı çok isterdim,” dedim. Şaka yapıyor olsam da, düşüncesi bile beni gülümsetmeye yetmişti.

Arkamdan gelen bir sesle irkildim. “Sanırım bunu ayarlayabiliriz.” Arkamı döndüğümde büyük kapıya yaslanmış olan Jamie’yi gördüm. Terliydi ve muhteşem görünüyordu. Chelsea ayaklarının dibine oturmuş bana bakıyordu. Şapkasını çıkardı, parmaklarını saçlarının arasından geçirip şapkayı yeniden taktı. Onu izlerken sanki zaman duruyordu. Hareketleri, birileri kumanda aletinde yavaş oynatma düğmesine basmışçasına akıyordu.

“Bunu ayarlayabiliriz derken ne demek istedin?”

“Bana on dakika ver,” dedi ve gözden kayboldu. Guillermo başını öne eğip iki yana salladı. Kahkahasını bastırmaya çalıştığı belli oluyordu.

“Sanırım benim işim burada bitti, evlat. İşime geri dönmeliyim. Sormak istediğin bir şey var mı?”

“Evet, aslında milyonlarca sorum var,” diye atıldım.

“Sanırım Jamie çoğunu senin için cevaplayabilir, buradaki işleri çok iyi bilir.”

Başımı salladım. “Pekâlâ, seninle tanışmak çok güzeldi. Teşekkür ederim.” Elimi uzatınca sıktı. “Önemli değil, evlat.” Uzanıp, beni kalbimi ısıtan bir samimiyetle yanağımdan öptü.

Jamie bir fıçıyı yuvarlayarak geri dönmüştü. Guillermo yanından geçerken birbirlerini selamladılar. Bu sırada Chelsea, kendini köşedeki soğuk betona bıraktı.

“Katy, bunun için hazır mısın?” Fıçıyı dikerek kapağını açtı. İçeri doğru baktığımda karışık aromaların kokusunu aldım. Tatlı ve acıydı, topraklı ve meşemsiydi. Acı ama bir o kadar da doğaldı. Işığın vurmasıyla fıçının dibindeki üzüm salkımlarını gördüm.

Jamie beni izliyordu. “Pekâlâ, ayakkabılarını çıkar.” Gülümse-di, bir kova kapıp oturmam için ters çevirdi.

Ayakkabılarımı ve çoraplarımı biraz isteksizce çıkardım. “Bu üzümleri boşuna mı harcamış olacağım?”

Jamie önümde eğildi ve pantolonumun paçalarını kıvırmaya başladı. Sonra bir ayağımı kaldırıp inceledi. Bu çok utanç verici bir andı. *Tanırım, yoksa mantar olup olmadığını mı kontrol ediyor?*

“Bu küçük sevimli ayaklardan yapılan şarabın her bir yudumunu bizzat ben içeceğim.” Islak bir bezle ayaklarımı silip üzerine basmam için yere yaydı. “Svetşortunu çıkartmak isteyebilirsin. Büyük olasılıkla terleyeceksin. Üzümlere basmak yorucu bir iştir.”

Sutyensiz bir şekilde sadece ipek atlet giydiğimi hatırlayınca birden panikledim. “Ay, şey...”

Bana kendinden emin bir şekilde gülümsedi. “Seni zaten iç çamaşırlarınla gördüm.”

“İçimde atletim var,” diye homurdandım ve svetşortumu çıkardım. Atletim kot pantolonumun biraz üzerinde kaldığı için karnımı ortaya çıkartıyordu. İpekti ve içime lanet sutyenimi giymemiştım! *Daha şanslı olabilir miydim?*

Hâlâ sıırtmaya devam eden Jamie, gözlerini kısıp giysilerimi inceledi.

“Buna atlet diyebilir miyim, bilmiyorum, Katy. Ama yine de beğendim. Hadi seni şu fiçının içine sokalım. Pekâlâ, ellerini havaya kaldır. Üç deyince, zıplayacaksın ve ben de seni fiçının içine bırakacağım.”

Arkama geçmişti, çok yakın duruyordu. Ellerini kalçalarımaya koydu.

Normal bir ses tonuyla, “Bir,” dedi. Teni kakule ve misk kokarken nefesinde meyveli bir koku vardı. “İki,” dedi ve kalçalarımı daha sıkı kavradı. Neredeyse hiç acele etmiyordu. Tüylerim ür-

periyon, bacaklarım titriyordu. Ağzı kulağımın dibindeydi. “Üç!” Tüm vücudum ürperdi, dizlerim titredi ve dizlerim boşaldı. Beni yakalarken kıkırdadı.

“Zıplaman gerekiyordu, sersem.”

Kahkahamı güçlkle bastırarak sahte bir öfkeyle ona döndüm. “() halde kulağıma bu şekilde fısıldamaya bir son ver.”

“Ama hoşuna gitti.”

“Beni utandırırıyorsun ve ben normalde utangaç bir insan değilimdir.” Kendimi toparlamak için burnumdan derin bir nefes aldım.

“Tamam, söz veriyorum, amacım seni *utandırmak* değil.”

Tekrar arkamı dönüp popomla onu biraz ittirdim. Geri çekilse de, kalçalarımı sıkı bir şekilde kavramaya devam etti.

Sert bir tonda, “*Ben* sayacağım,” dedim.

“Tamam, bebeğim.”

Yine tüylerim diken diken olmuştu. Hem de tek bir “bebeğim” kelimesinden!

“Bir – İki – Üç!” diye hızla bağırdım ve zıpladım. Bu uçmak gibi bir şeydi. Sanki birden yerçekimi gücünü kaybetmiş ve zaman yine yavaşlamıştı. Gözlerimi kapadım, sanki onları yeniden açtığımda kendimi şekerlemeler ve tartların olduğu, melek yüzlü küçük çocukların oyunlar oynadığı ve lut çaldığı bir galakside bulacaktım.

Gerçeğe döndüğümde fiçinin ağzına çarpmamak için bacaklarımı kendime doğru çektim. Jamie beni sanki küçük bir çocukmuşum gibi rahatlıkla kaldırmıştı. Bacaklarımı yeniden uzatınca ayaklarım üzümlere değdi. Ayaklarım üzümlerin arasına batınca en az yirmi saniye hiç durmaksızın güldüm. Jamie bu arada beni izliyordu.

“Ezmeye başla, küçük hanım.” Ben kahkahalar atarak üzüm-leri ezerken o da fiçıyı sabit tutuyordu. Üzümler tahmin ettiğim-den daha sertti ama yine de onları ezerken ayaklarımı gıdıklıyor-lardı. Durdum, derin bir nefes aldım ve elimin tersiyle alnımdaki teri sildim.

Jamie gülümseyerek, “Neden bu kadar mutlusun?” diye sor-du. “Çok eğleniyor gibi görünüyorsun.”

“Çünkü eğleniyorum,” diye karşılık verdim. Biraz daha ezip durdum.

“Haklıymışsın, bu iş gerçekten yorucu.” Aşağıya bakınca ipek atletimin terden vücuduma yapıştığını fark ettim. Jamie de bakış-larımı takip etti, sonra gözlerini gözlerime dikti. Yutkunuşunu ve göğsünün derin bir nefesle inip kalkmasını izledim. Göğüs ucla-rımın sertleştiğini hissedebiliyordum.

“Beni buradan çıkarabilir misin?”

“Tabii ki.” Yine arkama geçti. “Zıpla ve dizlerini göğsüne çek.”

Zıplamamla birlikte kalçalarımı yakaladı, beni fiçinin üzerine kaldırıp yere, havluya bıraktı. Kovayı yeniden arkama getirince oturdum.

Önümde diz çöküp ayağımdaki her bir üzüm parçasını tek tek özenle temizledi. Gıdıklandığım bir yere dokunmasıyla sıçradım. “Ah, büyük haber! Kate Corbin, her zaman ciddiyetini koruyan muhabir meğer *gıdıklanıyor*muş!” Şeytanca gülümsedi.

“Hayır, hayır, hayır!” diye bağırdım. Oysa Jamie beni kovanın üzerinden çekmiş ayaklarımı acımasızca gıdıklıyordu. Yere düşüp yuvarlanmaya başladım, vahşi bir hayvan gibi debeleniyordum.

Şakayla karışık gözyaşları içinde, “Lütfen dur!” diye bağır-dım. Deponun beton zemininde sırt üstü bir şekilde yatıyordum.

Jamie ayaklarımı bırakıp üzerime doğru eğildi, iki eliyle birden başımı kavramıştı. Aslına bakarsanız tam olarak üzerimdeydi ve yüzüme endişeyle bakıyordu. Gülmekten yanaklarımdan aşağıya süzülen yaşlara baktı.

“Gerçekten ağlıyor musun?”

“Daha çok gülmekten gözümden yaş geldi, diyebiliriz. Gıdıklanmaktan nefret ederim.” Ayağa fırlayıp elini uzattı.

“Beni korkuttun, Katy. Seni incittim sandım.”

“Hayır, sadece bir yabancı tarafından gıdıklanmak biraz tuhaf.”

“Biz arkadaşız, unuttun mu? Dün gece böyle karar vermiştik.”

Tereddütle, “Ah, evet, arkadaşız,” dedim.

Gözleri dudaklarımdaydı. “Arkadaş,” diye tekrarladı.

Hemen başımı sallayıp utanarak başka tarafa baktım. Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. Jamie ile ilgili düşüncelerim çoktan arkadaşlığın ötesine geçmişti ve onunla daha yeni tanışmıştım.

Göz ucuyla bakınca saatine baktığını fark ettim. Kolunda deniz komandolarının taktığı cinsten siyah düz Luminox marka bir saat vardı.

“Sen dalgıç mısın?”

Tekrar bileğine baktı. “Hayır, bir ara deniz komandolarıyla takılmıştım, bu saatlerden takıyorlardı. Havalı olacağını düşünerek ben de kendime bir tane aldım.” Çocuksu ve masum bir şekilde gülümsedi.

“Deniz komandolarıyla ne yapıyordun?”

“Uzun zaman önce gittiğim okul gezilerinden biriydi,” diye kestirip attı. “Saat on bir buçuk olmuş. Şef Mark’la tanışmadan önce gidip temizlenmem gerekiyor. Seninle öğlen restoranda

buluşuruz, olur mu?” Başımı salladım. “Kendi başına dönebilir misin?”

“Evet, seninle orada görüşürüz.”

Üzüm bağlarından geçerken yerde yattığım sırada Jamie üzerime eğildiğinde olabilecekleri hayal ettim. Uzanıp şapkasını çıkarır, saçlarının yanaklarına düşmesini izlerdim. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirirdim. Belki sonra Jamie uzanıp beni öperdi.

Düşlerimde tam dudaklarımız birbirine değmek üzereyken telefonumun titremesiyle kendime geldim. Bu bir mesajdı.

Stephen: Bazı eşyalarını bırakmak için dairene uğradım.

Ne halin varsa gör, diye düşündüm.

Kate: DAİREMDEN UZAK DUR VE BENİ YALNIZ BIRAK!

GÖNDER tuşuna basmadan önce bir süre gözümü “yalnız” kelimesinden alamadım. Kelimeye bakarken Chicago’daki hayatımı düşününce mideme bir ağrı saplandı. Stephen artık başka bir kadınlaydı. Rose’u, annemi ve Sadece Bob’u düşündüm. Onlar da yaşamlarında yalnız kalmışlardı. Acaba canımı en çok ne yakmıştı? Etrafta kimse olmadığı zaman hissedilen yalnızlık mı Yoksa sizi sevmesi, size bakması ve sizin için savaşması gereke insanın sizi umursamaması mı? Hiç kalabalık bir odada kendini yapayalnız hissettiğiniz oldu mu? Bu daha çok can yakar ve be

böyle bir acı istemiyordum. Oysa onunla birlikte olduğum anlar da Jamie bana kendimi birazcık dahi olsa değerli hissettiriyordu. Eve gelmeye degecek biri gibi...

GÖNDER tuşuna bastım. Hemen karşılık verdi.

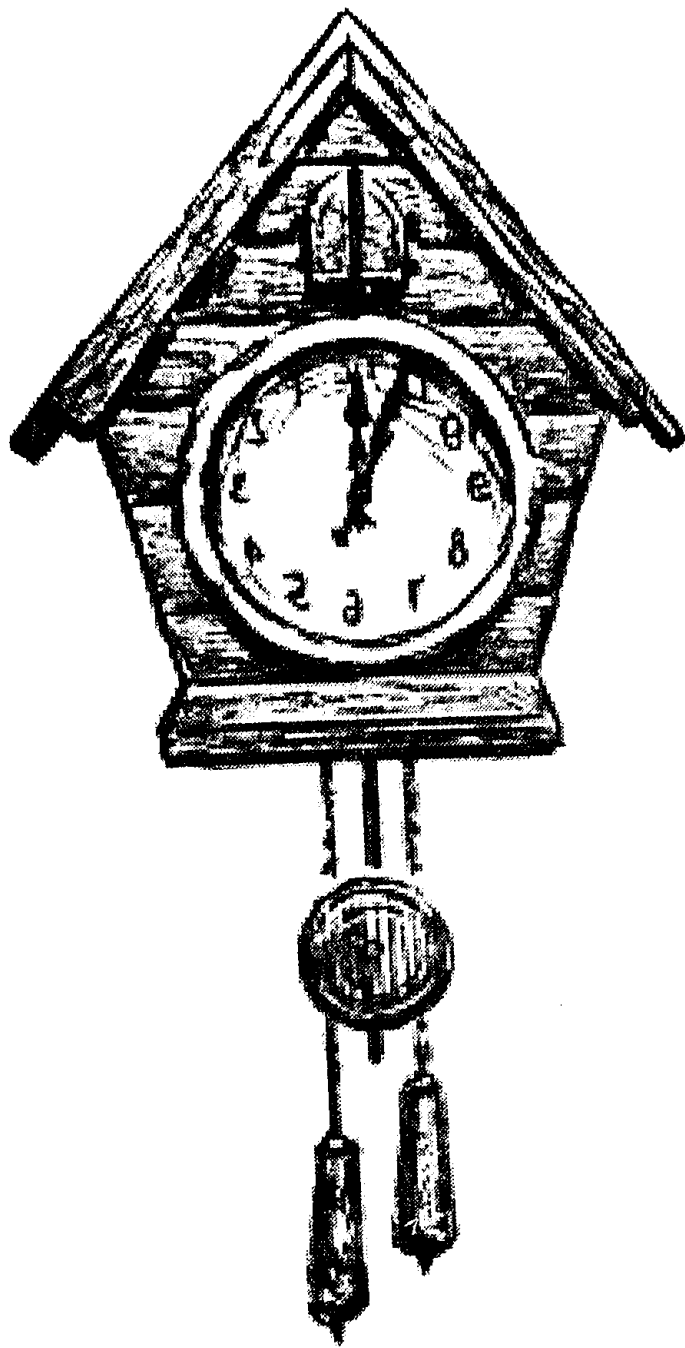
Stephen: SENİN BİR YAZAR OLMAN GEREKMIYOR MU? EN İYİ BULDUĞUN ŞEY BU MU?

Kate: GİT VE KENDİNİ BECER BOK HERİF!

Stephen benim için savaşır mıydı?

Stephen: HAYATTA BAŞARILAR!

Sanırım hayır...

7

Şiir

Hazırlanmak için odama dönünce, siyah spor ceketimi ve düz ayakkabılarımı giymeye karar verdim. Topuklu ayakkabılar nedense buraya uygun gelmiyordu. Doğruca restorana gittim, Jamie kamyonetinin kapısında dikiliyordu. Beni duyunca arkasını döndü. “Yemekten önce hızlı bir ölçüm yapmam gerekiyor.” Üzerinde temiz beyaz bir tişört, siyah kot pantolon vardı. Alına da Converse ayakkabılarını giymişti. Saçları ıslak, geriye doğru taranmıştı. Yüzündeki sakallar bir gün öncesine göre daha fazlaydı. Bu yeni çıkan sakalların yanaklarıma değmesinin nasıl bir duygu olacağını merak ettim.

Ben yanında durup onu izlerken, Jamie içinde test şeritleri olan küçük bir kutu çıkardı. Şeritlerden birini alıp ölçüm cihazına taktı. Sonra bisturiyi andıran küçük bir aletle parmağının ucunu delip kanın ölçüm cihazındaki test şeridine akmasına izin verdi.

“Tam tamına yüz. Yani gidebiliriz.”

“Fazla düşük ya da yüksek olduğunda ne yapıyorsun?”

“Meraklı kedim, sana bunu gece yelkenle açıldığımızda anlatacağım. Zaten öğrenmen gerekiyor,” diyerek göz kırptı.

Bu bilgi beni biraz endişelendirmişti. “Neden öğrenmem gerekiyor?”

Sorumu görmezden gelerek elimi tuttu ve beni restorana doğru çekti. “Hadi, ben açlıktan ölüyorum.”

Restoranın açık mutfağını çevreleyen uzun bir barı vardı. Jamie barın özellikle bu şekilde tasarlandığını söyledi. Böylelikle şefler en ünlü yemeklerini hazırlayıp onlara uygun şarapları ikram ederken müşteriler onları bire bir izleme deneyimini tadıyordu. Restoranın adı Beijar’dı, çok iyi dekore edilmiş ve aydınlatılmıştı. Koyu ve zengin görünen kabinleri mutfaktan gelen sert ışığın aksine yumuşak bir aydınlatmaya sahipti. Bu etki temiz, paslanmaz çelikten tezgâhları ön plana çıkarıyor ve gözlerimi büyüyen yapıldığı yere çekiyordu. Beijar’ın bir öğle yemeği kadar özel bir deneyim olacağından hiç şüphem yoktu.

Mutfak barının önündeki taburelere oturduk. Şef Mark gelmeden önce Jamie’ye döndüm. “Restoranın adı nereden geliyor?”

“Portekizce’de ‘öpücük’ anlamına geliyor.” Jamie’yle birlikteyken diğer her şeyi unutuyordum. Ağzından çıkan o “öpücük” kelimesi zamanı dondurmaya yetiyordu.

“Oh!”

“Yemek aşk gibidir, biliyor musun?”

Nefes alamadan, “Evet,” diye karşılık verdim.

“Onun canlı kalmasını sağlamak zorundayız.”

“Hı-hı.”

“Ve şarap da şiir gibidir.”

Kelimeleri, sıcaklığı beynimde adeta bir çok tabancası görevi görüyordu. Jamie'nin sözlerinin dışında hiçbir şeye konsantre olamıyordum. "Oh!"

"Tabii eğer iyi bir şarapsa," diye gülümsediğinde gamzeleri ortaya çıkmıştı. "Aksi halde bir trajedidir."

Her iki yanağında da gamzeleri olduğunu fark etmiştim. Ama çoğunlukla hafifçe başını eğerek gülümsediği için gamzelerinden sadece biri görünüyordu. Çok sevimliydi!

"Restoranda sadece Portekiz yemeği mi veriliyor?"

"Pek sayılmaz. Tabii biraz ilham alıyoruz ama geleneksel Amerikan diyebiliriz, çiftlikten mutfağa."

Şef Mark tam o sırada yanımıza geldi. "Merhaba, Kate," diyerek uzanıp elimi sıktı.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Şef." Üzerinde standart beyaz şef gömleği vardı, başında ise siyah bir bandana. Kırklı yaşlarda bir adamdı ama güçlü bir duruşu vardı. Mutfakta diğer şeflere ve garsonlara nasıl emirler yağdırdığını hayal edebiliyordum.

Jamie de uzanıp adamın elini sıktı ve "Şef," dedi.

"Merhaba, dostum." İki elini birbirine vuran Şef, "Neden üçlü salatayla başlamıyoruz?" diye sordu.

"Bu kulağa harika geliyor." Şef Mark işinin başına dönerken, Jamie bize su bardaklarımızı getirerek bir şişe de Pinot açtı. Benim kadehimin tamamını doldururken kendine neredeyse benimkinin üçte birini koydu.

"Neden sen bu kadar az alıyorsun? Şarap seni hasta mı ediyor?"

"Hayır, şaraba bayılıyorum. Ama şeker hastalığımın dolayısıyla çok fazla içemem. Ama yine de tadına bakabilirim. Seninle daha

sonra içmeyi tercih ederim, yani anlayacağın hakkımı saklıyorum.” Kalbim bir an için hızla attı.

Şef Mark önüme bir tabak koyup içindeki salatayı anlatmaya başladı. “Çiftlik domatesi. Avokado, mısır ve biraz da sirkeli zeytinyağı sosu. Mango ve kırmızıbiberli kinoa. Ve son olarak da keçi peynirli pancar ve lahana. Afiyet olsun.”

Salatanın avokadolu kısmından bir çatal aldım. Ben lokmamı çiğnerken Jamie’nin gözleri ağzımdaydı.

“Nasıl bir tat alıyorsun?” diye sordu.

“Yabani sarımsak, limon ve avokado.” Domatesten de biraz aldım. “Bu mükemmel.”

“Bu sebzeleri arazinin içindeki bir serada yetiştiriyoruz. Büyük domatesler bu bölgede yetiştirilenlerden çok daha serttir.”

Yanımıza gelen Şef Mark salatayı beğenip beğenmediğimi sordu. Menüde çok fazla vejetaryen yemeği olmadığı halde elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağını söyledi.

“Şey, ben deniz mahsulleri de yiyebilirim,” deyince Jamie ve Şef Mark aynı anda bana döndüler.

Şef Mark öne doğru eğilip alçak bir sesle, “Sen bir vejetaryen değilsin, tatlım. Sen bir pesketeryansın,” dedi.

“Bu kulağa bir çeşit din gibi geliyor.”

Jamie güldü ve bana neredeyse acıyan bir ifadeyle baktı.

Stephen’a vejetaryen olmamla ilgili sürekli fırça atmak zorunda kalırken, burada benim ders alıyor olmam komikti.

“Bu bize pek çok seçenek kazandırıyor. Pisi balığı ya da somon, hangisini istersin?” diye sordu Şef Mark.

“Şaşırt beni!”

“Bu bana da pek çok seçenek sağlıyor,” diyen Jamie tam anlamıyla bana döndü.

“Nasıl yani?”

Çatalımı aldı, tabağımdaki son avokado parçasına batırdı ve bana uzattı. Ağzımı açtım. “Seni beslemeyi seviyorum. Yarın akşam yemeği için seni şehre götürmek istiyorum. Bunu yapmama izin verir misin?” Avokadoyu yutmuştum ama bu sorusuna ağzım açık kalmıştı. Tam bir aptal gibi görünüyordum olmalıydım. Jamie başını iki yana salladı ve başparmağıyla alt dudağımı sildi. “Başka yok, hepsi bitti meleğim.” Ağzımı kapadım ve başımı sallayıp kendimi toparlamak için burnumdan derin bir nefes aldım. Hâlâ üzerimde yarattığı bu etkiye inanamıyordum.

“Yarın akşam seni yemeğe çıkarmama izin verecek misin?”

“Peki.” *Kesinlikle, tabii ki, yüz de yüz, EVET!*

Öğle yemeğimizi bitirdik. Her ne kadar Jamie’nin özel bir çabası olmasa da, tamamen erotik bir öğle yemeği olduğunu söyleyebilirdim. Tabağımdaki son lokmaya kadar beni elleriyle besledi. Anlaşılan artık bırakmaktan pek hoşlanmıyordu. Ama içimi alev alev yakan asıl şey ilgisiydi. Hayatımda daha önce kimse bana böyle bir ilgi göstermemişti. Orada öylece oturup her bir anı sonrası için hafızama kazımaya çalıştım. Tek başıma kalacağım anlar için...

Jamie hâlâ benim için bir gizemden ibaretti. Her ne kadar onu çok uzun zamandır tanıyormuş gibi hissediyor olsam da; ona yaşamı ya da ailesiyle ilgili tek bir gerçek soru bile sormamıştım. Bunu yapmayı aklımın bir köşesine not ettim. Tabii bunu yapabilmek için onun yanındayken dilimin de tutulmaması gerekiyordu. Bunun olmasına daha fazla izin veremezdim. Jamie sadece bakışlarıyla bile beni hipnotize etmeyi başarıyordu. Buna sözleri, tatlı tavırları da eklenince beni tamamen büyülüyordu. Dudağımdaki başparmağını ve onunla birlikteyken ne kadar rahat ol-

duğumu düşündüm. Öğle yemeğinden sonra ayrılınca saatime baktım ve onu yeniden görmeme kaç saat kaldığını hesapladım.

Tesis turu için Susan'la ofisinde buluştuk. Susan beni tek tek her bir binaya götürüp mimari ve dekor için nelerden ilham aldıklarını anlattı. Otelin ve restoranın yasal olarak şaraphaneden ayrı birer mülk olduğunu söyledi. R. J. operasyonun tamamının Napa İlçe Kurulu'na ait katı kurallara uygun bir şekilde işlemesi için her çareye başvurmuştu. Susan'ın anlattıklarına göre, şaraphaneye ederinden fazlasını ödemişti. Bu güzel yerin keyfini başkalarına da sunabilmek onun için çok büyük bir keyif olduğundan, para saçmayı önemsememişti. Susan şaraphaneyi R. J. için bir kaçış olarak açıklamıştı. Oysa ben onunla aynı fikirde değildim. Adam ortalıkta bile görünmüyordu. R. J. ve çalışanları arasındaki ilişkinin derinine inmek istediğimde Susan konuyu geçiştirdi.

"Onunla ilgili kaliteli tek bir şey bile göremediğim halde sürekli buraya kattığı güzellikler hakkında bir şeyler duyuyorum. Jamie daha ilk gün onun için 'dangalak' dedi ve sen de R. J. yi unutmamı söyledin." Ben konuşurken Susan da dikkatle beni inceliyordu.

"O gün kötü bir gün geçiriyordu, diyelim. Sana şaraphaneye ve buradaki operasyonlara odaklanmanı öneriyorum. R. J. nin şöhretiyle ilgilenmeyi bırakmalısın. Kendini saklamak istemesinde ne kötülük var?"

"İnsanların kendilerini saklamalarına izin vermek benim doğamda yok. Buraya onunla ilgili bir hikâye yapmak için geldim."

"Bunu görebiliyorum. Odana e posta adresini bıraktım. Ona istediğin soruları gönderebilirsin, ama ben en iyi bilgiyi buradan edineceğine inanıyorum. Yani olayın içinden."

Susan'ın yanından tuhaf bir şekilde ayrıldım. Susan'ın benden hoşlandığını ama R. J. hakkındaki fikirlerimden biraz rahatsız olduğunu düşünüyordum.

Odama döndüm ve R. J. ye e posta yazmaya başladım.

Sevgili R. J.

İlk röportajımızın ikimizin de umut ettiği gibi gitmediği için senden özür dilerim. Sanırım e posta bizim için daha iyi bir platform olacak. Birkaç sorumu paylaştım. Lütfen sağduyuyla cevap ver.

Sevgilerimle

Kate Corbin
Chicago Crier

1. Özel hayatınla ilgili biraz ayrıntı verebilir misin? Bekâr mısın? Yalnız mı yaşıyorsun? Hobbilerin neler? Ailen de iş girişimlerine dâhil oluyor mu?

2. Bir şaraphane almaya nasıl karar verdin?

3. J-Com Teknolojilerini neden sattın?

GÖNDER tuşuna basmamla birlikte ekranımda hâlâ kablosuz internete bağlı olmadığımı bildiren bir mesaj belirdi. Yirmi

dakika boyunca uğraşıp sonunda e postayı yeniden telefonuma yazarak göndermek zorunda kaldım. Yarım saat kadar sonra çok resmi bir şekilde cevap verdi.

Kate

Dün için gerçekten özür dilerim. Kendimi sana profesyonel bir şekilde yansıtmadım, çok üzgünüm. Özel hayatımı umutsuzca gizli tutmaya çalışıyorum. Sana geçmişimle ilgili biraz bilgi verip sorularını elimden geldiğince etkili bir biçimde yanıtlamaya çalışacağım. Liseyi bitirdiğim on üç yaşımdan itibaren halkın gözü önündeydim. On altı yaşıma geldiğimde bir MIT derecem ve bir de J-Com Teknolojileri adıyla yepyeni bir şirketim vardı. Yeni sunucu teknolojilerinin patentlerini aldıktan sonra medya bana "Dahi Çocuk" adını verdi. Şirketi aslen yöneten babamın sarsılmaz desteği olmasına karşın çok büyük bir baskı altındaydım.

Her ne kadar yeni keşiflere ve bilime olan sevgim asla tükenmese de; ilgi alanlarım ve odağım daha o dönemlerde değişmeye başladı. Bir gece, erken başarımın tamamının paraya dönüştüğünü ama bu paranın bana boşluktan başka bir duygu kazandırmadığını fark ettim. Ona farklı bakmayı

kendime öğretmek zorundaydım. Paranın benim için temiz su, yiyecek, aşı, barınak ve eğitim gibi şeyleri temsil etmesi gerekiyordu. İşte o zaman dünya nüfusunun üçte birinin fakir ve aç olduğunu önlenabilir hastalıklardan öldüğünü fark ettim. Bu da beni J-Com'u satmaya itti. Önemsiz olduğunı düşündüğüm şeylerle vakit kaybetmek istemiyordum, böylece işten ayrıldım.

Parayı aldım, bir vakıf kurdum ve Afrika'ya gittim. Neredeyse on yıl boyunca dolaşıp okullar ve altyapılar inşa ettim. Vakfım binlerce insana hâlâ aşı temin ediyor. Küçük kasabalara tesisat ve temiz su sağlayabilmek için hâlâ durmaksızın çalışıyoruz. İşte benim tutkum da bu. Yılın belirli aylarını orada geçiriyorum.

Şarap ise benim kaçışım oldu. Aynı zamanda onu temiz enerji teorilerini test etmek için kullandım. Ama daha çok benim için bir yuva. Bekârım ve yalnız yaşıyorum. Hobilerim de oldukça tipik. Portland'da yaşayan babamla çok yakınız. Babam emekli bir Boeing mühendisi. Annemi dört yıl önce bir trafik kazasında kaybettim. Telefonuna mesaj yazan bir kız arabasıyla anneme çarptı. Bu olaydan dolayı icat ettiğim teknolojik aletlerle bile çok az zaman geçiririm. Annemin ölümü beni o kadar yaraladı ki, enerjimi yönlendirebileceğim bir şeyler

bulmam gerekiyordu. İşte bu yüzden şaraphaneyi satın aldım. Boston'da yaşayan küçük bir kız kardeşim var. Pek yakın değiliz. Sanırım hepsi bu kadar...

Dün yaşananlar için tekrar özür diliyorum. Umarım yaşadığımız deneyim şaraphaneyle ilgili bakış açını etkilemez.

Sevgilerimle,

R. J.

İşte karşımdaydı. Hikâyem elimdeydi. Onun hakkında bir makale yazmama gerek kalmadan R. J. bunu benim için yapmıştı. Yardımsever, dâhi ve kalbi olan bir pislik. Bakış açım bu olacaktı. Annesinin ölümünün trajedisi onu Napa Vadisi'ne kaçıp bir şaraphane almaya ve teknoloji dünyasını geride bırakmaya itmişti. Makalemde Afrika'daki vakfiyla birlikte şaraphaneyi de ön plana çıkartmak istiyordum. Diğer yandan R. J. nin bana röportaj sırasındaki davranışları beni düşündürüyordu. Acaba gerçekten de egosunun daha fazla okşanmasına ihtiyacı var mıydı?

Saate baktığımda üçü çeyrek geçtiğini gördüm. Üç dakikada duş aldım, dudak parlatıcısı ve rimel sürdüm. Üzerime bir tişört ve kot pantolonumu geçirip düz ayakkabılarımı giydim. Merdivenlerin başına geldiğimde Jamie aşağıda beni bekliyordu. Elim tırabzana uzanırken Jamie'nin hafifçe başını iki yana salladığını gördüm.

"Ne var?"

Odamın kapısını işaret etti. “Odana geri dön, küçük hanım. Spor ayakkabıları ve svetsorta ihtiyacın olacak.” Arkamı dönüp odama gitmeden önce bir genç kız gibi homurdandım ve gözlerimi devirdim. Aşağıya indiğimde elleri ceplerine tırabzana yaslanmıştı. Rahatlamış ve yakışıklı görünüyordu.

Kot pantolon, kalın siyah bir ceket giymiş ve sade beysbol şapkasını takmıştı. Bir an için gözüme tehlikeli biri gibi gelse de gülümsemesiyle birlikte gamzeleri belirlediğinde tüm düşüncelerim *uçup gitmişti. Tehlike yoktu!* Elimi tuttu ve beni kapıya doğru çekti.

“Herkes nerede?”

Bana dönmeden, “Herkesten kastın ne?” diye sordu. Resepsiyonu geçerken Jamie el salladı.

“Sonra görüşürüz George.” Bir gece önceki adam bize resepsiyonun arkasından el salladı.

“Bizimle birlikte denize açılacak diğer insanlar.”

Kamyonetine doğru yürürken otoparkta durdu ve bana döndü.

“Sadece sen ve ben varız.” Bir an tereddüt edip yüzümdeki ifadeyi anlamaya çalıştı. “Senin için sorun olur mu?”

“Evet, madem beni kaçırmayı planlıyordun neden akşam yemeğini abarttın?” dedim ve kirpiklerimi kırıştırdım.

“Akşam yemeği çok özeldir. Bu ise spor. Eğlenceli olacak.” Yolcu kapsını açtı. İçeri zıpladım. Chelsea kaldırımında oturmuş bizi süzüyordu. Jamie köpeğe döndü. “Burada kalman gerekiyor kızım,” dedi. Sonra oteli işaret etti. “Git yatağına yat.” Chelsea otele doğru giderken başı biraz önüne düşmüştü. Burada neler döndüğünü kesinlikle biliyordu.

Ana yola çıkınca camımı açarak başımı dışarı uzattım ve rüzgârın saçlarımı kurutmasına izin verdim. Bu sırada Jamie de radyoyu açmıştı.

“Bu kim?” diye bağırdım.

“Amazing grubu. Şarkının adı da ‘Dragon.’”

“Kulağa eski geliyor.”

“Değil. Ne yapıyorsun öyle, çılgın kız?”

“Ne gibi görünüyor, dâhi çocuk? Saçlarımı kurutuyorum.”

Gülerek başını salladı. Gözlerimi kapatıp rüzgârın uzun saçlarımı uçurmasının tadını çıkardım. Radyodaki şarkıyı dinlerken batmakta olan güneşin ışıkları yüzüme vuruyordu. Saçlarım kuruyunca camımı kapattım, Jamie de müziği kapatmıştı.

“Pekâlâ Katy, konuşmamız gereken bazı şeyler var.”

“Evet, çünkü benim de sorularım var.”

“Öncelikle sana şeker hastalığından bahsetmem gerekiyor.”

Aramızdaki koltukta iki dikdörtgen metal kutu vardı. Güneş gözlüğü kabı boyutlarındaki bu kutuların biri turuncu, diğeri ise siyahtı. “Siyah olanda ölçüm cihazım ve insülin var. Bu konuda endişelenmene gerek yok, çünkü onu kendim yapabilirim. Kan şekerim yüksek olduğunda insüline ihtiyacım olur, genellikle dikkat ederim. Düştüğünde ise, bu glikoz tabletlerinden almam ya da biraz meyve suyu içmem gerekir.” Elinde bir şişe glikoz tableti vardı. “Eğer gerçekten çok düşerse sersemleyebilirim. Daha çok düşerse bayılabilirim.” Gözlerim irileşmişti. Jamie bana baktı. “Bugüne kadar hiç bayılmadım ama kan şekerimin çok düştüğü oldu. Eğer bayılırsam bana o turuncu kutudaki şırıngayı vurmalsın. Bu bir glükagon kiti.” Bana bir kez daha hızlıca bakıp sonra gözlerini yola çevirdi. “Kate, sen iyi misin?”

“Evet. İğneyi nereye yapacağım?” Poposunu işaret edip sırıttı.
“Tabii ki buraya yapılmalı.”

“Endişelenmen gerektiğini sanmıyorum, yine de tekneyle açılacağımız için bilmen gerekir diye düşündüm.”

“R. J. nin teknesiyle mi açılacağız?”

“Bu benim teknem,” diye güldü.

“Dün beni bırakırken R. J’in bir dangalak olduğunu söylemiştin.”

Jamie karşılık vermedi. Birkaç dakika daha geçti. “Jamie?”

“Bazen olabiliyor ama seninle o röportajı yaparken kendinde değildi. Dürüst olmak gerekirse, sanırım bu bir çeşit paranoya durumuydu.”

“Bunu göstermek için komik bir yöntem tercih etmiş... Yani bana asılarak mı?”

Jamie başını iki yana salladı ve “Bak, onun bir aptal olduğunu biliyorum. R. J. genellikle doğru olanı yapmaya çalışır ama bazen geri teptiği durumlar olabiliyor.”

Sessizce birkaç dakika Jamie’yi izledim, direksiyonu çevirirken dövmelerine bakıyordum.

“Bu dövmeleri nerede yaptırdın? Çok farklı görünüyorlar.”

“Onları dünyanın pek çok yerinden yaptırdım. Üniversiteden sonra çok seyahat ettim.”

“Gerçekten de çok ilginçler. Sıradan dövmelere benzemiyorlar. Bir anlamları var mı?”

“Evet, bazılarının var.” Başını kaldırdığında yüzünde hüznü bir gülümseme olduğunu görünce konuyu kapatmayı tercih ettim.

“Biz tam olarak nereye gidiyoruz?”

“Sausalito’dan açılacağız. Teknem orada duruyor. Geldik sayılır.”

Sausalito rıhtımına adım attığımızda güneş gökyüzünde alçalmaya başlamış, hava da serinlemişti. “İşte orada.” Dokuz metre civarındaki bir tekneyi işaret ediyordu. Yaklaşınca bunun cilalı ahşap döşemesi, gösterişli hatları ve çok uzun bir direği olan eski bir tekne olduğunu fark ettim.

Teknenin yanına gidince Jamie hemen kabloları ve rıhtıma bağlı ipleri çözmeye başladı. Emniyet kilidini de açtıktan sonra rahatlıkla tekneye atlayıp bana elini uzattı. “Önce şuraya bas, oradan da teknenin içine atla Katy. Buraya oturabilirsin, benim halletmem gereken birkaç işim var.” Eliyle büyük bir dümenin arkasındaki bankı işaret etmişti. Katlanmış yelkenleri açarken onu izledim, sonra alttaki yatak odasının kapısını açtı. Basamaklardan inip birkaç dakika sonra bir battaniye ve bir bardak kırmızı şarapla geri geldi.

“Al bakalım. Denize açılınca hava bayağı serin olacak.”

“Kendimi çok şımartılmış hissediyorum. Bunu R. J. Lawson Şaraphanesi’ni ziyaret eden tüm kadınlar için yapıyor musun?”

“Ender olarak,” dedi ve halatları ayarlamaya devam etti. “Genellikle Guillermo ve bazen de Susan ya da onun oğluyla açılırım. Yalnız açılmayı sevmem ama arada sırada Chelsea ile küçük kaçamaklar yaptığım da olur.”

“Çok sevimli. Bu arada o benden nefret ediyor.”

“Belki de seni kıskanıyordur.”

“Bu konuşmayı gerçekten bir köpek için mi yapıyoruz?”

“O bir insan gibidir. Bunu sen kendin söylemiştin.”

“Doğru. O halde bana biraz tekneni anlat. Ne zamandır sende? Ne kadar zamandır yelken yapıyorsun?”

“Küçük bir çocukken babam bana yelken yapmayı kuzeyde öğretmişti. Ama geçen seneye dek kendime ait bir teknem yoktu. Bu güzelliği yeniden inşa ettim. Onu geçen yıl bin beş yüz dolara satın aldım ve hayata döndürmek için üç ayımı harcadım.”

“Neden şaşırmıyorum? Adı ne?”

“*Kalp atışları.*”

“Neden kalp atışları?”

“Göreceksin!”

Güneş Golden Gate Köprüsü’nün arkasında batıyordu. Resmedilmeye değer bir manzara olduğunu söylemek çok hafif kalırdı. Hayranlık içindeydim. Jamie tekneyi serbest bıraktı ve kanaldan açık denize ilerledi.

“Katy, yelkencilik hakkında ne biliyorsun?” Sırtı bana dönüktü.

“Hiçbir şey. Daha önce hiç yelkenle açılmadım.”

“Şaka yapıyor olmalısın. Lütfen bana yüzme bilmediğini söyleme!”

“Tabii ki biliyorum.”

“Neyse, zaten bu suda yüzmek isteyeceğini sanmıyorum ama biliyor olman iyi bir şey. Can yelekleri koltukların altında, küçük bir işaret fişegi ve bana bir şey olursa kullanabileceğin bir de telsiz var.”

“Bu kulağa çok korkutucu geliyor.”

“Her şey yolunda gidecek.”

“Sana ne diye seslenmeliyim? Kaptan Jamie mi?”

“Ya da Kaptan Fantastik. İkisi de olabilir.” Bana döndü ve gülümsedi.

Denize çıkmamızla birlikte Jamie yana çekildi ve:

“Pekâlâ, sıra sende,”

“Ne?... Ben mi?..” diye ciyakladım.

“Evet, benim yelkenleri açmam gerekiyor. Rüzgârla yol alacağız. Direğin ucundaki ok işaretini görüyor musun?”

“Evet.”

“O her zaman rüzgârın geldiği yönü işaret eder. Eğer ok teknenin pruvasını işaret ediyorsa hiç şansın yok, doğruca rüzgâra karşı gidiyorsun demektir. Tekneyi durdurmak istersen bunu yaparsın. Tekneyi rüzgâra karşı çevirirsin. Biz rüzgârı arkamıza alacağız. Şimdi dümene geç bakalım.” Kolunu omzuma koydu, yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve ileriye işaret edip, “Uzaktaki şu şamandırayı görüyor musun?” diye sordu. Başımı salladım. “Tekneyi o yöne çevir. Senin rotan bu. Ben yelkenleri açacağım, sonra motoru kapatacağız ve en sevdiğim kısma geleceğiz.” Teknenin dar, ön kısmına atlayıp yelkenlere doğru ilerledi. Bazı ipleri çözdü ve hızla ana yelkenleri açıp yanıma geri geldi. Tam arkamda duruyordu, kulağıma doğru eğilip derin bir nefes aldığını hissettim. Ellerini ellerimin üzerine koyup dümeni kırk derece kadar sağa, Golden Gate Köprüsü’ne doğru çevirdi.

“Tamam bebeğim, şimdi hedefin o köprü. Herhalde tam karşıdayken onu kaçıramazsın!”

Alaycı bir şekilde, “Ha-ha!” diye güldüm. *Sen görürsün!*

Birkaç halatı ırgatlarından çekip düzeltti. Bir anahtarı çevirip kolu çekmesiyle motor sustu. Sonra hemen arkamdaki yerini aldı. Birkaç dakika boyunca sessizce yol aldık. Sessizliğin yerini rüzgârın ve denizin üzerinde kayarak giden teknenin hafif sesi aldı.

“Ne duyuyorsun?” diye sordu.

“Hiçbir şey.”

Kulağıma usulca, “Daha dikkatli dinle,” diye fısıldadı.

Sanki tüm sesler, tüm endişeler bastırılmış gibiydi. Jamie’nin motoru kapatmasıyla birlikte geriye sadece sessizliğin huzuru ve yumuşak bir şekilde hareket etmemiz kalmıştı. Şehrin gürültüsü uzaktan gelen bir uğuldamadan ibaretti. Dünya şimdi karşımda bir resmi andırıyordu. Ve etrafımızda hareket ettiğini hissettiğim yegâne şey denizdi. Sanki Empresyonist dalgalarla çizilmiş bir tablonun içinden ilerliyorduk, fonda da San Francisco ufuk çizgisi vardı. Güneş ışığı parlak kırmızı köprünün dev kabloları arasından gözlerimizi kamaştırırken; bu devasa canavara neredeyse korkutucu bir hava katıyordu. Çalan cep telefonları, öten kornalar yoktu. Aslında hiçbir şey yoktu. Sonra birden onu duydum. Derin bir nefes aldım ve usulca, “Kalp atışları. İşte duyduğum şey bu. Senin ve benim kalp atışlarım...” dedim. Jamie’ye döndüğümde gülümsüyordu.

Rüzgâr birden hızlanmıştı. Ürperince tek koluyla bana sarıldı, diğer eli dümendeydi. “Eğlenmeye hazır mısınız?”

“Korkuyorum.”

“Seni tutuyorum.” Tekneyi daha iyi bir pozisyona getirmesiyle birlikte daha hızlı yol almaya başladık. Rüzgâr şimdi yelkenlerde daha büyük bir gürültü çıkartıyor, tekne hızlı bir şekilde suyun üzerinde kayıyordu. Biraz dengemi kaybetsem de, Jamie beni sımsıkı tutup göğsüne bastırdı. Git gide dev köprüye yaklaşıyorduk. Geçen her dakika köprü daha da büyük ve korkutucu geliyordu. Ama gerçek şu ki artık korkmuyordum. Jamie güvende hissetmemi sağlıyordu. Sert rüzgâra, kabaran dalgalara ve karşımdaki devasa köprüye karşın asıl ben kendimi büyük hissediyordum. Sanki hepsine birden meydan okuyabilirdim. Teknenin sağ

tarafı neredeyse üstümüze çıkmıştı. Ağırlığımızı sol ayaklarımıza vermemizle birlikte dalgaların içine girip çıkmaya başladık.

Kahkahalar atıyor, neşeyle bağıryordum. Jamie de gülümseyordu. Yüzünde o kadar geniş ve gururlu bir gülümseme vardı ki, onun bu hali gözlerimin dolmasına neden oldu.

“Eğleniyor musun Katy?”

“Bu... Bu inanılmaz!” Son kelimemle sesim çatladı, yaşlar yanaklarımdan aşağıya süzüldü ve ürperdim. Çok mutluydum ve her ne kadar Jamie’yle işlerin nereye gideceğini bilemesem de, bu yolculuğun her bir dakikasının tadını çıkarıyordum.

Arkamdan çekildi. “Gel, buraya otur, seni sarayım. Hava soğumaya başladı.”

Teknenin alçak tarafında, Jamie’nin solundaki banka oturdum. Bana şarap bardağını uzattı, dümenin başına geçmeden önce battaniyeyi hızla üzerime örttü.

“Kavança* atacağız. Normalde kaptan bunun için ‘Kavançaya hazırlanın!’ derdi.”

Dalgaların sesini bastırmaya çalışarak, “Kulağa eğlenceli geliyor,” diye bağırdım.

“Rüzgârla birlikte döneceğiz anlamına geliyor, ama direkt de savrulacak. Yani başına dikkat etmen gerek.”

“Anlaşıldı Kaptan.”

Sausalito’ya geri döndük. Dönüş yolunda ikimiz de konuşmadık, aksine anın tadını çıkarmayı tercih ettik. Arada bir Jamie’ye kaçamak bakışlar attığımda, onu bana bakıp gülümserken buluyordum. Tekneyi yanaştırdıktan sonra her şeyi eski haline getirip

* Kavança, yelkenlinin rüzgârın geliş yönünün aksine doğru dönmesi anlamına gelen denizcilik terimidir.

yelkenleri bağlaması yirmi dakikasını aldı. Kamyonete giderken kolunu omzuma attı, ardından kapımı açtı. “Atla bakalım, tatlım.” Ben binerken o da eliyle saçlarını düzeltti. Aynaya baktığımda karşımda kırmızı yanaklı, rüzgârdan dağılmış bir kadın vardı. Saçlarımı fark etmem için benimle dalga geçmişti. Kabarmış saçlarımı hemen toplayıp arabaya binerken ona döndüm.

“Benimle dalga geçiyordun, pislik!”

“Sadece seninle uğraşıyordum.” Gözlerini dudaklarıma dikti. Soğuktan ürperdim.

“Hâlâ üşüyorsun.” Montunu çıkardı ve bacaklarıma örttü. Büyülenmiş bir halde onu izliyordum. Aramızdaki bölmeden siyah kutuyu çıkartıp içindeki insülin dolu iğneyi karnına batırdı. Bu kez kan gelmemişti. Birkaç saniye sonra yola koyulduk.

“Şef Mark bizim için akşam yemeği hazırlıyor. Ama restoran kapalı olacak. Çarşamba akşamları karaoke gecesi için erken kapanır.”

“Şaka mı yapıyorsun?”

“Hayır. R. J. Lawson arazisinde karaoke konusunu çok ciddiye alırız.”

“Ben karaoke kraliçesiyim.”

Güldü. “Peki, ben de buralarda beyaz Otis Redding olarak tanınırım.”

“Ah, o halde düet yapacağız. Hangi şarkıyı seçmeliyiz?”

Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra neredeyse aynı anda, “Tramp!” diye atıldık.

Otoparka girip oradan da ilgilerini köşede kurulmuş olan sahneye vermiş insanların olduğu restorana daldık. Kalabalığa bakılırsa, karaoke bu bölgenin popüler bir aktivitesiydi. Tam per-

formansım ile ilgili endişeye kapılmak üzereyken, ellili yaşlarda oldukça sarhoş bir grup kadının Go-Go's grubuna ait korkunç bir "Vacation" uyarlamasıyla rahatladım.

Mutfak barına oturmamızla, garson, Şef Mark'ın bizim için hazırladığı tabaklarımızı getirdi. Benim için hafif bir domates sosuyla deniz ürünleri yahnisi hazırlamış, yanına Fransız ekmeği ikram etmişti. Muhteşem kokuyordu. Jamie de bir çeşit beyaz etli balık yiyecekti. Benim yemeğimi görünce gülümsedi ve yaramaz bir çocuk gibi, "Oh, harika, demek paylaşabiliriz," dedi. Sonra gidip mutfaktan bir şişe Chardonnay şarabı getirdi. Şarabın başka bir şaraphanenin imalatı olduğunu görünce kaşlarımı çattım.

"Rakiplerimizin nasıl olduğunu bilmek isteriz."

"Gerçekten mi?" Hoparlörlerden gelen yüksek ses yüzünden bağırarak zorunda kalmıştım.

"Hayır, burada başka şaraplar da satıyoruz." Güldü. "Bazıları da komşularımızın şaraplarıdır."

Gülümseyerek, "Anlıyorum," dedim. Şaraphane, zihnimde gerçekten büyümlü ve samimi bir yere dönüşmüştü.

Jamie ayağa kalkıp karaoke gereçleriyle uğraşan adamın yanına gitti ve kulağına bir şeyler söyledi.

Geri geldiğinde bu kez benim kulağıma eğildi. "Her şey hazır." Güldüm ve yemeğime daldım. Jamie küçük yudumlar alırken ben üç kadeh şarap içtim.

"Beni utandırmak için sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?"

"Evet, stratejim bu."

"Ama düet yapacağız. Seni rezil edip değerli ününü yerle bir edebilirim."

Sırtı. “Bunun bir düetten çok bir düello olacağını sanıyorum.” Ona doğru eğilip duygusuz bir şekilde, “Hodri meydan!” dedim.

Birkaç dakika sonra karaokeyle ilgilenen adam, “Kaptan Fantastik ve Süper Kız, sıra sizde!” diye anons etti.

Jamie elimi kavrayıp beni sahneye sürükledi. “Bu biziz,” diye bağıyordu. O kadar çok gülüyordum ki, karnıma sancı girmişti. Sonra birden bir oda dolusu yabancının önünde şarkı söylemek üzere olduğumu fark ettim. Karaoke görevlisi Jamie ve bana şarkı sözlerini uzattı, ardından birlikte küçük dikdörtgen sahneye çıktık. Jamie bana hiç bakmamıştı. Başını sanki Hamlet’in monologunu bir oda dolusu tiyatro seyircisine sergileyecekmiş gibi öne eğilmişti. Bu karaoke işini ciddiye aldığı çok belliydi. Benim de bir şeyler yapmam gerekiyordu, hemen zihnimde birkaç dans hareketi canlandırdım.

Müziğin başlamasıyla ilk satırı söyledim. “Tramp!” kelimesini kalın bir kuzeyli aksanıyla söyleyip kolumu Jamie’ye uzatmıştım.

Başı hâlâ öndeydi, sağ omzunu müziğin ritmiyle hareket ettirirken, birbirimize Otis Redding ile Carla Thomas’ın o meşhur bakışından attık. Şarkı söyleme sırası geldiğinde Jamie başını kaldırarak kendi etrafında döndü. Kendini dizlerinin üzerine atıp bana doğru kayd ve “I know, I’m a lovererererer,” diye bağırdı. Yumruğunu göğsüne vurup bana göz kırptı ve sonra yeniden ayağa fırladı. İkinci nakaratta bu kez yüzünde etkileyici bir ifadeyle şarkısını tavana bakarak söylüyordu. Bu hareketi başta kadınlar olmak üzere kalabalıktan büyük alkış ve beğeni almıştı. Ama şarkının son nakaratını söylemek için kalabalığın arasına inmesiyle şöhretinin hakkını verdiğine inandım. “Vacation” şarkısını söylemiş olan kadınların arasında dolaşırken kadınlar ellerindeki yelpazeleri sallıyor ve liseli kızlar gibi kıkırdıyorlardı.

Şarkımızın bitmesiyle elimi tuttu ve kapıdan çıkarken arkadaki kalabalığa, "Teşekkür ederiz!" diye bağırdı. Birlikte selam verdik, Jamie "Haftaya çarşamba yeniden sahnede olacağız," diye bağırınca kalabalık coştı.

Dışarı çıkar çıkmaz bana döndü ve "İnanılmazdın," dedi. Gözleri ışıltıyordu.

"Biraz önce gelecek hafta geri geleceğime dair söz mü verdin? Kendine çok güveniyorsun, öyle değil mi? Haftaya çarşamba burada olup olmayacağımdan şüpheliyim. Gazete bana çok büyük bir bütçe ayırmadı." Chicago'ya geri dönme fikri mideme bir yumruk gibi inmişti.

Jamie ellerini ceplerine sokup başını öne eğdi ve "Sanırım sadece ümit ediyordum," dedi.

Ben de aynı şeyi yapıyordum. Burada kalmam, Jamie'yi daha fazla tanımam için bir neden doğmasını umut ediyordum. "Pekâlâ, dostum, orada bir harikaydın! Özellikle de şu kadınlar sana bayıldı."

Yüzü birden ciddileşti. "Bunun için çok çalıştım Kate. Bu başarı kolay elde edilmedi!"

İkimiz birden kahkahalara boğulduk. Gökyüzüne bakınca yüz milyonlarca yıldızın parladığını fark ettim. Susmuştuk, bense büyülenmiş bir halde olduğumuz yerden gökyüzüne bakıyordum. Sanki uzun yıllardır burada, şaraphanedeydim. Tam da böyle hissediyordum. Jamie'yi daha dün tanıdığımı inanamıyordum bile. Onun hakkında çok az şey biliyor olmama karşın bu umurumda değildi. Onunla birlikteyken kendimi yalnız hissetmiyordum.

Kendimden emin bir ses tonuyla, "Öp beni," dedim. Tereddütle bir adım geriledi, yüzümü inceliyordu ama karşılık vermemişti. "Beni duydun."

“Kibarca sorma şeklin bu mu?”

“Lütfen beni öper misin?”

“Bir erkek arkadaşın var.”

Bir saniye bile tereddüt etmedim. “Artık yok.”

Ve dudakları dudaklarımdaydı.

Cesurca, birbirimize dokunarak öpüşüyorduk. Ellerim boynuna, yumuşacık saçlarına değiyordu. Jamie'nin elleri de ensemdedi. Dudakları görüldüğünden daha yumuşaktı. Acele etmiyor, dudaklarımdan boynuma, çene hattımdan kulağıma küçük öpücükler kondurup sonra yeniden dudaklarıma dönüyordu. Onu günlerce bu şekilde öpebilirdim. Sonunda yavaşladığında parmakları ensemden sırtıma doğru inince ürperdim. Beni bıraktığında sendelemişim. Vücuduma hâkim olamıyordum. Beni dirseklerimden yakaladı. Gözleri irileşmişti ve parlaktı, bir şey söylememi beklediğini biliyordum.

Sersemlemiş bir halde, “Bu çok güzeldi,” diyebilirdim.

Şakadan alınmış gibi yaparak, “Sadece güzel mi?” diye sordu.

“Harikulade?”

“Aklını başından alan?” diye hızla karşılık verdi.

“Tüyler ürperten.”

“Yıldızları patlatan.”

“Sarhoş edici.”

“Noel sabahı gibi.”

“Çikolatalı kek gibi.”

“Potasyum klorat ve ayıcık şekerleme.”

Gözlerimi kısarak, “Ne?” diye atıldım.

“Bu kimya. Google'a sorabilirsin.” Elimi tutup beni karanlığın içine çekti.

“Nereye gidiyoruz?”

“Gidip yıldızları seyredelim.”

Hâlâ otoparkta olan kamyonetinin arkasına birkaç battaniye sererek yıldızları seyrettik, konuştuk. Restorandan çıkan ve Kapitan Fantastik’ten söz eden sarhoş kadınların seslerini duyunca kahkahalarla güldük.

Otoparkın sessizleşmesiyle biraz daha kişisel konulara girmeye karar vermiştim.

“Bana hikâyeni anlat Jamie.”

Bir süre hareket etmedi. “Ne bilmek istiyorsun?”

“Bana hayatını ve seni buraya neyin getirdiğini anlat.”

“Şey, bu dünyanın en harika iki insanı tarafından evlat edinildim. Tek çocuklarıydım. Buraya çok uzak olmayan batı yakasından büyüdüm. Şeker hastalığının dışında, huzurlu bir çocukluk geçirdim. On sekiz yaşına geldiğimde gerçek anne ve babamı buldum. Evlenmişlerdi ve başka çocukları olmuştu. Ama onunla hiç karşılaşmadım. Çünkü onlarla irtibata geçtikten bir ay kadar sonra benden para çalmaya kalkıştılar.” Elini sıktım ama Jamie durmadan devam etti. “Onlarla tüm bağlarımı kopardım, zaten aramızda pek de güçlü bir ilişki yoktu. Doğu yakasında üniversiteye gittim, sonra birkaç yıllığına California’ya geldim. Şaraphaneyi bulmadan önce çok fazla seyahat ettim ve farklı şeyler dedim. Zor bir dönemden geçerken Susan’la tanıştım, o da beni buraya getirdi.” Durdu, “Sıra sende,” dedi.

Jamie’nin kendinden ya da yaşamından bahsetmekten hoşlanmadığı çok belli oluyordu. Benimle bir şeyi paylaşmayı istememesinden ziyade, anı yaşamayı tercih eden bir yapısı olduğunu anlamıştım. Geçmişi deşmekten hoşlanmıyordu. Yine de yaşamını anlatış şeklindeki bir şeyler bana kendimi ve ne kadar yalnız hisset-

uğumi hatırlatmıştı. Bir an için Jamie ve benim eniş bir yetişkinlik çölünde birbirini bulmuş iki kayıp ruh olduğunu hayal ettim.

"Soru sormayacak mısın?"

"Seni tanımak istiyorum Katy."

"Beni Chicago'da annem büyüttü. Babamı hiç tanımadım. Adını bile bilmiyorum, bu nedenle onu asla bulamayacağım. Sekiz yaşındayken annem kanserden öldü. Sonra annemin en yakın arkadaşı Rose ile yaşamaya başladım. Tanıdığım başka bir akrabama yoktu. Büyükkannem ve büyükbabam ölmüştü, kardeşim, teyzem ya da amcam yoktu. Biraz çekingen olduğum için pek fazla arkadaşım olmadı. Üniversitede kabuğumdan çıktım ama yine de çok uzun süreli ilişkilerim olmadı. Son beş yıldır *Chicago Crier*'de çalışıyorum. Yalnız yaşıyorum." Birden Jamie'yi korkutup korkutmadığımı düşündüm. Oysa o beni dinlemeye ve başını sallamaya devam etti. Ben de anlatmayı sürdürdüm. "Gazetede yazarlardan biri olan Beth en yakın arkadaşım. Gizli bir lezbiyen olduğuna eminim. Aynı zamanda dün telefonda konuştuğun editör Jerry'le de iyi bir dostluğum var. Ah, bakalım, başka kim var? Ah, eski erkek arkadaşım Stephen! Özetlemek gerekirse beni asla sevmediğini ve uzun zamandır mutsuz olduğunu söyledi. İşte benim hikâyem de bu. Oldukça zavallı, değil mi?"

Jamie gökyüzüne bakmaya devam ederken, "O bir aptal," dedi. Sırt üstü yatmıştık ve el ele tutuşuyorduk.

"Kim? Stephen mı?"

Jamie sadece başını salladı.

"Onun için daha güçlü birkaç kelimem daha var. Dün gece ayrıldık ve bu sabah kahvaltıda başka bir kadınla birlikteydi."

"Sen daha iyisine layıksın," dedi ve elimi dudaklarına götürüp öptü. "Rose şimdi nerede?"

Duygusuz bir tonda, “O öldü. Dokuz ay önce öldü,” dedim. Tüm vücuduyla bana döndü.

“Kate, çok üzgünüm.”

“Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Bu çok zor.”

“Anlıyorum. Hadi konuyu değiştirelim. Ne hakkında konuşmak istersin?”

“Ne tür müzikleri seversin?”

“Her şeyden biraz. Genellikle bağımsız rock, folk ve o tür şeyler.” Yan yana uzandık.

“Benim de öyle.”

“Pekâlâ, neden seni öpmemi istedin?”

Yutkundum, tuhaf sesler çıkardım. “Ben... Şey... Ah... Beni öpmek istemedin mi?”

“Şaka mı yapıyorsun? Dur bir düşüneyim...” Çenesini kaşıdı. “Tanıştığımızdan bu yana seninle geçirdiğin her saniye seni öpmek istedim ama bu mümkün değildi.”

Kalbim deli gibi atıyordu. Jamie’nin bugüne dek tanıdığım en çekici erkek olduğunu ağzımdan kaçıracağım diye korkuyordum. “Beni öpmeni istedim,” dedim utanarak.

İşaret parmağıyla alt dudağıma dokundu ve hafifçe aşağıya çekti. “Bunu biliyorum ama neden?”

“Nedenini biliyorsun.”

“İnanılmaz karaoke yeteneklerim yüzünden mi?”

“Hayır.”

Yüzü ciddileşti. “Eski sevgilinden intikam almak için miydi?”

“Hayır.”

“O halde neydi?”

Gülümsememi bastırmaya çalışsam da, sonunda pes ettim. Gülerek, “Senden hoşlanıyorum, tamam mı?” dedim. Kendimi dünyanın en büyük aptalı gibi hissediyordum.

Jamie de gülümsedi, burnumu öptü ve “Ben de senden hoşlanıyorum,” dedi.

• • •

Gecenin ilerleyen saatlerinde odama kadar bana eşlik etti. Kapıyı açtım ve fısıltıyla, “İçeri gelmek ister misin?” diye sordum.

“Evet... Ama gelmeyeceğim.” Bana doğru bir adım attı, dövmeli kolunu uzatıp beni kendine çekti ve dudaklarımız buluştu. Beni yavaşça, yumuşak ve nefessiz bırakacak şekilde öpüyordu. “Öncelikle, yarın seni gerçek bir randevuya çıkarmak istiyorum. Sana şehri göstereceğim. Seni götürmek istediğim özel bir yer var.”

“Peki,” dedim.

“O halde anlaştık. Yarın gündüz için planların ne?”

“Makale üzerinde çalışacaktım, tabii eğer kapımın altından bir çalışma programı atılmazsa... Sanırım buralarda olurum.”

“Tamam, seni dört gibi almaya gelirim.” Sesini alçalttı. “Tabii daha önce görüşmezsek.”

Jamie gittikten sonra spor ayakkabılarıma, aptal üniversite svetşortuma baktım ve güldüm. Jamie ile birlikteyken nasıl göründüğümü umursamıyordum. Bana kendimi güzel ve canlı hissettiriyordu. Beth’i aramaya karar verdim. Beth’in gece geç saatler yazmayı sevdiğini biliyordum. Ofisten genellikle benden daha geç çıkar ama yine de ertesi gün bir gece önce yazdığı kelime sayısı ile ilgili böbürlenmeyi başarırdı.

Telefonu ikinci çalışında açtı. “Kate?” Sesi uykulu gelmişti.

“Aman Tanrım, seni uyandırdım mı?”

“Hayır,” diye karşılık verdi. “Üç bin kelime yazdım da.”

“Ne güzel!”

“Ne var ne yok? Şu Stephen budalasını atlatabildin mi?”

“Aslına bakarsan ben de seni burada biriyle tanıştığımı söylemek için aradım.”

“Kadın mı erkek mi?”

“Dalga mı geçiyorsun, Beth? Tabii ki erkek.”

“Sadece soruyordum. Demek istediğim erkeklerle yaşadığın onca şeyden sonra seni suçlamazdım.”

“Yaşadığım onca şeyden sonra mı? Çıktığımı tek bir adamı tanırıyorsun.”

“Ben sadece seni suçlamazdım, diyorum. Sakin ol ve bana şu adamdan söz et.

“Sakin Jerry’ye söyleme.

“Jerry’ye hiçbir şey söylemem.”

“Peki, bu adam şaraphanede çalışıyor. Çok çekici ama benim alışkın olduğum tarzda değil. Uzun boylu, zayıf ve kaslı. Saçları uzun, bazen onları arkaya tarıyor. Hafif sakalı ve dövmeleleri var. Ah, Tanrım! Dövmeleleri...”

“Hey, Kate. Bu tam bir kötü çocuğa benziyor!”

“İşte ilginç olan da bu. Öyle biri değil. O gerçekten tatlı, hassas, güven veriyor ve çok seksi. Aynı zamanda zeki de. Burada neden üzüm toplamakla uğraştığımı anlamıyorum.”

“Geçmişini öğren,” diye atıldı Beth.

“Öğrendim. Bana çocukluğunu ve diğer her şeyi anlattı. Evlat edinilmesinin dışında normal bir çocukluk geçirmiş.”

"Demek istediğim iç çamaşırımı indirmeden önce seks geçmişini öğren!"

Kahkaha attım. "Jerry'le sizin derdiniz ne? Benim bir şeyi kal-tak olduğumu falan mı sanıyorsunuz?"

"Oral seks kondomunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Konuyu değiştiriyorum."

"Sana tek söylemeye çalıştığım, geçmişini öğren. Eğer küçük bir şaraphane fantezisi yaşayacaksan, ayrıntıları elde et."

"İşte şimdi bir gazeteci gibi konuştun. Kapatıyorum."

Beth kısa bir süre sessiz kaldı. "Kate, senin adına sevindim. Gerçekten. Bir kez olsun keyfine bak. Daha sonra konuşuruz."

Yatağa uzanıp küçük fantezimden beni nereye götürebileceğini düşündüm. Chicago'da bir hayatım, dairemde sulamam gereken çiçeklerim ve bir de kariyerim vardı. Trende bana hayatımı değiştirecek nasihatler vermek için beni bekleyen Sadece Bob'um, Beth ve Jerry'im vardı. Tüm bunları düşünüp birbirine eklediğimde ne yazık ki çok fazla etmiyordu. Beth ve Jerry'yi seviyordum ama onlar iş arkadaşlarımdı. İstedikim her yerde yazabilir, her yerde yaşayabilirdim. Jamie'nin benden ileriye düşünecek kadar hoşlanıp hoşlanmadığını merak ettim. Yoksa bana bir kaçamak, geçici bir flört gözüyle mi bakıyordu?

Hayatımı tepeklak edip California'ya taşınmayı düşündüm ama kiralık dairemi kaybetme düşüncesi beni korkuttu. Sonra aklıma tatil treni geldi. Her yıl istasyon çalışanları tek bir treni baştan aşağıya dekore edip süslerdi. Bu trende Noel Baba bile olurdu. Hayatım boyunca tek istediğim tatil trenine binmek olsa da, onu asla yakalayamamıştım. İnsanlar bana tatil trenine binmenin ne kadar eğlenceli olduğunu söylediğinde onların suratına bir tane patlatmak isterdim.

Yatakta öylece uzanmış bir haldeyken kendimi Chicago'da kalmak için yeterince nedenim olduğuna ikna etmeye çalışıyordum. Çünkü henüz tatil trenine binmemiştim. Oysa Jamie'yi ve elleri çıplak tenime dokunduğunda hissedeceklerimi düşünürken uyu-ya kaldım.

Kapının üç kez çalınmasıyla yataktan fırladım. Saate baktım, dokuzu bir dakika geçiyordu. Hiç bu kadar geç uyanmamıştım. Ayağa fırladım, kapıya yöneldim. Üzerimde sıfır yaka dar bir siyah tişört ve siyah dantel iç çamaşırlarım vardı. Alt kısmımı kapının arkasına saklayıp başımı gıcırdayan kapıdan uzatınca karşımda elinde metal bir karaf tutan kadın bir garsonla burun buruna geldim.

“Merhaba, Bayan Corbin. Size kahve getirdim. Bir de bunu.” Bana üzerinde bozuk bir el yazısıyla Çalışma Programı yazan katlı bir kâğıt uzattı. Kapıyı ardına dek açıp içeri girmesine izin verdim. Garson kahveyi köşedeki masaya bırakırken ben güçlükle banyonun yolunu buldum. Üzerime beyaz havlu bir bornoz aldım ve bağlamakla dahi uğraşmadan dışarı çıktım.

“Merhaba, şey?”

“Adım Lydia.”

“Merhaba, Lydia. Kablosuz bağlantıyla ilgili bir sorun yaşıyorum. Sanırım yeni bir şifreye ihtiyacım olacak.”

“Tabii. Ben sizin için kontrol ederim.”

“Teşekkür ederim.”

“Hazır olduğunuzda yemek salonunda sizin için İtalyan omleti, taze meyve, çörek ve küçük ekmekler hazırladık. Ben de birazdan şifreyi getireceğim.” diyerek yanımdan geçip odadan çıktı.

Orada öylece durmuş katlı çalışma programını açarken kapı üç kez daha çaldı. *Vay canına, kız hızlıymış.* Kapıyı ardında dek açtığımda karşımda neşeyle dikilen Jamie’yi buldum. Bornozumun önü hâlâ açıktı.

Dikkati dağılmış bir halde, “Günaydın,” diye mırıldandı. Hareket etmedim. Gözleri vücudumu baştan ayağa süzdü. Elini kalbine koydu ve arkasını dönüp gidiyormuş gibi yaptı. Ama sonra hemen geri döndü ve kapının önünde dikildi. Kendini toparlamaya çalışıyordu. Önce tavana sonra da bana baktı. Göz göze geldiğimizde gülümsüyordu.

Onun cümlelerini kullanarak, “Hoşuna giden bir şey var mı?” diye sordum.

Jamie boğazını temizledi. “Tahmin bile edemezsin.”

“Henüz çalışma programımı okumadım, o yüzden neden burada olduğunu bilmiyorum,” diyerek gözlerimi kırıştırdım ve masumca gülümsedim.

“Konu o değil. Yine de şimdi seninle kahvaltı planları yapmış olmayı diliyorum.”

“Çalışmam gerek, genç adam.”

Ayaklarına bakıp kıkırdadı. “Sadece araba kiralama şirketinin arabayı değiştirdiğini haber vermek istemiştin.” Cebinden siyah

kare anahtarı çıkardı. "Eğer bugün keşif yapmak istersen araban otoparkta seni bekliyor. Sadece dikkatli ol, yeter."

"Teşekkür ederim. Gelenin önce Lydia olduğunu sandım. Ondan benim için yeni bir Wi-Fi şifresi bulmasını istemiştim. Belki bana sen yardımcı olabilirsin?"

Jamie başını salladı.

"Burada Wi-Fi'nin nasıl çalıştığını bilmiyor musun?"

"Hayır, kullanmıyorum. Ama istersen senin için bulup birilerini gönderebilirim." Topuklarının üzerinde birkaç kez sallandı. Bu sabırsız bir jesti andırmıştı.

"Sorun değil. Sanırım Lydia halledebilir."

"Harika," dedi. "O halde sonra görüşürüz!" Başımı salladım. Tam gitmek için arkasını dönmüşken geri geldi ve kapıyı itti. Yakışıklı yüzüne yayılmış tatlı bir ifadeyle, "Sabırsızlanıyorum," diye fısıldadı ve gitti.

Lydia şifreyi getirmedi. Ben de aşağıya inip odamda makale üzerine çalışmaya başlamadan önce kendime bir sepet dolusu çörek ve küçük ekmek aldım. İnternetin olmaması sorun yaratsa da, oteldeki insanları uğraştırmak istemiyordum. Aksine Jerry'yi uğraştırmaya karar verdim. Hızla numarasını çevirdim.

"Jerry Evans."

"Jer, burada kablosuz internet yok."

"Dalga mı geçiyorsun? Bunu makalene yazacak mısın?"

"Bunu eski yollardan yapacağım."

"O nedir? Taş tablete kazımak mı?"

"Beni dinle, şimdilik burada kâğıda bazı notlar alıp hikâyenin tamamının pişmesi için biraz daha bekleyeceğim. Ofisteki asis-

tanlardan birine benim için araştırma yaptıracağım. Sonra Chicago'ya döner dönmez hikâyeyi patlatacağım. Ne diyorsun?"

"Senin sesinde bir ışıltı mı var?"

"Soruma soruyla karşılık verdiğin her seferinde senden bir dolar alsaydım..."

"Sesin çok daha iyi geliyor Kate. Acele etme. Sana bir teslim tarihi vermiyorum, ama bu sonsuza kadar oyalanabilirsin anlamına da gelmiyor. Anlaşıldı mı?"

Güldüm. "Biliyorum. Sen bir tanesin Jer."

Öğleye doğru yatağımın üzerine yayılmış, üzerinde notlar olan bir sürü kâğıt vardı. Birden çalışma programını hâlâ okumadığımı hatırladım. Uzanıp kâğıdı aldım ve çalışma programının Jamie'nin el yazısıyla yazılmış birkaç basit maddeden oluştuğunu gördüm.

Öğleden sonra 16.00 - Ben şehre ineceğim. Hepsi bu.
Sadece dinlen ve günün tadını çıkart.

Öpüyorum,

Jamie

Jamie'yi "öpüyorum," kelimesini söylerken düşününce kalbim hızla çarpmaya başladı. Notlarıma geri dönsem de, odaklanamadım. Tek düşünebildiğim Jamie ile yiyeceğimiz yemekti. Biraz özen göstermeye ve randevumuz için uygun bir elbise almaya karar verdim. Kot pantolonumu ve düz ayakkabılarımı giyip Susan'ın ofisine gittim. Her ne kadar bir parçam randevumuz konusunda ondan çekiniyor olsa da, belki Susan bana yardımcı olabilirdi.

avlu da olduğunu gördüm. Her zaman ki kraliçe edasıyla otu-
yordu. Yüksek sesle, "Bu kadarı yeter!" dedim. Ona yaklaştım,
dizlerimin üzerine çöktüm ve kulaklarının arkasını kaşımaya baş-
ladım. Chelsea sırt üstü uzanıp bacaklarını havaya dikerek adeta
yumuşacık bir jöleye dönüşmüştü. "Ah, görüldüğünden daha
yumuşaksın, öyle değil mi? Aslında sen çok tatlı bir kızsın ve is-
tediğin tek şey sevgi." Chelsea kuyruğunu salladı, ben karnını ve
boynunu kaşırken o da patilerini uzattı.

Benim ayağa kalkmamla birlikte kraliçe pozuna geri döndü.
Yine karşıya bakıyor ve beni görmezden geliyordu. Konuşabili-
yor olsaydı büyük olasılıkla, "*Bu bizi arkadaş yapıyor sanma,*" gibi
bir şeyler söylerdi. Ellerimi kot pantolonuma sildim ve Susan'ın
ofisine daldım. Onu bilgisayarın başında bulmuştum. Kare göz-
lüklerinin üzerinden bana baktı. "Merhaba, Kate. Senin için ne
yapabilirim?"

"Şey, sana nereden giyecek bir şeyler alabileceğimi soracak-
tım..." Susan yüzünde bir ifade olmaksızın bana bakınca konuş-
maya devam ettim. "Yakınlarda bir mağaza bulabilirsem şehre
gitmek zorunda kalmam."

"Öyle mi?" diyerek beni dikkatle süzdü. Utanarak başımı sal-
adım, bunun kötü bir fikir olup olmadığını düşünmeye başla-
mıştım. Jamie'yi sahiplenici görünmemekle birlikte aşırı koruyu-
şu bir tavrı da yok değildi. Aralarındaki her neyse bir iş ilişkiden
fazlası gibi görünüyordu. "Giysiye hangi etkinlik için ihtiyaç du-
uyorsun?"

Birkaç saniye cevabı düşünsem de, sonunda dürüst olmaya ka-
rar verdim. Ne de olsa Susan olan biteni çoktan biliyor olmalıydı.
Jamie ile bir randevum var ama sen bunu zaten biliyor olmalı-

Sahip Olduğum Tek Şey

sin. Onun için hoş görünmek istiyorum.” Başımı dik tuttum ve Susan’ın ifadesinin umursamazlıktan ilgiye dönüşmesini izledim. Gülümsemişti. Bu olay için savaşıyor olmamın Susan’ın hoşuna gittiğine yemin edebilirdim.

“Napa’da küçük bir butik var. Senin üzerinde büyüleyici duracağına inandığım çok hoş elbiseleri var.” Adresi yazıp bana kâğıdı uzattı.

“Teşekkür ederim... Ve lütfen bunun bir kaçamak olduğunu düşünme. Ben öyle biri değilim. Jamie’den hoşlanıyorum, sanırım o da benden hoşlanıyor.” Susan başını salladı ama karşılık vermedi. Ondan bir onay almayı bekliyordum. Jamie’ye zarar vermek gibi bir planım yoktu ama Susan’ın bana inanıp inanmadığından emin değildim. Daha da kötüsü, Jamie’nin bana karşı duygularını da onaylamamıştı. “Adres için tekrar teşekkür ederim,” dedim ve kapıya yöneldim. R. J.’nin ofisine bakınca sadece boş bir sandalye gördüm. *Pek de sorumlu! Ne demezsin!*

Arabaya yürürken tanıdık bir çift bot fark ettim. Jamie havuzun etrafını çevreleyen demir çitin yanına çömelmişti. Benim durduğum yerden, havaya sıçrayan küçük alevler olduğunu görebiliyordum. Yerde kare bir makine vardı, elinde bir kaynak çubuğu olduğunu fark ettim. Başında bir başlık ve elinde de eldivenler vardı. Ama bunların dışında koruyucu başka bir şey giymemişti. Üzerinde sadece beyaz tişörtü ve kot pantolonu vardı. Usulca yaklaşıp bir demir çubuğu çite kaynaklamasını izledim. Alevler uçuşuyor, bazıları kollarına geliyordu. Oysa Jamie bunlardan etkilenmiyormuş gibiydi. Yanında durduğumu fark edince hemen durdu ve kaynak makinesini kapattı. Rahatlıkla ayağa kalkıp başlığını çıkarınca terli yüzü ortaya çıktı.

“Işığa bakmamalısın. Parlama yanığı olabilir,” dedi.

“Kaynak yapmayı nereden öğrendin?”

“Babam öğretmişti.” Yüzünü koluna sildi. Belinde kahverengi deri kılıfında on beş santimlik bir avcı bıçağı olduğunu gördüm.

Aptal aptal, “O nedir?” diye sordum.

“Bıçak.”

“Ne işe yarıyor?”

“Bir şeyleri kesmeye,” diye sırıttı.

Çitlere kaynak yapıp bir şeyler kesebilen bir adamla birlikte olmayı hayal bile edemiyordum. Bu kulağa aptalca gelebilir ama Stephen’ın lanet bir IKEA masayı yapması bile üç gününü almıştı. Allen anahtarının ne olduğunu bina görevlisine sormuştu. Adamın ona katlanamamasının belki de bir nedeni de buydu. Stephen’ın bir çift kot pantolonu dahi yoktu. Manikür ve pedikür yaptırmak için benimle aynı güzellik salonuna giderdi. Ama iyi bir eğitim almıştı ve ticari yeteneğe sahipti, en azından bunlar vardı. Diğer yandan Jamie de öyle görünüyordu. Jamie ciddi görünmese de, onunla ilgili gizemli ve eşsiz bir zekâyı çağrıştıran bir şeyler vardı. Her iki dünyada da mükemmel gibi görünüyordu. Otuz saniyelik küçük fantezimde orada durdum ve Jamie’nin bıçağıyla ayılarla savaştığını hayal ettim. Üstü çıplakken.

“Katy?”

“Evet.”

“Bıçak senin için bir sorun mu?”

“Onunla bir şeyler öldürmediğin sürece, hayır,” desem de Jamie’yi tam da bunu yaparken hayal etmeye devam ediyordum. Hafifçe kaşlarını kaldırdı ama yüz ifadesi değişmemişti. “Öldürmüyorsun, değil mi?”

“Şey, burada çingiraklı yılanlar olabiliyor ve bildiğin gibi hayvan yetiştiriyoruz...” Sesi kısılmıştı.

“O bıçakla hayvanları mı kesiyorsun?”

“Genellikle bu işi ben yapmıyorum. Bunu yapan bir profesyonel biri var. Sana yemin ederim son derece insancıl ama geçmişte ona yardım etmek zorunda kaldığım durumlar olmadı değil.”

“Ben bir vejetaryenim.”

“Biliyorum, üzgünüm ama sen sordun.” Durdu ve yüzümdeki ifadeyi çözmeye çalıştı. “Öldürmek her zaman vahşice olmayabilir. Bu bazen çok merhametli bir harekettir.” Pişman gibi duruyordu.

“Sadece şaşırdım, hepsi bu. Çevremde bir çingiraklı yılanın daha eksilmesinden mutluluk duyarım,” diye gülümsedim.

“Sen nereye gidiyorsun?”

“Napa’ya gidip biraz etrafı dolaşacağım.”

“Lütfen arabayla herhangi bir şeye çarpma.” Yüzünde alaycı bir ifade yoktu.

Şakayla koluna vurmaya kalkıştım ama o yumruğumu havada yakalayarak dudaklarına götürüp öptü. Bunu yaptığında dizlerimin titrediğini hissettim ardından arkamı dönerek arabama yürümeye başladım. Geriye baktığımda Jamie tam da beklediğim gibi beni hâlâ izliyordu. Gözlerinde merakla gülümsemişti. “Saat dörtte görüşürüz, denizci!” diye bağırdım.

Araba kullanma becerim kazadan bu yana ilerleme göstermemişti. GPS’den konuşan kadın beni butiğe kadar götürmeyi başardı ama hız sınırının neredeyse yarısında yol aldım. Arabalar yol boyunca kornalar çalarak yanımdan geçti. Sonunda mağazaya adım atar atmaz istediğim elbiseyi buldum. Bu, siyah, dirseklerle kadar inen kollarıyla göğüs dekolteli bir elbiseydi. Tam diz-

terimin üzerindeydi, arkası ise biraz daha uzundu. *Mükemmel*, diye düşündüm. Seksi ama basit değil. Elbiseyi çıkarmadan önce sorunma kabininde on saniye kadar kendime baktım ve sonra kasaya yöneldim.

Genç tezgâhtar kız, “Harika bir seçim. Acaba siz R. J. Lawson’dan gelen Kate olabilir misiniz?”

“Evet, benim. Orada kalıyorum. Bunu nereden biliyorsunuz?”

“Susan faturanızın şaraphaneye gönderilmesini istedi. İsteddiğiniz elbiseyi seçmenizi rica etti.”

“Ah, hayır, bunu kabul edemem. Bu çok sık yaptıkları bir şey mi?”

“Hayır, daha önce onlar için böyle bir şey yapmamıştım. Ama Susan’ı tanıyorum. Buraya çok sık gelir. Elbisenize ayakkabı ya da mücevher eklemek ister misiniz?”

“Teşekkür ederim, ama sanırım elbise yeterli.” Ben daha elbisenin fiyatına bakamadan kız etiketi kesmişti bile. Elbiseyi pembe, ince bir kâğıda sardı ve beyaz bir torbaya koyup bana uzattı. “Güle güle kullanın. İyi günler.”

Biraz şaşkın bir halde arabama döndüm. Susan bana yağ mı çekiyordu yoksa şaraphanedeki herkes gerçekten çok mu tatlıydı? Neredeyse nefret etmek üzere olduğum aptal R. J. dışında herkes! Tabii ki makale onun hakkında olmalıydı çünkü editörüm böyle istiyordu. Burada olmamın yegâne sebebi R. J. idi. Ama kendimi bundan çekinirken bulmuştum. Şaraphaneyi olumsuz bir şekilde etkilemeden onunla ilgili gerçekleri nasıl yazabileceğimi bulmak zorundaydım. Onun yardımsever ve iyi niyetli biri olduğunu söyleyebilirdim ama adamın karakteri hakkında gerçekçi olmanın her şeyi silip süpüreceğini her zaman biliyor olacaktım. Makaleyi R. J. den etkilenmeden nasıl yazacağımı bilsem zaten çoktan yazmış olurdum.

Saat üçe kadar şaraphaneye dönmedim. Jamie ile bir saat içinde buluşacaktık. Otoparktaki arabamdan otele kelimenin tam anlamıyla deliler gibi koştum. Resepsiyondaki George bu hali-me güldü. “Merhaba, George!” diye bağırdım. Sonra basamakları ikişer ikişer çıkıp kapıya ulaştım. Rekor sürede duş aldım ama saçlarımı toplayıp yanlardan birkaç tel çıkartırken büyük özen gösterdim. Yanımda elbiseyle mükemmel uyum sağlayan siyah topuklu ayakkabılarım vardı. Kirpiklerimi maskarayla kalınlaştırdım, birkaç fırça darbesiyle yanaklarımı pembeleştirdim. Sıra dudaklarıma gelince dudak parlaticısını alt dudağıma yavaşça sürdüm ve Jamie’nin onu öperek sildiğini hayal ettim.

Saat tam dörtte kapım üç kez çaldı. Koşup kapıyı ardına dek açtım. İlk önce göz göze geldik, gözleri kısıktı ve merakla bakıyordu. Siyah bir gömlek, siyah bir kot pantolon ve Converse ayakkabılar giymişti. Çok seksi ve havalı görünüyordu, bir o kadar da tehlikeli.

“Sen...” dedi ve durdu.

Pişkin pişkin, “Çok yakışıklı görünüyorsun,” diye cümlesini tamamladım.

“Büyüleyici görünüyorsun,” dedi.

“Muhteşem?”

Gözleri dudaklarıma kaydı. “Senden önce hiçbir kadın olmadı ve senden sonra da başka bir kadın olmayacak,” dedi, ciddiye.

Yutkundum. “Ve yakışıklımız aynı zamanda çok da şiirsel.”

Odaya adım attı, kolunu belime dolayıp yanağıma öptü ve “Bana sen ilham veriyorsun,” diye fısıldadı. Geri adım atınca elinde uzun siyah bir mücevher kutusu olduğunu gördüm. Kutuyu açtı, içinde narin tel işleme bir zincir vardı. Zincirin ucunda ise turuncu tonlarında armut şeklinde bir markazit taş bulunuyordu.

“Aman Tanrım, bu çok güzel. Antika gibi duruyor.”

“Öyle zaten.”

“Bu çok fazla Jamie,” diyerek itiraz ettim. “Bu muhteşem bir şey ama kabul edemem.”

“Tabii ki kabul edebilirsin ve edeceksin de. Kasabada küçük bir antika dükkânı olan bir arkadaşım var. Çok önemli bir şey değil, inan bana.”

“Ne kadar pahalı olduğunu tahmin bile edemiyorum.”

“Lütfen bunu düşünme.” Kolyeyi kutusundan çıkardı ve parmağıyla bana dönmemi işaret etti. “Dön bakalım, güzellik.” Nazikçe dağınık saçlarımı topladı. Ensemde sıcak nefesini hissedebiliyordum. Kolyeyi takınca uzandı ve boynumun kenarına küçük bir öpücük kondurdu. Yumuşak bir ses tonuyla, “Tanrım, çok güzel kokuyorsun,” dedi.

Nefesiyle gıdıklanıp kıkırdadım. Arkamı döndüğümde Jamie bana durgun bir şekilde gülümsüyordu ama gözlerinde belirgin bir arzu vardı. “Bir an önce çıksak iyi olacak yoksa asla dışarı çıkmayacağız,” dedim.

“İşte bu konuda çok haklısın. Hadi gidelim.”

Büyük kırmızı köprüden geçip San Francisco ve dik tepelerine, Viktorya tarzı evlerine ve ana caddelerden şehrin merkezine doğru inen meşhur tramvaya doğru yol aldık. Şehirdeki enerji daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu. Camımı indirip manzarayı içime sindirerek derin nefesler aldım. Tramvayın zili her çaldığında beni adeta başka bir zamana götürüyordu. Bu, şaraphanedeki siyah beyaz fotoğrafların çekildiği daha sade bir zamandı. Denizin, pişen ekmeklerin ve ıslak kaldırımların kokusu duyularımı alt üst etmişti. Şehrin içine doğru devam edip Nob Hill ve Union Meydanı’nı geçtik. Jamie pek konuşmuyor,

benim şehri sindirmeme izin veriyordu. Bir park yeri bulup arayıp park ettik. Jamie arkaya uzanarak kısa bir trençkot aldı.

“Susan buna ihtiyacın olabileceğini düşünmüştü, sanırım haklıydı.” Hava Napa’dakinden daha serindi ve ben Susan’ın bu düşünceli davranışına minnettar kalmıştım. “Seni kapatıyor olmak çok yazık ama sanırım gittiğimiz yerde bu şekilde kendini daha rahat hissedeceksin.” Trençkotu benim için tuttu. Giydim ve kemerini taktım. “Nereye gidiyoruz?”

“Bazı arkadaşlarıma yemek servisi yapacağız. Seni GLIDE’a götürüyorum. Burası gönüllü olarak yardım ettiğim bir evsizler barınağı.” Birden kalakaldım. Bana döndü ve Jamie’yle tanıştığımızdan beri ilk defa kendinden emin olmayan bir ifadeyle bana baktı. “Umarım senin için sorun olmaz?”

Ellerimle yüzünü kavrayıp onu öptüm. “Tabii ki olmaz. Ben de Chicago’da gönüllü olarak gidiyorum. Stephen’ı kaç kez oraya götürmeye çalıştığımı bilemezsin. Ama o asla kabul etmezdi.”

Jamie önce güldü, sonra başını eğdi. Önce utandığını düşünsem de, başını kaldırınca “Bu bizim ilk randevumuz Katy,” dedi ve parmağını bana doğru salladı. “Eski sevgililerimizden söz etmek yok!” Parmağını yakalayıp ısırıyor gibi yaptım. “Ooh, demek bu kadar enerjiksindir, bunu sevdim,” dedi.

Barınağa giderken sokakta toplaşan bazı evsiz insanlar gördük. Çoğu yanlarından geçerken Jamie’ye “Merhaba, Jamie!” diye seslendi. Kadınlardan birinin “Ohh, Jamie’nin bir kız arkadaşı var,” dediğini bile duydum. Jamie bu yorumdan sonra hafifçe elimi sıktı.

Barınağın mutfağına geçince bana beyaz bir şapka ve önlük uzattı.

“Komik görünüyorum.”

“Mümkün değil. Sen gördüğüm en seksi gönüllüsün.”

Mutfak yardım etmek için gelmiş gönüllülerle kaynıyordu. Çok uzun boylu, son derece zayıf ve göz korkutucu görüntüsü olan bir adam gözlerini bize dikerek yanımıza geldi. Neler olduğunu anlamak için Jamie'ye baktığımda içim rahatladı, her şey yolundaydı ve ağzının kenarında bir gülümseme vardı. Eğleniyor gibiydi.

Uzun boylu adam ciddi bir ses tonuyla, "Geç kaldın, dostum," dese de, bu tavrı çok uzun sürmedi.

"Ekstra yardım getirdim. Charles, tatlı Kate Corbin ile tanış. Kate, bu Charles. Bu muhteşem yeri o yönetiyor."

Charles yüzünde geniş bir gülümsemeyle bana dönerek elimi tuttu ve öptü. "Çok memnun oldum tatlım. Pekâlâ, hadi işe koyulalım ve bu güzel ellerle aç arkadaşlarımızı besleyelim."

Uzun bir kuyruk oluşturmuş aç kadınların, erkeklerin ve çocukların olduğu yiyecek servis bölümüne geçtik. Yemek servis ettiğim her bir insan bana o kadar içtenlikle teşekkür ediyordu ki, bu adeta kalbimde kimyasal bir değişime neden olmuştu. Daha önce de defalarca barınaklarda gönüllü olmuşum ama burada çok daha kuvvetli bir bağ vardı. Bunun nedeninin Jamie'nin hemen yanı başımdaki varlığı olduğunu hissedebiliyordum. Sıra-daki herkese gülümsüyor, onlara hikâyeler anlatıyordu. Küçük çocuklara sebzelerini yemekle ilgili şakalar yapıyor, bazı adamları Giant'la hakkında sıkıştırıp bir daha asla beysbol oyunları serisini kazanamayacaklarını söylüyordu. Anlaşılan Jamie bir Red Sox taraftarıydı. Bana eğer Sox'lar Fenwey'de oynarsa Chicago'ya geleceğini ve onu gezdirmenin bizzat benim sorumluluğum olacağını söyledi. Bu küçük şakalaşmamızda bile Napa'dan ayrıldıktan sonra Jamie'yi yeniden görüp göremeyeceğimi düşünmeden edemiyordum.

Önümüzdeki sıra biraz hafifleyince etrafımızdaki insanları incelemeye başladım. Benim yaşlarımda yalnız bir kadın vardı, giysileri yırtık pırtıktı. Acaba hikâyesi neydi? Sıra ona geldiğinde bir kaşık dolusu patates püresini tabağına bıraktım. Minnettar bir gülümsemeyle bana bakıp ardından, “En sevdiğim, çok teşekkür ederim,” dedi.

Hayatımın son dakikalarını bile Jamie’yle şu an yaptığımız şeyi yaparak geçirmek istiyordum. Çünkü bu bana bir amacım varmış gibi hissettirmişti. Diğer insanlardaki insaniyeti daha fazla hissediyordum, bu Rose’un ölümünden beri kaybettiğim bir duyguydu. Evsizlere yemek servisi yapmak bana diğer insanlarla daha derin bir bağ kurduğum hissini vermişti. Uzun zamandır hissettiğim en gerçek ve tatmin edici duyguydu. Aklıma Jamie’nin aşkı yemekle karşılaştırması geldi. Şimdi ben de yemek üzerinden hayatı hayırseverlik ile karşılaştırıyordum. Hayatımdaki iyiliklere, zamanımı ayırabilme yeteneğime, sabit bir işim ve kendi hayatımı destekliyor olabilmeme baktım. Belki de R. J. o kadar da kötü biri değildi. Kendi parasını hayatı iyileştirecek ve hayat kurtaracak kaynaklar için kullanıyor olması az bile olsa saygıyı hak ediyordu. Bu başarılarının reklamının yapılmasına ihtiyacı yoktu. Pek çok insan onun ne yaptığından habersizdi. Belki de R. J. nin içindeki iyilik Jamie ve Susan ile ortaya çıkıyordu. Artık her şeyi başka bir açıdan görmeye başlamıştım. Makaleyi yazmak hâlâ omuzlarımdaki büyük bir yükü ama Jamie ile olmak onu hafifletiyordu.

Jamie, “Katy, bizim yerimize geçecek arkadaşlar geldi. Gitmeye hazır mısın?” diye sorarak beni gerçeklere döndürdü.

“Evet, bu çok güzeldi. Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim.”

El ele kamyonetine yürüdük. Sonra Jamie şeker ölçümünü ve ardından insülin iğnesini yaptı. Kamyoneti park yerinde bırakıp iki binanın arasındaki geniş sokakta sıralanmış romantik restoranların olduğu Belden Place'e doğru yürüdük. Etraf kalabalıktı ama diğer yandan tuhaf bir şekilde bugüne dek gördüğüm en romantik ve samimi ortama sahipti. Sokak boyunca yanıp sönen ışıklar asılmıştı. Bir Fransız restoranında karar kıldık, oldukça genç bir hostes Jamie'yi adıyla karşıladı. Kız yirmili yaşlarında gibi görünüyordu. Kısa sarı saçlarını ince bir atkuyruğuyla toplamıştı. Siyah elbisesinin yakası, boynundaki pembe kiraz dövmesini ortaya çıkartacak kadar açıktı. Bizi görünce birkaç kez gözlerini kırıştırdı.

Jamie, "Merhaba..." diye karşılık verdi. Huzursuz bir şekilde kızın karşılık vermesini bekledik. Havada tuhaf bir elektrik vardı.

Kız duygusuz bir tonda, "Izzy," dedi.

"Evet, Izzy. Bu Kate." Jamie elini sırtıma koydu.

Kız yapmacık bir şekilde gülümsedi, ardından ilgisini yine Jamie'ye kaydırды. "Size cehennemden iki kişilik romantik bir masa ayarlayacağım, buna ne dersin?"

Jamie elimi kavrayıp, "Gitme zamanı," dedi.

Aynı sokaktaki bir İtalyan restoranına girdik ve Izzy'nin ateş hattından yeterince uzakta olacağımız bir masaya seçtik.

"Bu da neydi böyle?"

"Onunla... Şey, onunla çıkmıştım."

"Yani onunla tek gecelik bir ilişki yaşadın, öyle mi?"

"Hayır, onunla birlikte olmadım."

"Bu beni ilgilendirmez, ayrıca eski sevgililerimizden konuşmamız gerekiyor." Ellerimi göğsümde kavuşturarak duygularımı belli etmemeye çalıştım.

“Bu öyle bir şey değil. Şu adam, GLIDE’den Benny onunla bir buluşma ayarladı. Ama kız benim için çok gençti. Yemekten sonra onu doğruca evine bıraktım ama o tekrar buluşmak için Benny’nin başının etini yemiş.” Derin bir nefes aldı, başını yavaşça salladı. “Yemeğimize ne kadar kötü başladık. Çok üzgünüm. Bu gerçekten çok tuhaf oldu. Hiç yaşanmamış gibi davranamaz mıyız?” Gözleri sıcacıktı ve yalvarırcasına bakıyordu.

Ona inandım. Cevapları samimiydi ve onda kadınlarla tek gecelik ilişkiler yaşayan bir erkek tipi görememiştim. Açıkçası, Izzy’nin tehditlerine bakılırsa, bir serseri mayını olabilecek gibi görünüyordu.

Ben daha karşılık veremediğim Jamie hemen bir şişe şarap ve aperatif olarak çiğ ıstiridyeye siparişi verdi. Masamız o kadar küçüktü ki, istesem çekinmeden başımı göğsüne yaslayabilirdim. Masanın altında ise bacaklarımız sürekli birbirine çarpıyordu. Yine de Izzy’nin öfkeli karşılaşmasından sonra biraz tereddütlüydüm.

İçtenlikle gülümsedim. “Peki, yeniden başlayalım ama önceki kuralını hiçe sayıyorum. Artık itiraf zamanı! Hakkında her şey bilmek istiyorum.”

Kaşları çatıldı ama yine de güldü. “Oh-oh! Kendimi neye buluşturdım ben? Dünyanın en meraklı kadınıyla mı buluştum?”

Ellerime bakıp huzursuzca kıpırdandım. Yüzümün kızarmaya başladığını hissedebiliyordum. “Söz veriyorum bu sorularla sadece bir kez karşılaşacaksın.”

Tam o sırada ıstiridyelerimiz ve şarabımız da gelmişti. Jamie büyük kadehime şarap doldururken yüzünde kendinden memnun bir ifade vardı.

“Önce bu.” İstiridyeye kabuğunu ağızma doğru uzattı. Ağızımı açtım ve o da kabuğu hafifçe eğdi. Tuzlu, kaygan ıstiridyeye boğa-

zımdan içeri kaydı. Onun da aynı şeyi yapmasını izledim. İkimiz de birer yudum şarap aldık. Ardından Jamie uzandı ve beni öptü, sanki etrafımızdaki dünya bir anda yok olup gitmişti. Dudaklarımız ve dillerimiz birbirine karışırken kendi inlemelerimizden başka bir şey duyamıyorduk. Bizim dışımızda sokaktaki herkes kaybolmuştu. Jamie yavaşladı, yanağımı hafifçe ısırdı ve sonra dudaklarıma son, uzun bir öpücük daha bıraktı. Stephen dışarıdayken ender olarak elimi tutardı. Her ne kadar ben de sevgimi dışarıda alenen göstermekten hoşlanmasam da, Jamie ile birlikteyken her şey çok farklıydı. Öpüştüğümüz zaman etrafta bizim dışımızda kimse kalmıyordu.

Yüzünde aptal bir gülümsemeyle, “Bana sormak istediğin bir şey mi vardı?” diye sordu.

“Bunu bilerek yaptın, dikkatimi dağıtmak için!”

“Hayır.”

“Hayır mı?”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Katy, seni günün her saniyesi öpmek istiyorum, hatta uykumda bile.” Tam o sırada garson gelmiş olmasaydı büyük ihtimalle çırılçıplak soyunur ve Jamie’ye o küçük masada benimle sevişmesi için yalvarırdım.

Midyeli makarna siparişi verdik, yemekten sonra izin isteyip telefonuma baktım. Oturduğumuzdan bu yana çantamda titreyip duruyordu. Tuvalete gidince arayanın Jerry olduğunu gördüm ve numarasını çevirdim.

“Efendim?”

“Saat orada geç olmalı Jer, neler oluyor?”

“Beth senin biriyle tanıştığını söyledi.”

Güldüm. “Ona sana bir şey bahsetmemesini söylemiştim.”

“Neden? Senin adına çok sevindim?”

“Sevindin mi?” Bazen kendime Jerry’nin tanıdığım en mutlu evliliğe sahip adam olduğunu hatırlatmam gerekiyordu. Karısına tapardı. Çoğu zaman ofisten erken çıkar ve “Ben eve gidiyorum, kankamı özledim,” derdi. Karısı *onun* gerçekten de ruh eşi ve dostuydu. Ama Jerry bana aşkla ilgili asla tavsiye vermezdi. Stephen’dan hoşlanmadığını biliyordum, o nedenle bu konuya karışmamıştı.

“Beth bana adamdan biraz bahsetti.”

“Henüz ortada bir şey yok, onunla yeni tanıştım.”

“Peki, tek söylemek istediğim ona bir şans ver... Son birkaç aydır senin ne kadar sıkıntı çektiğini gördüm.” Sustu. Derin bir nefes aldım ve tuttum. “Dün sesinde bir ışıltı vardı, sanırım bize geri dönüyorsun. Belki bunun o adamla bir ilgisi vardır.”

“Hı-hı,” diyebildim, boğazım düğümlenmişti.

“Beni iyi dinle. Korkma. Tüm o kemikler, kan ve yaşadığın duygular seni insan yapan ve canlı kılan şeyler. Sana ışıltını kaybettin dediğimde, bu herkesi uzaklaştırıyorsun anlamına geliyordu. O ışıltı senin içindeki güzellik Kate. Ama bazen ortalık alevlendiğinde, insanlar fazla yakınlaştığında ve o ışıltı fazla parlak olduğunda duygularını bastırıyorsun. Çünkü korkuyorsun.”

Gölgeli tuvalet aynasındaki yansımam beni şaşırtmıştı. Tuvaletin aydınlatması gözlerimin altındaki mor halkaları belirginleştirmişti. Tabii bir de gözlerimden düşmek üzere olan damlaları. Ve sonunda kendimi tutamadım. Ağlıyordum. Bu çirkin bağlama değildi, bedeninizin teslim olduğu an serbest bıraktığınız duygusuz, sadece gözyaşlarıydı. Jerry haklıydı ve ben bunu biliyordum. Birini hayatıma almaya korkar olmuşum. Sesi çıkmayınca Jerry konuşmaya devam etti. “Çok mutlu bir evli

ğim var, hayatımın insanımı bulduğum için çok şanslıyım. Ama bunun yegâne nedeni çok uzun zaman önce her şeyi, özellikle beni eşsiz kılan şeyleri içimde tutmamam gerektiğini öğrenmiş olmam. Aksi halde *hayatının insanını* asla bulamazsın. Aksi halde içten içe solacaksın, kim olduğunu unutacaksın. Eğer sen kim olduğunu göremezsen, o hiç göremez. Korkma, seni tanıyorum Kate. Senin kim olduğunu biliyorum ve sen buna değersin. Sen en iyisini yaşamayı hak ediyorsun.”

“Tanrım, Jerry, teşekkür ederim. Ama tüm bunlar da nereden çıktı? Bana neden şimdi bunları söylüyorsun?” diye hıçkırdım.

“Çünkü sen benim dostumsun, lanet olası! Ama şimdi seni ağlattığım için kendime çok kızdım.”

“Ağlamıyorum,” diye yalan söyledim.

“Şu an onunla mısın?”

“Evet, ama tuvalete geldim.”

“Bana güven.” Sesi alçalmıştı. “Oraya git ve kendin ol.”

“Ona tutulursam ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Bırak o seni tutsun,” dedi ve ardından telefonu kapadı.

Masaya döndüğümde Jamie ayağa kalkarak sandalyemi çekti. “Sen iyi misin?”

“İyiyim,” dedim. Dirseklerimi masaya dayayıp çenemi ellerime yasladım. “Sorularıma cevap verme zamanın geldi.” Gülünce gözümünden küçük bir damla daha süzüldü.

“Sen ağlıyor musun?” Endişelenmiş görünüyordu.

“Hayır, gülüyorum aptal şey. Ayrıca bundan kurtulamazsın.” Biraz suratı asılsa da gülümsedi. “Pekâlâ, ne istiyorsan sor bakalım.”

“Çok kadınla çıktın mı?”

“Hayır.”

“Hepsi bu mu? Ayrıntı vermeyecek misin?”

“Birkaç kadınla çıktım. Üniversiteden sonra üç yıl süren bir ilişkim oldu.”

“Adı neydi?”

“Julia.”

“Ne oldu?”

“Beni terk etti.”

“Neden?”

“Hayattan başka şeyler istiyordu.”

“Ne gibi?”

“Maddesel şeyler.”

“Ona âşık mıydın?”

“Benden ne istediğini fark edince aşk kalmadı.”

“Canın yandı mı?”

“Evet.” Ciddiyetini koruyordu.

“Yani onunla bununla yatmıyorsun, öyle mi?”

Güldü. “Ben bir erkeğim. Randevularım oluyor ama önüme gelenle yatmaktan hoşlanmam. İlgimi çekecek, birlikte eğlenebileceğim, gülebileceğim ama aynı zamanda bana meydan okuyabilecek biriyle birlikte olmak isterim. Yani ben de çoğumuzun aradığı şeyin peşindeyim.”

“Peki, neymiş o?”

“Akşamları eve gelmeye degecek birisi.”

Gözlerim doldu. Öne doğru eğildi, dikkatle ve usulca beni öptükten sonra “Artık biraz eğlenebilir miyiz?” diye sordu.

Heyecanla, “Evet!” diye atıldım. “Aklında ne var denizci?”

“Peki, önce seni tiramisu ile besleyeceğim. Sonra sokağın karşına gidip shuffleboard* ve dart oyunlarında senin kıcını tekmeleyeceğim. Ve ardından eğer şansın varsa seni şaraphaneye götüreceğim ve ahırımı göstereceğim.” Gözlerim irileşti. Jamie güldü. “Beklenti içine girmek yok.”

“Bugüne dek aldığım en tuhaf teklif de olsa, ahırını görmeyi çok istedim. Yine de bilmen gereken bir şey var.”

“Uh-oh. Nedir?”

“Ben doğu Mississippi’nin shuffleboard şampiyonu olarak bilinirim.”

“Tek yaptığın konuşmak. Karaokede de çok iyi olduğunu söylemiştin.” Ağzıma bir parça tiramisu bıraktı.

“İddia ne?”

Cevap vermeden önce ağzımın kenarındaki kremayı öperek aldı. “Ben kazanırsam seni istediğim kadar öpeceğim.” Şevkle başımı salladım. “Ve eğer ben kazanırsam... Beni istediğin kadar çok öpeceksin.”

“Anlaştık.”

Gittiğimiz küçük barda ben iki shuffleboard oyunu kazansam da, darta üç kez yenilince Jamie şampiyonun kendisi olduğunu iddia etti. Ardından beni üç Fireball viski şat içmek için kandırdı. Her bir şatı diktikten sonra beni bir dakika kadar durmaksızın öptü.

“Ağzındaki tadı sevdim,” dedi.

“Beni sarhoş etmeyi seviyorsun.”

“Konu o değil, tek istediğim senin eğlenmen.”

* Elle ya da bir istekayla disklerin itilerek tahta ya da düz zemin üzerinden oynanan bir çeşit oyun.

“Eğleniyorum, ama böyle giderse bütün gece benimle uğraşmak zorunda kalırsın.” Jamie o kadar yüksek sesle güldü ki, söylediklerimin kulağa nasıl geldiğini ancak sonradan fark edebildim.

“Katy, bunu çok isterdim. Ama sence de bana çok fazla baskı yapmıyor muyuz?”

İddiamızı bir bilardo oyunuyla eşitlemeyi teklif ettim.

“Sanırım seni geri götürmeliyim. Ayrıca ödülümü almaya hazırım. Adil ve dürüst bir şekilde kazandım.” Tam o sırada kısa boylu, şişko bir adam hemen yanımdaki tabureye oturdu.

Bana döndü ve samimi bir tonda, “Merhaba,” dedi.

Hafifçe ona döndüm ve ben de sakince “Merhaba,” diye karşılık verdim. Adam daha uzun görünmek için nafile bir çabayla göğsünü kabartarak oturan tiplerdendi. İri kol kaslarını ortaya çıkaran siyah bir tişört giymişti. Yani hiçbir şekilde benim tipim değildi. “Burada mı yaşıyorsunuz yoksa San Francisco’yu ziyaret mi ediyorsunuz?” diye sordu. Cevap vermeden önce Jamie’ye baktım. Saçlarını geriye doğru itti, çenesinin kasıldığını görebiliyordum. Ama yüz ifadesi kesinlikle değişmemişti. Olaydan etkilenmemiş gibi duruyordu. Adama döndüm ve “Ziyaret ediyorum,” dedim. Adam elini bacağıma koyup hafifçe okşadı. “Sana bir içki daha ısmarlayabilir miyim?”

Nefesim kesilmişti, hemen bacağıma çektim. Jamie birden adamın yanında bitmiş, onu ensesinden yakalamış ve kafasını bara bastırmıştı. Adamın kulağına eğildi ve son derece alçak ama tüylerimi diken diken eden bir ses tonuyla konuştu.

“Hanımefendinin benimle birlikte olduğunu görmüyor musun?” Şimdi gözlerini adamın gözlerine dikmişti. Adam kurtul-

maya, ağzından nefes almaya çalışıyordu. Jamie ensesini o kadar sıkı kavramıştı ki, kolundaki ve boynundaki damarlar gözle görülür bir şekilde atıyordu. “Bana cevap ver.”

Adam başını salladı.

“O halde lanet ellerini ondan uzak tut.”

Adam ayağa kalktı ve kendini savunmak istercesine ellerini kaldırdı. “Tamam, dostum, anladım.”

Ben de ayağa kalkmıştım. “Tuvalete gitmem gerek,” diyerek yanlarından ayrıldım. Geriye baktığımda Jamie’nin gidişimi sarsılmış bir halde izlediğini gördüm. Kalbim deli gibi atıyordu. *Ne diyebilirdim ki? Bu çok tuhaf ve fazla sahipleniciydi.*

Kendimi toplayıp iki derin nefes alarak yüzüme soğuk su çarptım. Kapıyı açtığımda Jamie duvara yaslanmış beni bekliyordu. Elleri ceplerinde, başı da öne eğilmişti.

Başını yerden kaldırmadan, “Üzgünüm,” dedi. Başını kaldırdığında gözlerinin ağlamaklı olduğunu gördüm. “Seni korkutmak istememiştim. Ben vahşi bir insan değilim. Sana asla el kaldırmam. Sadece bunu bilmeni istedim.”

“Bunu neden yaptın?”

“Sadece adamın gerçekten saygısızlık ettiğini düşündüm ve kimsenin sana bu şekilde davranmasını istemem.”

“Birbirimizi çok az tanıyoruz Jamie. Benim için böyle bir şey yapman gerekmiyor.”

“Geceyi berbat mı ettim?”

Ona doğru yürüyüp yaslandım. Gözlerine bakıp saçlarını geriye ittim ve “Şu an duygularım karışık sayılır. Bu beni biraz korkutsa da, daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı.” Yanığımı öptüm.

“Teşekkür ederim. Kendimi önemli hissettim.”

“Sen zaten önemlisin.”

Kamyonete doğru birkaç blok yürüdük. Binaların duvarlarında ne zaman bir gölge görsek, Jamie beni köşeye itip sanki dünyanın sonu gelmiş gibi öptü. Otoparka geldiğimizde dünya dönüyor gibiydi. Kamyonete binmeden birkaç adım önce sendeledim. Jamie beni dirseğimden yakalayarak arabanın kapısını açarken ona, bir hayli sarhoş olduğumu söyledim.

Elleriyle yüzümü kavradı ve çok yumuşak bir şekilde öptü. “Ben sana bakarım.” Sonra binmeme yardım edip kendi tarafına geçti ve insülin iğnesini yaptı.

Yüzümü buruşturdum. “Yara bandı gibi kokuyor.”

“Evet, insülinin gerçekten de kuvvetli bir kokusu vardır. Seni rahatsız ediyor mu?” Kaygıyla bana döndü.

“Sorun değil. Sadece gözlem yapıyordum. Ayrıca çok sarhoşum. Beni görmezden gel.”

“Asla.” Bana göz kırpıp kamyoneti çalıştırdı ve kalabalık şehir trafiğine daldı.

“Onu yemekten önce yapmamış mıydın?”

“Neyi?”

“İnsülin iğnesini?”

Bana döndü. İrileşen gözlerinde hafif bir korku da vardı. “Yaptım mı?”

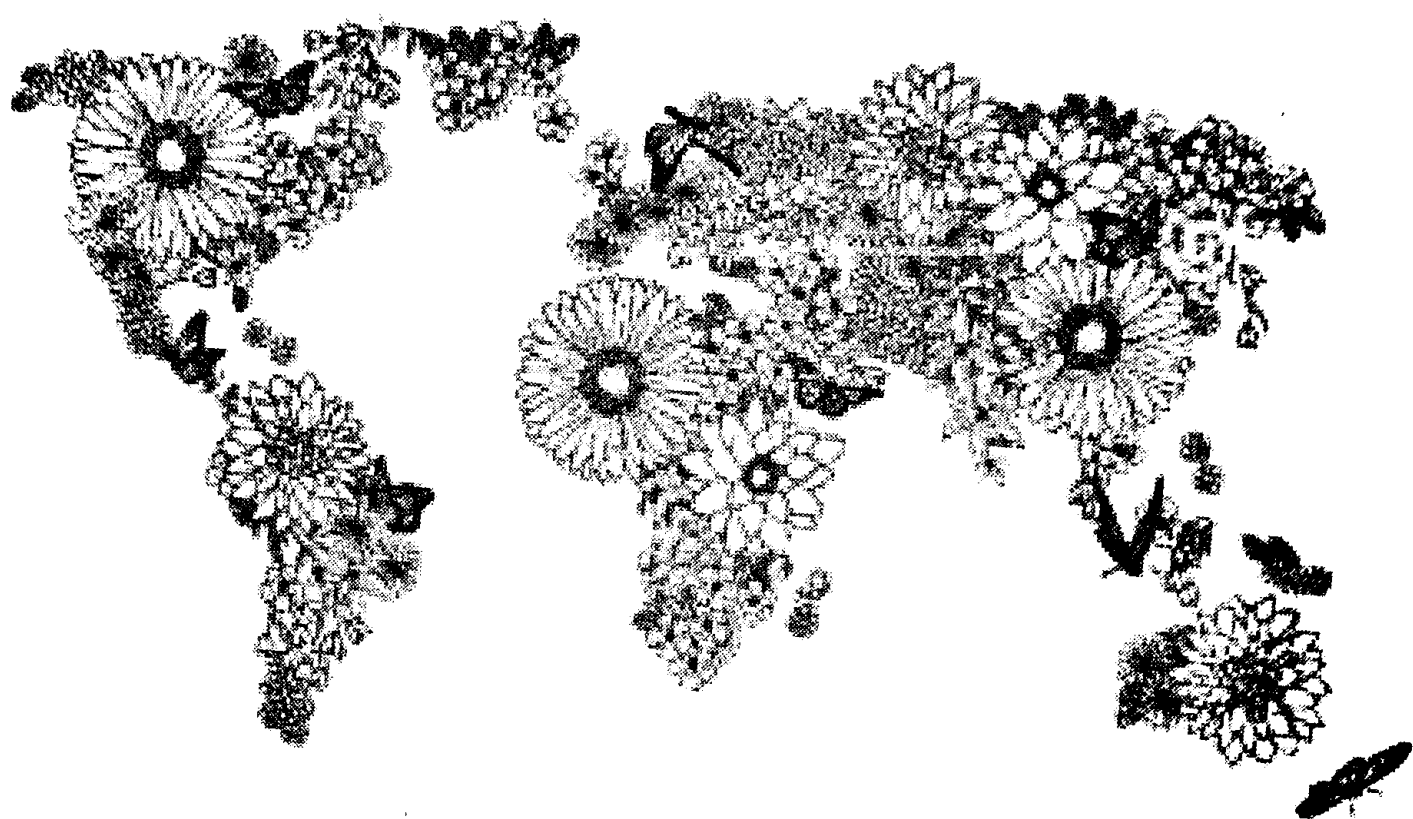
“Evet, yaptın.”

“Çok terlemiştim, ben de...”

Kıkırdadım. “Belki de öpüştüğümüz içindir.” Yüzündeki ifade değişmemişti. Şaşkın görünüyordu. “İyi misin Jamie?” diye sor-

dum. Usulca, “Evet,” dedi ve önce dikiz aynasından sonra omzunun üzerinden yoldaki şeritlere baktı. “Ben iyiyim.”

Golden Gate Köprüsü’ne yaklaşıyorduk. Jamie çok sessizdi. Ben uyuklamaya başlamıştım. Hatırladığım son şey başımın kucağına düşmesi ve Jamie’nin de saçlarımı okşaması oldu.

Hayal Gibi

Uyanır uyanmaz fark ettiğim ilk şey alkolden zonklayan başımdı. İkincisi ise hareket etmiyor oluşumuzdu. Ben hâlâ Jamie'nin kucağındaydım. Jamie ise alnını direksiyona dayamış, sağ kolu ise önündeki gösterge tablosundaydı. İlk aklıma gelen uyuduğu oldu. Kucağından çekilerek kalkınca sol elinde glikoz tabletlerini tuttuğunu gördüm. Golde Gate Köprüsü'ne bakan bir otoparktaydık. Jamie'ye yakından bakınca gözlerinin hafifçe aralık olduğunu anladım.

"Jamie?"

"Mmhmm"

"Jamie, iyi misin?" Sol elindeki şişeyi aldım, içi tamamen boştu. Deliye döndüm. Elimini alnına koyunca bana zayıf bir şekilde gülümsedi.

"Neyin var?"

Neredeyse duyamayacağım bir sesle, "Düşük," diye mırıldandı.

Birden Jamie'nin kendine çok fazla insülin verdiğini kavramıştım. Arabayı aramaya başladım ama glükagon kitini bulamıyordum. "Jamie!" diye bağırdım. Oysa gözlerini kapamıştı, cevap vermiyordu. Hafifçe sola kaydı. Onu yavaşça şoför kapısına yasladım ve köprüye baktım. Kendimi bir kâbusun içindeymiş gibi hayal kırıklığına uğramış ve güçsüz hissediyordum. Yeniden, "Nereden?" diye bağırdım. Bir yandan dua ederken diğer yandan telefonuma uzandım. 911'i arayacaktım. Neyse ki, tam o sırada koltuğun altındaki turuncu kutuyu fark ettim. *Hayal edin ki, gerçekleşsin!* İşte oradaydı. Hemen alıp kutuyu açtım, hareketlerim otomatik pilota bağlanmış gibi akıcı ve keskindi. Sanki bir şekilde ne yapacağımı biliyordum. Şırıngayı doldurdum, iğnenin ucundan birkaç damla çıkarttım, hava bırakmamalıydım. Jamie'nin kemerini açtım, kot pantolonunu iğneyi yapabilecek kadar sıyırdım. Ve iğneyi derisine batırdım. Panikten ağlıyordum. *Lütfen iyileş. Lütfen iyileş.* Ne olur ne olmaz diye telefonumdan 911 tuşlarına bastım ama arayamadan Jamie'nin sesini duydum.

"Katy?" diye mırıldanmıştı.

"Evet?" diyerek ona doğru kaydım. Dikleşti ama başı arkaya kaymıştı. İki derin nefes aldı. Ellerimle yüzünü kavrayıp gözlerine baktım. Gözleri açılmıştı, cildi soğuk ve terliydi ama bilinci yerindeydi, beni izliyordu.

"Ah Tanrım, Jamie! Ah Tanrım!"

"Ben iyiyim," diye mırıldandı. Her yüksek sesli hıçkırığımda yüzünü ve boynunu öpüyordum. Elleri bacaklarımdaydı. Gözyaşlarım yüzüne değerken öpücüklerimle onu rahatlatmama izin verdi. Onu bir bebek gibi kucaklamak istiyordum. Onu yatıştırmak istiyordum. Oysa o an sakinleştirilmesi gereken asıl bendim.

“Bebeğim, lütfen ağlama, lütfen. Senin için çok korkutucu olduğunu biliyorum ama şimdi iyiyim. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı.” İyice kendine gelmişti. Elleriyle yüzümü kavrayıp gözyaşlarını sildi. “Sana bakamadığım için çok üzgünüm.”

Birden ağzımdan, “Birbirimize bakabiliriz,” diye çıktı. Sanki beynimde yeni bir portal açılmıştı. Rüyamı hatırladım. *Fısıltıları...* Sanki daha önce de defalarca olduğu gibiydi. Gün boyunca bir gece önceki rüyamı hatırlamaz sonra birden küçük bir koku, şarkı ya da iş arkadaşımın yaptığı yorumla rüyanın tamamı zihnime üşüşürdü. Bu anılar gelgiti gibiydi. İşte o gece kamyonette de aynısı olmuştu. Rüyamı, *o rüyayı* hatırlamıştım. Yine oradaydım, Rose’un cesedinin başında dikiliyordum. Kalbim yüksek bir sesle atıyordu. Ona doğru eğildim, onu duymaya çalıştım. Ama ses ondan gelmiyordu. Bu canlı, insana ait bir sestti. Sonunda rüyamın kayıp parçası bulunmuştu. Rose konuştuğunda sesi yumuşak, ahenkli ve bir o kadar da yalvarır gibiydi.

Birbirinize iyi bakın, dedi ve sonra yanımda duran figüre baktı. Bu Jamie idi. Kalp atışları ikimize aitti. Ona ve bana...

Kamyonette hâlâ onu kucaklamış bir haldeyken elimi kalbine götürdüm.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Hiçbir şey,” diye ürperdim.

“Artık sakinleşebilirsin. Her şey yolunda.”

“Biliyorum.” Başımı göğsüne yasladım ve o da bana sımsıkı sarıldı.

Bir saat kadar geçmiş olmalı. Birkaç dakikada bir yüzüne bakıp onu kontrol ediyordum. Jamie ise her seferinde bana gülümsüyordu. Yine de tek kelime etmedik, sadece birbirimize sarıldık.

“Bebeğim, lütfen ağlama, lütfen. Senin için çok korkutucu olduğunu biliyorum ama şimdi iyiyim. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı.” İyice kendine gelmişti. Elleriyle yüzümü kavrayıp gözyaşlarını sildi. “Sana bakamadığım için çok üzgünüm.”

Birden ağzımdan, “Birbirimize bakabiliriz,” diye çıktı. Sanki beynimde yeni bir portal açılmıştı. Rüyamı hatırladım. *Fısıltıları...* Sanki daha önce de defalarca olduğu gibiydi. Gün boyunca bir gece önceki rüyamı hatırlamaz sonra birden küçük bir koku, şarkı ya da iş arkadaşımın yaptığı yorumla rüyanın tamamı zihnime üşüşürdü. Bu anılar gelgiti gibiydi. İşte o gece kamyonette de aynısı olmuştu. Rüyamı, *o rüyayı* hatırlamıştım. Yine oradaydım, Rose’un cesedinin başında dikiliyordum. Kalbim yüksek bir sesle atıyordu. Ona doğru eğildim, onu duymaya çalıştım. Ama ses ondan gelmiyordu. Bu canlı, insana ait bir sestti. Sonunda rüyamın kayıp parçası bulunmuştu. Rose konuştuğunda sesi yumuşak, ahenkli ve bir o kadar da yalvarır gibiydi.

Birbirinize iyi bakın, dedi ve sonra yanımda duran figüre baktı. Bu Jamie idi. Kalp atışları ikimize aitti. Ona ve bana...

Kamyonette hâlâ onu kucaklamış bir haldeyken elimi kalbine götürdüm.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Hiçbir şey,” diye ürperdim.

“Artık sakinleşebilirsin. Her şey yolunda.”

“Biliyorum.” Başımı göğsüne yasladım ve o da bana sımsıkı sarıldı.

Bir saat kadar geçmiş olmalı. Birkaç dakikada bir yüzüne bakıp onu kontrol ediyordum. Jamie ise her seferinde bana gülümsüyordu. Yine de tek kelime etmedik, sadece birbirimize sarıldık.

Sonunda kalktım ve “Seni hastaneye götürmem gerekmiyor mu?” diye sordum.

Başını salladı. “Ben iyiyim. Sadece bir şeyler yemem gerekiyor.”

“Ah, peki.” Çantamdan proteinli atıştırma bisküvilerinden bir tane çıkardım. Paketini açtım ve ona uzattım.

Güldü. Artık iyi olacağını biliyordum. “Kendi kendime yiye bilirim. Teşekkür ederim Katy,” dedi. Ama bisküviye uzanmadan önce yutkundu ve kendinden emin bir şekilde gözlerime baktı. “Ben ciddiylim. Teşekkür ederim.”

“Biliyorum, biliyorum. Bana teşekkür etmen gerekmiyor. Lütfen şunu yer misin?” Bisküviden bir parça ısırp gösterge panelinin üzerine bıraktı. Saatime baktığımda, gece yarısını çoktan geçmiş, iki olmuştu. Pantolonunu sıyırıp iğneyi yaptığım yere baktı. İğne yerine dokununca yüzü biraz ekşidi.

“Sanırım moraracak. İğneyi çok sert batırdım.”

Şakayla karışık, “Batırmışsın,” dedi.

“Bana çok iyi baktın küçük hanım.” Kemerini bağladı, sonra kan şekeri ölçtü. “Çantanda hep yiyecek bir şeyler taşır mısın?”

Kızardım. “Geçen gün glükon kitinin üzerinde şeker hastalarının bazen hemen bir şeyler yemesi gerektiğini okumuştum.”

Keyifle bana baktı. “Tanrım, sen ne kadar tatlısın!”

Gülümsedim, ama tam o sırada gözümünden bir damla yaş süzülüyordu. “Seviyen ne durumda?”

“İyiyim.”

“Sanırım arabayı ben kullanmalıyım Jamie.”

“Tatlım, yarı baygın olsam dahi ben direksiyonun başındayken eve sağ salim ulaşma olasılığımız daha yüksek.”

Neşeyle gülümsedi. "Alınmak yok."

"Büyük olasılıkla haklısın."

"Kendini kötü hissettiğin için mi buraya park ettin?"

"Evet. Daha önce ölçmüş olmalıydım. Bazen kafam karışabiliyor, özellikle de dikkatim dağıldığında. Glikoz tabletlerim de bitmiş. Aptalca davrandım, gerçekten çok özür dilerim."

"Özür dilemeyi bırak, kamyoneti buraya çekerek doğru olan şeyi yaptın. Bir dahaki sefere beni uyandırmayı unutma!"

"Söz veriyorum."

Bu, bir dahaki seferle ilgili bir sözdü. O an tek düşünebildiğim bu oldu. Jamie'nin şekerinin düşeceği bir seferden değil, sadece başka bir buluşmadan söz ediyorduk.

Jamie bizi şaraphaneye geri götürürken camını sonuna kadar açmıştı. Bir yandan da beni dondurmamak için klimayı çalıştırıyordu. Onunla birlikte gözlerimi yoldan ayırmadım. Uzun araba yoluna girip ahırın önüne park edene dek tozlu yola devam etti. Biraz kaygılı görünüyordu. "Bu gece benimle kalmak ister misin?"

"Çoktan yarın oldu bile."

"Yarın benimle kalmak ister misin?"

"Hı-hı."

Ahıra girene dek elimi bırakmadı, sonra ışıkları açtı ve benim manzarayı içime sindirmemi bekledi. Buraya ahır denemezdi. Muhteşem mimarı her kimse doğal kirişleri ortada bırakmış ama duvarları beyaz arduaz levhalarla kaplamıştı. Zemin eskitme tik ağacıydı, tavanın en yüksek noktalarından rustik avizeler sarkıyordu. Yan duvarlardan biri yukarı kadar uzanan bir kütüphaneydi ve hemen yanında bir de merdiveni vardı. Büyülenmiş bir şekilde etrafı dolaşmaya başladım. Dekor sıcak, zengin ve erkeksiydi.

Sanki görkemli bir dekorasyon dergisinin sayfalarından fırlamış gibi duruyordu. Mutfakta da aynı canlı tasarım hâkimdi, çiftlik evlerindeki andıran bir lavabo ve sade dolaplar bulunuyordu. Jamie elleri cebinde duvara yaslanmış beni izliyordu.

“Bu inanılmaz, tüm bunları kim yaptı?”

“Ben yaptım.”

Kendi kendime güldüm. Tabii ki o yapmıştı. “R. J. senin böyle bir yere sahip olmana izin verdi mi?”

Başını salladı.

Mekânın tamamı açıktı. Banyo dışında sadece alanları birbirinden ayıran bölme duvarlar konulmuştu. Ahırın tamamına bakıldığında banyonun havası daha mütevazıydı. Bir köşede üzerinde çok çeşitli mekanik çizimlerin olduğu bir masa dikkatimi çekti. Duvar da çerçeveli bazı çizimler vardı, dikkatli bakınca bunların da Vinci'nin kopyaları olduğunu fark ettim. Bir yerde su kaldıracı çizimi asılıyken diğer yanda vücudun ideal oranlarını gösteren Vitruvius Adamı çizimi yer alıyordu. Jamie tam bir filozoftu, buna şüphe yoktu. O an, her ne kadar istediğinde sosyal olabilse de, Jamie'nin de biraz yalnız olduğunu anladım. Aynı benim gibi...

Ahırın diğer ucuna yürürken hızlı adım atınca ayağım takılıp sendeledim. Neyse ki dengemi çabuk toparladım. Arkamı döndüğümde Jamie bana gülümsüyordu.

“Ah, yüzündeki o gülümsemeyi yok et, tamam mı? Ne yapalım, sakarım işte!”

“Çok tatlısın,” dedi.

Yatağı tam karşımdaydı. Oraya doğru yürüdüm, Jamie de peşimden geliyordu. Arkamdaki ışıklar geride hafif bir masa lam

bası kalana dek tek tek söndü. Bu ışık, alanı gecenin içindeki yumuşak bir köz gibi ısıtıyordu. Birkaç dakika dolandıktan sonra karşılıklı yatağın iki yanında durduk. Jamie tişörtünü çıkardı, ben de paltomu. İkimiz de ayakkabılarımızı çıkarıp fırlattık.

“Burası çok güzel.”

Yanıma geldi, tereddüt etmeden elbisemi yukarı sıyırdı. Ona yardım etmek için kollarımı kaldırdım. Elbisemi yanındaki sandalyeye atarken gözlerini gözlerimden asla ayırmamıştı. “Asıl şimdi güzel,” dedi.

İç çamaşırım ve sutyenimle kalmıştım ve bir parça bile utanmıyordum. Gömleğinin düğmelerini açtım, omzundan aşağıya ittim, ona dokundum. Saçları yüzünün iki yanına düşmüştü. Onları yavaşça ve baştan çıkarıcı bir hareketle geriye ittim. Ben pantolonunun düğmelerini açarken o beni öpüyordu. Öpücüklerine sadece pantolonu çıkarmak için ara verdi.

“Kendini iyi hissediyor musun?” diye sordum.

“Evet. Yine de biraz dinlensek iyi olacak.” Yorganı çekip boxer şortuyla yatağa girdi. Tembel bir gülümsemeyle, “Buraya gel Katy,” dedi. *Kim bu adama hayır diyebilirdi ki?* Yanına kıvrılmadan önce komodinin üzerindeki eski moda saate baktım. Gece üçü gösteriyordu. Yüz yüze bakacak şekilde uzanmıştık ama vücutlarımız alev alevdi. Göğsüne sokuldum. Bacaklarımızı birbirine doladık, usulca alnımı öptü.

“Bütün gün böyle kalabiliriz. Gitmemiz gereken hiçbir yer yok. Şimdi uyu meleşim.” Ve tam da dediği gibi uykuya daldım.

Uyandığımda alacakaranlıktı. Pencereden gelen hafif bir aydınlık vardı. Vücutlarımız aynı anda hareket etmeye başladı, o da uyanıyordu. Birbirimizi yoğun olarak hissediyorduk. Teni tenime değiyordu ve vücutlarımız sıcacıktı. Daha istekli hareket etmeye

başladık. Jamie beni yavaşça yuvarladı. Boynumu, kulağımın arkasını öptü ve bedenini bedenime bastırdı. Sertleştğini hissedebiliyordum. O kadar alçak bir sesle inledim ki, sadece kendimin duyduğunu sandım. Oysa Jamie vücudunu daha sert ve istekli bir şekilde bastırarak karşılık vermişti. Sutyenimi açar açmaz sutyen bir anda gözden kayboldu.

Beni tekrar kendine çevirip yavaşça göğüslerimi öpmeye, küçük öpücükleriyle karnıma ve daha aşağıya inmeye başladı. Beni kendine doğru çekerken kollarına tutundum. Şortunu çıkardı, bu konuda gerçekten iyiydi. Aynı zamanda beni delirtmek konusunda da başarılıydı. İç çamaşırımın üzerinden, tam da beni deli edecek hassas bir noktadan öpüyordu. Vücudum ona doğru hareketleniyorken ona cesaret veriyor, devam etmesini istiyordum. İç çamaşırımı çıkardı ve o da galaksinin bir diğer ucunda gözden kayboldu. Ellerimiz, dudaklarımız, dilimiz ve ısırıklarımız yavaş ve keyifliydi. Ama Jamie birden durup hafifçe kalkarak gözlerimin içine baktı. Hem de tek kelime etmeden...

“Benden hoşlanıyor musun Jamie?”

“Evet. Hem de çok.”

“Kan grubun ne?”

“O negatif,” dedi ve güldü.

“Tasarruf hesabın var mı?”

“Evet.”

“Peki ya sağlık sigortan?”

“Hı-hı,” diye mırıldanırken yine vücudumu öpmeye başlamıştı.

“Yakın zamanda check up yaptırdın mı?” Bana baktığında gözlerimi o kadar açarak baktım ki, ne demek istediğimi hemen anladı.

“Evet, tabii ki.”

“Soyadın ne?”

“Bu kadar konuşmak yeter.” Dudaklarıyla dudaklarımı kapadı ve içime girdi, vücudum geriye giderken içimi tamamıyla doldurduğunu hissedebiliyordum. Akıcı bir şekilde hareket ediyordu, sadece yenilikten kaynaklanan hafif bir acıya karşın mükemmel bir karışımın ta kendisiydi bu. Dudaklarımı paha biçilemez mücevherlermişçesine sevgiyle öpüyordu, sonra kulağıma yöneldi. Birlikte nefes alıyor, birlikte hareket ediyorduk. Onun daha da derinlere girmesine izin verdim. Bu çok doğru geliyordu. Vücutlarımızın birlikte hareket etmesi o kadar doğaldı ki. Öpüşürken tuhaf bir şekilde dişlerimiz çarpışmıyor ya da tuhaf hareketler olmuyordu. Sanki bizden daha güçlü bir şeyin kontrolüyle hareket ediyorduk. Jamie iki elimi birden kavradı, parmaklarımı parmaklarına geçirdi ve ellerimi başımın üzerine kaldırdı.

“Gözlerini aç. Boşalırken sana bakmak istiyorum.”

Dediğini yaptım, omurgamdan yukarı yükselen dalgalarla kulaklarımın uğuldadığını hissettim, boğazımdan güçlü bir inleme yükseldi. Gözlerine bakmak o kadar anlamlıydı ki... Bacaklarımda arasında tanıdık bir kalp atışı vardı. Jamie geri çekildi ve bu kez daha derine indi, beni dikkatle izliyordu. Kalçalarımı kavradı. İşte tam o sırada ikimiz birden boşaldık. Bu yavaş, tatlı, uykulu bir sevişmeydi. Ama diğer yandan daha önce hiç yaşamadığım kadar güçlüydü. Belki de sevişmek böyle bir şey olmalı, diye düşündüm.

Vücudumdaki titremeler son bulurken saçlarını kavradım. Sonunda gözlerini kapadı, üzerime kapandı ve yüzünü boynuma gömdü. Birlikte öylece, hâlâ içimdeyken uyuduk. Umurumda değildi, çünkü kendimi artık yalnız hissetmiyordum.

Güneşin panjurlardan içeri girmesiyle Jamie'nin kalkıp onları kapattığı dalgın anılarla birkaç saat daha geçti. Bana su ve meyve getirdi. Yatağa dönmeden önce Susan'la telefonda konuştuğunu duydum. Tekrar uyandığımda mutfakta bir şeyler yapıyordu. Börek kokusu alınca ölüp cennete gittiğimi düşündüm. Yataktan çıkıp iç çamaşırlarımı aradım. İnsanlar cennette çıılçıplak dolaşmaz mı? Gizlice diş fırçasını kullandım ve sonra biraz önce yaptıklarımızdan sonra bunun ne kadar aptalca olduğunu fark ettim.

Tam yatağa geri dönecekken beş altı metre ötedeki Jamie'yi izlemeye başladım. Altında bir pijama vardı. *Hiç adil değil.* Beni görünce bir an için donup kaldım. Bana doğru geldi. Hareket edemiyordum. Baştan ayağa kıpkırmızı olmuştum. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Birkaç saniye sonra olanlar biraz bulanıktı. Belki de ben hayal kuruyordum. Ama Jamie'nin yolun yarısında durup pijamasını çıkarıp attığından oldukça emindim. Parlak gün ışığında karşılıklı çıılçıplak durmuş birbirimize bakıyorduk. Derin nefeslerimizi ve kalp atışlarımızı duyabiliyordum. Saçları dağılmıştı, sakalları bir gün öncesine göre daha kalın ve koyu renkteydi. Dudaklarımdan istemsiz bir inleme yükseldi. Birkaç saniye daha bana baktıktan sonra üç iri adım atıp beni kucağına aldı, bacaklarımı beline doladım. Beni sert bir şekilde duvara yasladı.

"Çok güzelsin, Tanrım, sen gerçekten çok güzelsin!" diye derin bir iç geçirdi.

Saatlerce ahırın farklı yerlerinde birbirimizi yorduk. Yatakta tekrar bacaklarımı beline doladım, göğsümü geriye itince bütün bedenim gözlerinin önüne serildi. Uzanıp içime girmesi, içimi doldurması için ona yol gösterdim. Beni tekrar kendine ve üzerine çekti.

"Gözlerini kapa Jamie."

“Hayır, seni görmek istiyorum.”

Biraz utansam da, vücuduma ne kadar büyük bir hayranlıkla baktığını görünce bu duygudan vazgeçtim. Göz kapakları ağırlaşmıştı, ben üzerinde hareket ederken bana büyülenmiş gibi bakıyordu. Yavaşça hareket ediyorken bile dudaklarımdan kaçan küçük çığlıklar oluyordu. Şimdiden uyuşmaya başlamıştım, nabzım hızlanıyordu. Ama Jamie’nin tenimde dolaşan elleri ve pozisyonum her şeyi hızlandırmıştı. Uzandı ve birleştığımız o noktaya dokundu. Kıvrandım, hızımı artırdım, başımı geriye verdim ve kendimi kaybettim. Jamie hemen dikleşti ve yüzünü yine boynuma gömdü. Dakikalar ve saniyeler anlamını yitirene dek öyle kaldık. Zaman artık sadece kalp atışlarımızın sesiyle ölçülüyordu.

Sonunda birbirimizden ayrılınca kendimizi yatağa bıraktık. Jamie yan dönüp dirseğine yaslandı ve biraz daha uyumak için ısrar etmeden önce beni çikolatalı kruvasan ile besledi. *Hâlâ cennetteydim.*

Uykulu bir şekilde, “Chelsea nerede?” diye sordum.

“Susan’la birlikte.”

“Bu kesinlikle iyi bir şey.” Göz ucuyla baktığımda gülümsediğini görebiliyordum.

Sırt üstü uzanmış tavana bakıyorduk. Elimi tutup öptü. “Hey... Hadi sonsuza kadar bunu yapalım.”

Gözlerim irileşti. “Sonsuza kadar neyi yapalım?”

“Böyle uzanalım, uyuyalım, uyanıp karnımızı doyuralım ve sevişelim.”

“Ah.”

Bana döndü, gözlerini gözlerime dikti. “Biliyorum, bu pek romantik olmadı.”

“Sorun değil.”

“Romantik olabilirim... Ama önce uyumalıyız.” Alnımı öpü beni göğsüne çekti.

Uykulu ve bol sevişmeli rüyadan uyandığımda Jamie gitmişti. Komodinin üzerinde eski ciltli bir kitap ve üzerinde de katlanmış bir not kâğıdı vardı. Uzanıp kâğıdı aldım.

Krallığımızda seninle sadece birkaç dakika daha geçirebilirim. Lütfen bir yere gitme. Sen yatağında bir melek gibi uyurken seni bırakıp gitmek çok zor. Üzgünüm ama Guillermo’ya yardım etmem gereken bir konu var. Zaman geçirmen ve sıkılmaman için sana en sevdiğim kitabı bırakıyorum. Belki bana şairlerin haklı olup olmadığını söyleyebilirsin.

Son satırda bir çeşit bilmece vardı. Jamie’nin dolabını karıştırıp üzerime gömleklerinden birini geçirdim. Sonra ona bir not yazdım.

Odamda olacağım. Kesinlikle sıkılmadım. İşin bitince yanıma gel. Kate Öpücükler, Katy!

Notumu Jamie’nin kepiyle çekilmiş fotoğrafının yanına bıraktım. Fotoğrafta yanında duran yaşlı kadın annesi olmalıydı. Çok güzel, enerji dolu ve gururlu görünüyordu. Jamie kolunu kadının omzuna atmıştı. Fotoğraftan yakın oldukları anlaşılıyordu. Bir zamanlar biri bana bir erkeğin annesine ve köpeğine davranışlarından onu tanıyabileceğinizi söylemişti. Bu fotoğraf tuhaf bir

şekilde tanıdık geliyordu ama nasıl olduğunu bulamadım. Kitabı alıp adına baktım. *Manzaralı Oda. Ne kadar da romantiksin, Jamie*, diye düşündüm. Bu kitabı daha önce okumuştum, bilmesini kitap üzerinden çözmeye çalıştım ama aklıma bir şey gelmedi.

Güneş batarken topuklu ayakkabılarımı işaret parmağıma takıp çıplak ayaklarımla otele geri döndüm. Bağlardan yükselen kuş sesleriyle birlikte hafif bir meltem esiyordu. Gökyüzü kristal mavisiyle sonsuz bir okyanustan farksızdı, bulutlar ise cennetten çıkmış gibiydi. Bu muhteşem manzarayla ahenk içinde dans eden bir kuş sürüsünü izledim. Aşağıya dalıyor, bir çocuğun çizimini andıran beyaz bulutların içinden geçiyorlardı.

Üzüm bağlarından geçerken Jamie'nin arkası dönük bir şekilde uzakta olduğunu fark ettim. Yavaş ve usulca ona yaklaşıncaya onun da benim gibi büyülenmiş bir halde gökyüzündeki kuşlara baktığını gördüm. Yanında durduğum an arkasını döndü ve omzunun üzerinden bana baktı. Sonra kendinden emin bir şekilde bana doğru yürüdü. Hareketlerinde tereddüt yoktu. Beni sımsıkı kollarına aldı ve sert bir şekilde öptü. Tekrar nefes aldığımda gülümsedim.

“Hâlâ anlamıyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Henüz değil.”

“Anlayacaksın, burada bizi sadece yine biz durdurabiliriz.”

“Hımm... Jamie, bilmece yeteneğin oldukça etkileyici.”

Misk kokuyordu, tişörtündeki teri hissedebiliyordum.

“Nereye gidiyorsun?”

“Odama.”

İkimiz de sersemlemiş bir halde gülümsüyorduk. “İşim bitince odana gelebilir miyim?”

Elimi ağzıma götürüp şakadan korkmuş gibi yaptım.

“Ama Jamie, kasaba halkı sonra ne der?”

“Evet, bu doğru. Bir dahaki sefere giysilerini sakladıktan sonra seni ahıra kilitleyip sevişeceğim aptal şey!” Gamzeleri hiç görmediğim kadar belirgindi.

Şakadan koluna vurdum. “Giysilerimi sakladığını biliyordum.”

“Başka çarem yoktu. Çıplak olmana ihtiyacım var.” Çocuksu çekiciliği üzerindeydi.

“Odamda kalmana izin vereceğim ama sarılmaktan ötesine söz veremem. Her zaman sarılıp yatabiliriz,” diyerek gülümsedim.

“Bu bana yüz yıl yeter.”

10

Boş Sayfalar

Odanın etrafına saçılmış en az yirmi sayfa vardı. Bazılarında şaraphanedeki gözlemlerimle ilgili hızlı alınmış notlar vardı, bazıları Jamie'nin çalışma programından parçalardı. Bazıları ise sadece boş sayfalar ya da benim başarısızlıkla sonuçlanmış beynin fırtınalarından geriye kalan karalamalarla doluydu. Hemen ortalığı temizledim, sandalye ve masamdaki kâğıtları topladım. Sonra kendimi duşa attım. Daha saçlarımı kurutup bir parça dudak parlaticısı dahi süremeden kapı çaldı.

Jamie'nin üzerinde hâlâ iş giysileri vardı, benimse beyaz küçük bir havlu.

Tek kelime etmeden odaya girdi, havlunun sıkıştırdığım üst kısmını açmasıyla havlu yere düştü. Gözleri baştan aşağıya bedeni süzerken derin bir nefes aldı. "Bir duşa ihtiyacın var," dedi.

"Daha yeni duş aldım."

Eğilip neredeyse hiç çaba göstermeden beni kucaklayarak banyoya taşıdı. O duşu açıp doğru ısıyı ayar-

lamaya çalışırken ben itiraz ediyordum. Beni omzunda tutmaya devam ederken ayakkabılarını fırlatıp attı. Sonra da kalçamı ısırdı. “Ah!”

“Oh, özür dilerim, bebeğim!” Ben havada deliler gibi debelenip inleyene dek ısırdığı yeri emdi. Ben sırtını yumruklarken o kahkahalar atıyordu. Su uygun ısıya gelince beni yere indirdi. Daha gözlerimi açıp kapayamadan beni duşun duvarına dayamıştı bile.

“Vay canına, Jamie!”

Yüzünde şeytani bir gülümsemeyle, “Bunun sarılmaktan bir farkı yok, öyle değil mi?”

“Kurallarımı tehlikeli bir biçimde yıkmak üzeresin.”

“Tamam, o halde izin ver, seni yıkayayım.”

“Ben temizim.”

“Bence üzerinden geçmek gerekiyor.”

Otuz dakika boyunca birbirimizin saçlarını ve vücutlarını yıkadıktan sonra duştan çıkmayı başardık. Ama Jamie beni son derece yavaş ve bir o kadar da zarif bir şekilde kurulamak için ısrar etti. Kısacası birbirimize adeta işkence ediyorduk.

Beni sert banyo havlularından birine sararken, “Seni sonraya saklıyorum,” dedi.

“Akşam ne yiyeceğiz?” diye sordum.

“Yemeğimiz gelmek üzere. Seni çıplak besleyeceğim.”

Jamie hâlâ çıplaktı. “Beni çıplakken mi besleyeceksin?”

“Hayır, *sen* çıplakken besleyeceğim.”

Suçlayıcı bir tonda, "Ben tam tersi sanmıştım," diye karşılık verdim.

"Pekâlâ, seni her ikimiz de çırılçıplakken beslememe ne dersin?"

"Bu iyi bir anlaşma." Ayakuçlarımda yükselip yanaklarını öptüm.

Yemeklerimiz gelince medeni insanlar gibi üzerimizde bornozlarımızla masada yememiz için ısrar ettim. Ama tatlıyı onun istediği şekilde yemeye söz vermeyi de ihmal etmedim. Jamie hemen restoranı aradı ve her tatlı çeşidinden birer tane sipariş verdi. Ayrıca dondurma çeşitlerinden birer top ve bir kâse dolusu krem şanti söyledi.

Telefonu kapattıktan sonra, "Hiç utanmıyor musun? Sen burada çalışıyorsun!" dedim.

"Neden utanmam gerekiyor?"

"Er ya da geç Şef Mark'ı göreceksin. Ve eminim dev bir kâse krem şantiyle ne yaptığını merak edecektir."

Jamie masum bir şekilde gülümseyip, "Onu yiyeceğim," dedi. "Sen ne yapacağımı sandın, Kate? Tanrım, ne kadar da terbiyesizsin!"

"Ha-ha!"

"Gerçekten, kimin umurunda? Şef Mark'ın yedi çocuğu var. Eminim bu işlerin nasıl olduğunu iyi biliyordur." Gülümsedi, sonra elini bornozumun içine kaydırıp kalçamı kavradı. "Özellikle de karışıma yemekleri eklediğinde neler olacağını!" Burnunu kırıstırıp başını iki yana salladı. "Ah, daha fazla Şef Mark'ı düşünmek istemiyorum. Sadece seni, beni ve tatlıyı düşünmek istiyorum."

Jamie aynen söz verdiği üzere Şef Mark'ın özel olarak hazırladığı şekersiz krem şantiyi ben altında kıkırdayıp kıvranıırken çıplak vücudumdan yedi. Bu seksi olmaktan çok komik ve eğlenceliydi. İkimiz de yeterince yapış yapış olunca küveti doldurdu ve ikimize birer kadeh şarap koydu. Kendimizi sessizce köpüklerin içine bıraktık. Başımı arkaya yasladım, gözlerimi kapadım ve Jamie ile ne olacağımızı düşündüm. Chicago'yla ilgili düşünceler zihnimi ele geçiriyordu. Birden dikleştım ve gözlerimi açtım.

Jamie beni endişeyle izliyordu. "Sorun ne Katy?"

Bitkinlikle, "Hiçbir şey," diyerek başımı iki yana salladım.

"Bana anlatabilirsin." Beni kucağına çekerken gözleri yalvarırcasına bakıyordu.

"Biz ne yapıyoruz Jamie?"

"Banyo yapıyoruz." Başını eğdi ve dili göğüs ucumda dolaştı. Öpücükleri boynuma doğru çıkarken onu durdurmadım.

"Seninle konuşmak istiyorum."

"Konuş."

"Burada ne kadar kalmalıyım?"

"Ne kadar istersen."

Yanlış cevap.

Elimden gelen en ciddi ses tonuyla, "Jamie," dedim.

Beni kendine çekip elleriyle yüzümü kavradı. "Ne zaman dönmene gerekiyor?" Omuz silktim. "Peki, makaleyi ne zaman teslim etmene gerekiyor?"

“Haftaya dönmeliyim. Makaleyi salı gibi teslim etmem gerekebilir, sonrasında ne olacağını bilmiyorum.”

“Bugün cuma, yani hâlâ biraz zamanımız var.” Bunu söylediği sırada Jamie tüm vücudumu öpmeye başlamıştı. Boynumu dişlemekle kulağımı ısırarak arasında, “Sadece... Sadece birlikte olmak harika bir duygu değil mi?” diye sordu.

“Evet,” dedim. Sonra ona döndüm ve içime girmesine izin verdim.

Yere yeterince banyo suyu döktükten sonra Jamie beni sabunlu bir halde kucığına alıp yatağına taşıdı. Yolda bir an durdu ve “Bu en güzel manzaraya sahip odalardan biri,” dedi. Gerçekten de dışarıda muhteşem bir manzara vardı. Özellikle günün bu saatinde, güneş batmış ama gökyüzünde hâlâ ışıktan izler varken bir harika oluyordu. Sonsuz şekilde sıralanmış üzüm asmalarına ve geniş üzüm bağına bakarken zaman büyülü bir şekilde akıyordu. Bu adeta bir Terrence Malick filmi gibiydi; sessiz, şiirsel, düşünceli ve görsel güzelliğin bolluğu...

Vücutlarımız çok çabuk kurudu. Yeniden sabahki tembel modumuza geçtik. Jamie benim sırtımı ve omuzlarımı öperken ben de şaraphaneye ait bir broşürü inceledim. O da bana mayalanma sürecini anlattı. Doğal maya ile kültür mayası arasındaki farklılıklarla ilgili bilmek istediğim her şeyi öğrendim.

“Tanrım, Jamie, bu şeylerin dersini verebilirsin. Üniversitede ne üzerine derece yaptın?”

Yorganın altında kaybolmadan önce, “Genç muhabirleri baştan çıkartmak üzerine,” diye karşılık verdi.

Tek hatırladığım oda telefonumun bir kez çaldığı idi. Jamie'nin kollarında göğsüne uzanmış, derin, huzurlu bir uykundaydım. Telefonu Jamie açtığında sersem gibiydi. "Evet? Tamam. Tamam." O telefonu kapatırken ben yeniden uykuya daldım. Ne kadar geçtiğini bilmiyorum ama gece yarısı uyanıp da hareket ettiğimde yanımin boş olduğunu anladım. Yatakta dikleştım. Jamie hâlâ çırlçıplak olmasına karşın yatağın ayakucunda oturuyordu. Kollarını dizlerine dayamış, eğik başını da ellerinin arasına almıştı. Yatağın konforlu yerinden çıkıp onun yanına kayarken, "Jamie?" diye seslendim. Yüzünü sildi. "Sen iyi misin?"

"Evet."

Sırtını öptüm. Hızla bana döndü, ayağa kalktı, beni de kollarımın altından tutup kaldırdı ve yatağa yatırdı. Bacaklarımın arasına doğru ilerlerken yüzündeki ifadeyi göremiyor ama yoğunluğunu hissedebiliyordum.

"Jamie..."

"Shh." Beni sert bir şekilde öptü, vücudumu öpüyor, yüzünü çıplak bedenime sürüyordu. Sanki beni içine çekiyor ama bu yeterli gelmiyor gibiydi. Ben saçlarını kavrarken Jamie de öpüp emerek vücudumun alt kısımlarına doğru ilerledi. Dikleşti ve topuklarına yaslandı. Perdenin arasından içeri az da olsa ay ışığı süzülüyor, Jamie'nin yüz ifadesini görebilecek kadar yüzünü aydınlatıyordu. Kaşları üzgün bir şekilde çatılmıştı, ağzı hafifçe açıktı. Göğsü, derin nefeslerle hızla inip kalkıyordu. Gözlerini bana dikti.

"Sorun ne?" diye fısıldadım.

Tek kelime ya da tereddüt etmeden beni güçlü kollarıyla kendine çekti. Bacaklarımı iki yana açıp dizlerinin üzerine eğilirken aynı anda içime girdi. Üzerimdeydi, gözlerini gözlerimden ayırmadan içime girip çıkıyordu. Nefeslerimiz hızlandı ve yükseldi. Vücudunun vücudumda olması için adeta yanıp tutuşuyordum. Onu kendime çekmeye çalıştıysam da karşı koydu. Aksine ayağımı ağzına alıp zarifçe öptü, sonra bacağımı omzuna aldı. Tamamen açıldım, o bana tekrar tekrar sahip olurken ben teslim olmuşum. Bir şekilde kendimi bilmez bir haldeydim. Bacaklarımı göğsüne indirdi, diğer eliyle kalçamı kavradı. Başparmağı birleştiğimiz noktaya kadar ilerledikten sonra, beni kontrolsüzce kıvranacak hale getirene dek daha derine bastırıp parmağıyla daireler çizmeyi sürdürdü. Sırtımı geriye verip vücutlarımı biraz daha yakınlaştırdım. Çarşafı sımsıkı kavradım ve hiç utanmadan inleyerek boşaldım.

Vücudum sakinleşirken onun hâlâ gergin olduğunu hissedebiliyordum. Derin ve yorgun bir nefes aldı ve üzerime kapanıp yüzünü boynuma gömdü. Ben onun terli ve nemli bedenine sarılırken birkaç dakika kıpırdamadan öylece durduk. Bir süre sonra Jamie yana kayıp dirseğine yaslandı ve göğsümü ağzına aldı. Ben tekrar uykuya dalıncaya dek göğsümü öptü ve emdi. Baş göğsümdeydi, ellerim yumuşak saçlarında dolaşıyordu. Bu halde derin ve rüyasız bir uykuya daldım.

• • •

Daha öyle olduğumu anlayamadan kendimi yalnız hissetmiştim. Yataktan yuvarlanarak kalktım, perdeleri açtım. Şafak vaktiydi ve ışık bir gün önceki gün batımında olduğu kadar güzeldi.

Jamie'nin gittiğini biliyordum. Ama dönüp odanın içine bakmadan önce kapının yanında dikilip üzüm bağlarına baktım. Zihnim bir gece öncesine gitti. Jamie yatağın kenarında otururken çok savunmasız görünmüştü. Sonra birden huzura ve rahatlama ya aç bir şekilde kararlı hareket etmişti. Gecenin kanıtlarını görmek için odada şöyle bir göz gezdirdim. Bu kadar kısa bir sürede ona nasıl da bağlanmışım? Yerde giysiler vardı, tatlı tabaklarımız masadaydı. Şaraphaneyle ilgili aldığım notlar ise etrafa saçılmıştı. Herhalde Jamie erken kalkıp bağa gitmiş olmalı, diye düşündüm. Uzun, sıcak bir banyodan sonra ondan haber almayı beklemeye başladım.

Öğle saatlerinde artık karnım acıkmış ve sıkılmışım, arabamla kasabaya inmeye karar verdim. Araba kullanmak benim için hâlâ dehşet verici bir deneyimdi ama camı sonuna kadar açıp temiz, sıcak havayı içime çekmek bu konuda bana yardımcı oldu. Küçük kasabayı dolaşmak için harika bir gündü. Dolaşırken kendimi ikinci el kitapların satıldığı bir kitapçada buldum. Burada da Vinci'nin basılmış günlüklerinin bir kopyasına rastladım. Onu Jamie için satın alıp sokaktaki diğer mağazaları dolaşmaya devam ettim. Sanki nereye bakarsam bakayım onu görüyordum. El ele tutuşan ya da kaldırımındaki kafelerde yemek yiyen bir çift gördüğümde aklıma Jamie geliyordu. Dönüş yolunda üç benzer şaraphaneye daha baktım ve onlarda R. J. Lawson'da bulduğum büyülü havanın olmadığını gördüm. Belki de o havanın yegâne sorumlusu Jamie idi.

Şaraphaneye döndüğümde Jamie'nin kamyonetinin her zamanki yerinde olmadığını fark ettim.

Odama çıktım, otelin kat hizmetlisi odayı çoktan temizlemişti. Yatakta Jamie ile bana ait bir iz kalmamıştı. Hatta yorgani mükemmel bir şekilde yeniden katlamıştı.

Göğsüm sıkışmaya başladı. Pencereden dışarı baktım, gözlerim üzüm bağlarının arasında Jamie'yi aradı. Beni hâlâ aramamış ya da bir mesaj bırakmamış olduğunun farkına vardım. Kamyoneti yoktu ve saat geç oluyordu. Resepsiyonu aradım.

“Merhaba, Bayan Corbin. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Acaba Jamie'ye ulaşmamı sağlayabilir misiniz, diye merak etmiştim. Burada çalışan şu çocuk, Jamie...”

Tanrım, soyadını bilmiyorum. Ne kadar aptalım!

“Bir dakika lütfen.” Derin bir nefes aldım, telefonu başka bir kişiye aktarmıştı.

“Ben Susan, nasıl yardımcı olabilirim.”

“Susan, merhaba, ben Kate.”

“Merhaba, Kate.” Sesi tuhaf bir şekilde endişeli geliyordu.

“Jamie'yi arıyordum.”

“Ah, şey... Jamie gitmek zorunda kaldı.”

“Neden?”

“Bunu sana söyleyebileceğimi...” cümlesini tamamlayamamıştı.

“Bana telefon numarasını verebilir misin?”

“Kate, sana birazdan dönsem olur mu?”

“Bana dönmek mi?..” demek istiyordum. *O lanet telefon numarasını bana ver çünkü son iki geceyi çıplak bir şekilde Jamie'yle yatakta geçiren bendim.* “Önemli değil.” Telefonu kapatıp kendi-

ni yatağa bıraktım ve Jamie'nin aramasını bekledim.

Yorgun bir üzüntü olarak başlayan duygusal durumum sonunda öfkeye dönüştü. Cüvencisizlikle ilgili sahip olduğum tüm duygular adeta tepeme üşüşmüştü. Banyodaki son konuşmamız, Jamie'nin şüpheli davranışları, restorandaki kız... Tüm bu düşünceler hızla beynime üşüşüyordu. Yüksek sesle derin nefesler almaya başladım. Endişe tüm damarlarımı sarıyor, kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu. Geri gelmeyecek, diyerek kendimi ikna etmeye çalışıyordum. *Beni kim ister ki?* İçine kapanık, basit, sıradan, insanda akşamları eve gelme isteği uyandırmayacak biriydim. Sadece birkaç gün içinde hem Stephen hem de Jamie bana bunu kanıtlamıştı.

Nasıl yalnız olacağımı öğrenmeme gerek yoktu. Bunu nasıl başaracağımı zaten biliyordum. Kendimi Jamie ile aramızda özel bir şey olduğuna inandırmakla büyük aptallık etmiştim. Jamie gerçek olamayacak kadar iyiydi, tüm o yaptıkları... Hepsi zirvaydı, palavraydı! Bir gece önce onu yatağın kenarında gördüğümde büyük bir yükü tarttığını anlamış olmalıydım. Ne kadar duygusuz olursanız olun, birinin kalbini kırmak o kadar kolay değildir. Acaba ben ona kendimi son derece saf ve duygusal bir şekilde teslim ettikten hemen sonra mı sıvışıp kaçmıştı? Ben uykuya dalmadan önce başımı göğsüme yaslamıştı. Jamie'nin benim olduğunu sanmıştım. Ta ki çekip giderek beni yeniden yalnız bırakana dek...

Neredeyse dört gün içinde tek başına bir yaşam sürmem gerektiği inancından, aşka inanca geçiş yapmıştım. Jamie'ye yakın olduğum her an, huzur duymuştum. Benden yalnız olmanın acısını nasıl söküp aldığımı açıklayamazdım, ama bunu başarmıştı.

Hem de tek bir söz dahi vermeden. Kelimelerden daha büyük, konuşmayı bile gerektirmeyen bir şeye sahip olduğumuza inanmışım. Bir aptal gibi, yaşadığımız şeye arkasını dönüp öylece çekip gidemeyeceğini düşünmüştüm. Herhalde ben aramızda olandan çok daha güçlü bir çekim hissetmişim. O da çok geçmeden bir hiçe dönüşmüştü. Zaten her zaman böyle olmaz mıydı? İki taraf bir araya geldiğinde kaçınılmaz bir şekilde yüzde yüzü oluştururdu ama oranlar her zaman eşit olmazdı. Bir taraf her zaman diğerine göre daha yoğun yaşardı. İşte benim gözlerimi kör eden de bu olmuştu. Her şeyin sorumlusu benim soyadını bile bilmediğim bir adamla ilgili kurduğum romantik, aptal fantezilerimdi! Kendimi Jamie'ye tamamen teslim etmişim. O da telefon numaramı bile sormadan çekip gitmişti. Şaşkın bir halde odanın ortasında dikiliyordum.

Üzerime bir kot ile tişört geçirip hızla merdivenleri indim ve George'un olduğu resepsiyona yöneldim. "Merhaba, George. Jamie'yi gördün mü?"

"Hayır, tatlım."

"Yani onu gece yarısı odamdan sıvışıp kaçarken görmedin, öyle mi?"

Yüzünde acınası bir ifadeyle derin bir nefes aldı. "Geleli daha yarım saat oldu, yani hayır, görmedim."

"Peki."

Bu kez Susan'ın ofisine daldım. Susan her zamanki gibi bilgisayarının başındaydı, bana yine gözlüklerinin üzerinden baktı.

"Jamie nerede?" Kapıyı çalmadan R. J. nin boş ofisine daldım ve Susan'ın cevabını beklerken içeri bakındım.

“Buna cevap verecek kişinin ben olduğumu pek sanmıyorum.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü seninle Jamie’nin özel meselelerini tartışmak bana düşmez.”

Sıcaklıkla birlikte öfke ve utanç bedenimi sardı. Susan’ı güçlükle duyabiliyordum çünkü hızla atan kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu. “Tüm bu olan bitenin benim için ne kadar büyük bir zaman kaybı olduğunun farkında mısın? Buraya R. J. hakkında bir hikâye yazmak için geldim ve o asla burada değil.” Sesimi yükseltmeye başlamıştım ama Susan sinmedi. “Onunla beş kaba dakika geçirdim ve saçma bir e posta aldım. Bunu siz mi planladınız? Jamie’yi dikkatimi dağıtmak için mi kullandınız? Bana söz verilenleri unutup aklımı dağıtmak için mi? Ne de olsa Jamie’nin on parmağında on marifet var, değil mi? Tam da yalnız bir kadını becermek için uygun bir hikâye! Ahırda yaşayan zavallı şeker hastası Jamie, bütün gün üzüm toplayıp sonra seni duvara dayayarak kimsenin yapmadığı gibi becerebilir!” Susan o kalem gibi kaşlarını bile kaldırmayınca bağırmaya devam ettim. “Burası nasıl bir yer böyle? Bu bir çeşit şaka mı? Jamie bunu bana nasıl yapabilir? Onun iyi biri olduğunu sanmıştım.” Bastırdığım gözyaşları sonunda akmaya başlamıştı.

Susan alçak bir sesle, “Düşündüğün gibi değil Kate. Çok üzgünüm.” Bana göre bu yeterli bir açıklamaydı.

“Ben de. Jamie’yle olanlar her şeyi daha kötü yaptı.”

“Böyle bir niyetim yoktu. Jamie’yi senin üzerine ben göndermedim.”

“Öyle ya da değil, Susan yine de bu yerle ilgili o makaleyi yazmam gerekiyor. Bu gece Chicago’ya dönüyorum.”

Öylece durup olan biteni kabullenmeyeceğim. Bunu yeterince yaptım.

Binadan ayrılırken Susan beni durdurmaya kalkışmadı. Chelsea’nın yatağında olduğunu gördüm.

Alçak bir sesle, “Kaltak,” dedim ve intikamımı almaya kararlı bir şekilde yola devam ettim.

Şef Mark’a bir not bıraktım.

Krem şanti için teşekkür ederim. Emimin Jamie’nin özel isteklerini ilk kez yerine getirmiyorsun!

Bir sonraki kurbanım zavallı Guillermo oldu.

“Bir şey bilmiyorum tatlım. Ben sadece burada çalışıyorum.”

“Jamie ahıra ve buraya çok kadın getirir mi?”

“Hayır.” Başını kendinden emin bir şekilde sallamıştı. “Belki de merakın seni ele geçiriyordur,” dedi.

“O sorunu yaşayan yalnızca ben değilim.”

Arkamı dönüp yürümeye kalkıştım ama Jamie’nin beni tutku-
lu bir şekilde öptüğü üzüm bağlarının arasında tökezledim. Dur-
dum, parmak uçlarımı dudaklarıma bastırdım. Gözyaşları içinde
nasıl bu kadar aptal olabildiğimi düşündüm. Makaleyi yazdıktan
sonra burayı bir daha asla aklıma getirmeyeceğime dair kendime

bir söz verdim. Bir süreliğine dahi olsa Jamie'nin içimdeki acıyı nasıl da söküp aldığını düşünmeyecektim.

Güneşin bana bağlardaki günü hatırlatmasıyla her şey geri gelmişti. O rüya yanlıştı. Rose'un hayatımı paylaşacak birini bulmam için bana dua ettiğine inanmak istemiştım. Jamie ile beni yan yana getiren kozmik bir güç olduğuna inanmak istemiştım. Oysa işler böyle yürümüyordu. Titredim, sabah güneşi tenimi ısıttığı halde titredim. Çünkü içimde bir aşk acısına yer yoktu. Aşk bir evlilik, ilişki ya da çocuk sahibi olmak gibi bir şey değildi. Aşk iş değildi. Aşk saf ve basit bir duyguydu. Bir dakika sahip olacağınız, inanacağınız, kendinizi onun uğruna hızla giden bir trenin altına atabileceğiniz; sonraki dakika ise ortadan kaybolabilecek bir şeydi işte. Kalbinizi söküp götürebilirdi. İçimde Jamie'ye karşı bir aşk varsa bile, o sabah üzüm bağlarından oluşan bir denizin ortasında dikilirken kalbimden söküp attım. Bir ilişki yaşamaya dair her bir umut damlası unutulmuş birer anı gibi gökyüzüne yükselip buharlaştı.

Otele yürürken *sahip olduğum tek şey benim*, diye düşünüyordum. Bu mantranın aklımdan çıkıp gitmesine asla izin vermemeliydim.

Kimse Jamie'yle neler paylaştığımızı bilemezdi. O yakınlık anları, bana fısıldadıkları, ne kadar güzel olduğumu söyleyiş şekli o kadar ikna ediciydi ki... Ona kim karşı koyabilirdi? Odama dönünce yatağa baktım, daha birkaç saat önce birbirimize sarılmış bir halde uzanmıştık. Sanki kökleri birbirine çok yakın olduğu için dalları da birbirine karışarak uzayan ağaçlar gibiydik. Ama artık bunların bir anlamı yoktu, çünkü Jamie köklerini söküp

götürmüştü. *Ne kadar da saftım. Ne kadar mutsuz... Ne kadar zavallı...*

Oda hizmetçisi giysilerimi üst üste katlayıp masanın ve şifon-
yerin üzerine koymuştu. Bu, toplanmamı kolaylaştırdı. Jerry'yi
aradım.

"Jerry Evans."

"Bana bu gece bir uçak ayarlayabilir misin?"

"Ne? Sen ve şu şaraphanedeki çocuk Cancun'a ya da başka bir
yere kaçmaya mı karar verdiniz?"

"Hayır." *Sakin ağlama, bunu sakın yapma, Kate!* Ağlamaya baş-
ladım.

Jerry, "Ah, lanet olsun!" dedi usulca. "Havaalanına git. Ben
ayrıntıları sana birkaç dakika içinde mesaj atacağım."

Hıçkırıklar içinde, "Teşekkür ederim," dedim ve telefonu ka-
pattım.

Notlar ve karalamalarla dolu kâğıtlarla birlikte eşyalarımı kü-
çük bavulumla tıktırdım. Kendimde yeni keşfettiğim bir güven-
le San Francisco Uluslararası Havaalanı'na kadar arabayla gittim.
Yavaş sürücülere korna çaldım, hatta birkaç kez hareket bile çek-
tim. Yeşil bir Chevy Nova'daki yaşlı kadına çığlık atarak bağırın-
ca içimden gerçekten de bir trafik canavarı çıktığını anlayıp, biri
beni vurmadan önce sakinleşmeye karar verdim.

Havaalanında, biletimi birinci sınıfa çevirdim. Acılarımı be-
dava içkiyle bastırmak iyi bir fikir olabilirdi. Kendimi iri koltuğa
bağladım. Uçuş görevlisi bana bir battaniye ve yastık getirdi. Faz-
ladan bir battaniye daha istedim ve sonra kendimi bir kozaday-
mışçasına sardım. Kollarımı da battaniyenin içine sıkıştırmıştım

ve bu şekilde deli ceketı gibi görünmesinin dışında çok iyi gelmişti. Uçak havalanınca dişlerimle masayı açtım ve buzlu duble bir viski söyledim. İçkim gelince uzandım ve içkinin tamamını kamaşla üç büyük yudumla bitirdim. Ve ardından yanımdaki koltukta birinin oturduğunu fark ettim.

Yuvarlak iri mavi gözleriyle bana bakıyordu. “Kaç yaşındasın?” diye sordum.

“On iki,” dedi.

Başımı sanki onu sorguluyormuşçasına yana eğerek “Adın ne?” diye sordum. Komik görünüyor olmalıydım.

“Aurora. Sen deli falan mısın?”

“Kişi kendinden bilir evlat.” Gözleri daha da irileşti.

“Sadece şaka yapıyordum. Hayır, deli değilim... Yani henüz. Her neyse, zaten deli insanlar deli olduklarını bilmezler. Yani bu yine de aptalca bir soru.” Kız onaylarcasına başını salladı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Yaşıtlarından daha zeki bir kız olduğundan emindim. “Gerçek şu ki, kalbim kırıldı. Ve zor bir gün geçirdim. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?” Altını çizmek istercesine kaşlarını kaldırdım.

“Evet,” dedi ve derin bir nefes aldı. “Ne demek istediğini çok iyi biliyorum. Sınıfımda bir çocuk var. Adı Genesis, bana benden hoşlandığını söyledi sonra da herkese onu bir türlü yalnız bırakmadığını yaydı.”

“Genesis mi? Adı bu mu? Tanrım, bu tehlike işareti. Genesis nasıl isim?” Kız omuz silkti. “Ben sana söyleyeyim. Bu yetmişlerden ve seksenlerden kalma bir New Age Rock grubu adı. Ebeveynleri ya gerçekten çok yaşlı ya da lsd kullanmayı bırakalı

çok olmamış. Bence ikinci seçenek, zaten Genesis'in davranışı da tuhaf. Sakın dert etme. Bir başkası olacak. Tabii eğer yalnız olmanın kalbinin tekrar tekrar kırılmasından daha iyi olduğunu fark edersen, başka! Bunu çok geçmeden anla ve kendini büyük bir dertten kurtar evlat."

"Yani yalnız olmak daha mı iyi?" Gözlerini gözlerime dikmişti. Ona nasıl yalan söyleyebilirdim ki?

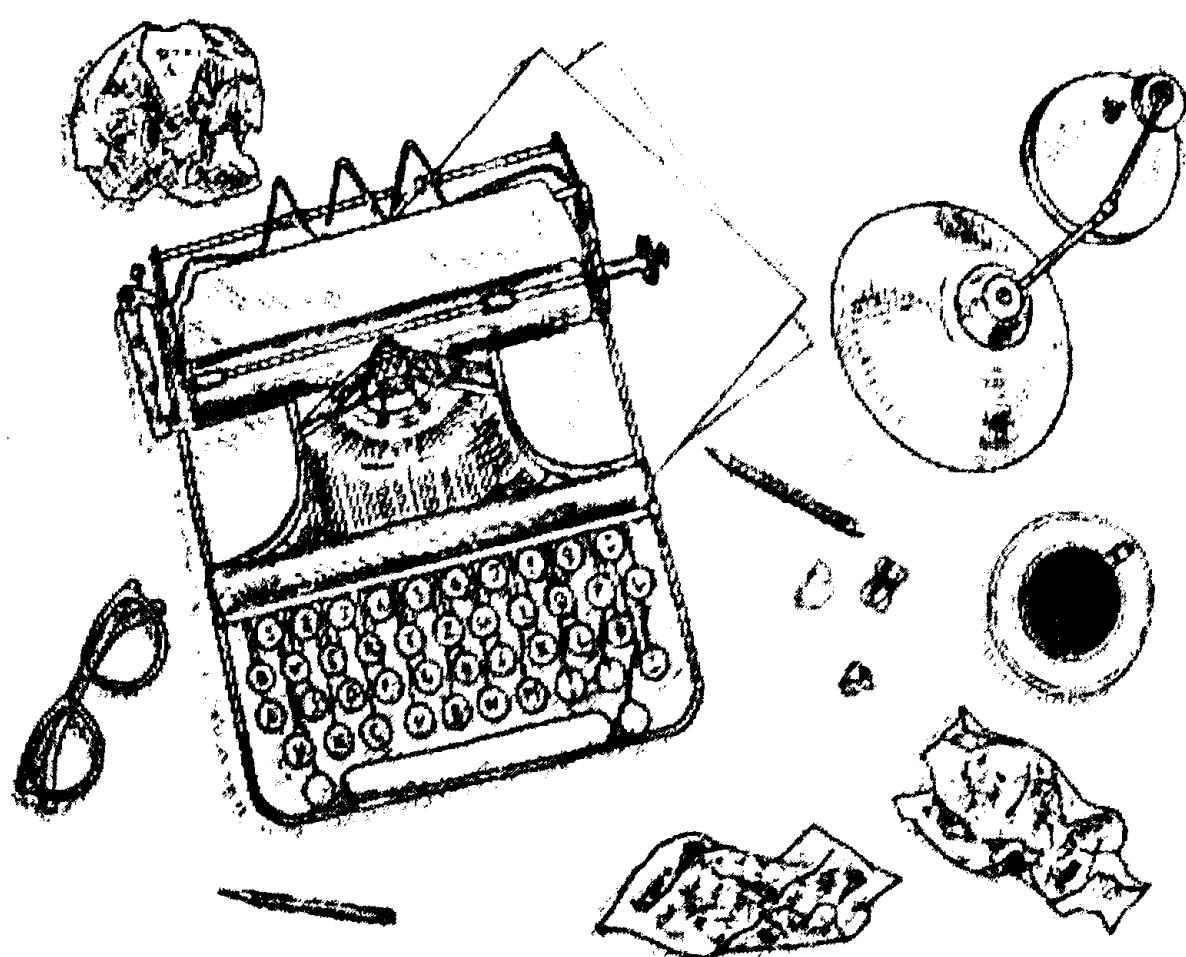
"Ebeveynin birlikte mi?"

Gülümseyerek, "Evet, yirmi iki senelik evliler," diye karşılık verdi.

"Pekâlâ, bu duruma göre değişir. Beni dinleme. Bu bazı insanlar için geçerlidir. Belki de sen o insanlardan biri olabilirsin."

"Belki sen de olabilirsin. Tüm o boktan şeylerin kalbini sertleştirmesine izin veremezsin." Bu cümle on iki yaşında bir çocuktan çıkmıştı.

"Büyük olasılıkla haklısın. Hey, bana yardım etmek ister misin? Yazmam gereken bir makale var..."

11

Bir Cümleye Asla "Diyelim ki" ile Başlama

G ünün büyük bir kısmını yolculuk edip makalemi araba kiralamaya şirketinden aldığım broşürlerin arkasına karalayarak geçirdikten sonra sonunda Lincoln Park'taki karanlık, soğuk daireme ulaştım. Hemen dizüstü bilgisayarımı açtım, Jerry'ye bir e posta gönderdikten sonra yattım ve sonraki iki gün uyumaya devam ettim.

Alıcı: Jerry Evans

Gönderen: Kate Corbin

Konu: Siktir et!

Bu kadarı yeter Jerry! Ne diyeceğimi gerçekten bilemiyorum. Elimdeki tek şey bu! Kovulduğuma ya da başka departmana gönderildiğime eminim! Belki şu girişte kahve servisi yapan kızlardan biri olabili-

rim, ne dersin? R. J. nin bu makaleyi onaylamayacağını biliyorum. Yani seni tamamen yarı yolda bırakmış gibi hissediyorum. İznimden birkaç günüm vardı, hâlâ bir işim varken gelecek hafta bu iznimi kullanmak istiyorum. Kafamı toparlamak zorundayım. Bombok bir haldeyim Jerry. O adamla asla ilişkiye girmemeliydim. Bombok bir durumdayım ve çok üzgünüm.

Kate

R. J. LAWSON VE ŞARAPHANEYLE İLGİLİ BAŞLIKSIZ MAKALE

Diyelim ki, iki tane kuşunuz var. Biri uzun, zarif ve fiziksel açıdan çok güçlü. Diğeri ise renkli, küçük, hızlı ve güzelliğinden dolayı ödüller almış. Peki, hangisi kazancak? Öncelikle, buradaki zorluğun diğer bir adıyla aldatmaca olarak bilinen bir iş hilesi olduğunu unutmayalım. Bu oyunun galibi her zaman fiziksel yeteneklerinden bağımsız, daha kurnaz olan oyuncu olacaktır. Gördüklerinizi unutun, görüntü aldatıcı olabilir. Rakibin kalbine inmeniz gerek. Onu yönlendiren ritmi bulmalı, bu rekabetçi kişiyi itibar ve paraya olan düşkünlükten

■ **azgeçmeye nelerin ittiğini keşfetmelisiniz.** Kazananın altın, elmaslarla süslü bir kafese sahip olacak. Ama başarının da bir bedeli vardır. Ve bu durumda bedel, uçma özgürlüğü... Kazananın etrafı hayranlarıyla çevrilebilir ama o devasa kanatları gökyüzünü bir daha asla görmeyecektir...

Dünya R. J. Lawson'ın dokunduğu her şeyi altına nasıl dönüştürdüğünü öğrenmek istiyor. Ben size anlatayım; o tam bir kurnaz kuş! On sekiz yaşında zirve yapmış ve büyük paralar kazanmış bir deha. Cüzdanını ilgisini çeken her şeye gururla sallıyor. Bu durumda ise, konu şarap... R. J. Lawson ve bu değerli çalışmasıyla ilgili bilgi edinebilmek için meşhur Napa Vadisi şaraphanesinde hasat zamanı boyunca bir hafta geçirdim. Oradayken şaraphanede çok az zaman geçirdiğini fark ettim. Oysa tüm övgüleri kendisi topluyor. Tüm işlerin kendi sorumluluğunda olduğunu söylese de, bana bir kadeh Pinot ikram etmesinin dışında tek bir işle ilgilendiğini görmedim.

Onun imajını kurtaran, kirli işlerini yapmaya gönüllü birkaç sadık eleman. R. J. nin insanları ve başarıyı satın almak konusunda büyük bir yetenek olduğunu bizzat deneyimledim. Bu adamın içinde, merakı ona büyük bir hayran kitlesi ve para kazandırmış küçük bir çocuk olabilir. Yine de

benim tanıştığım adamda özel bir ilgi ya da yeteneğe dair bir işarete rastlamadım.

R. J. Lawson bana bir parça olsun zekâ pırıltısı ya da insaniyet göstermiş olsaydı; bağışlar yaptığı pek çok vakfın yanı sıra, hakkında daha sevimli bir makale yazabilirdim. Ama gerçek şu ki, bana zaman ayırmasına değmeyecekmişim gibi davrandı. Kadınlardan nefret eden tavrının yanı sıra çalışanlarına karşı da alçaltıcı davranışları vardı. Kendini beğenmiş biriydi ve birkaç sorumu cevaplarken bile ukalaca davrandı.

Uzaktan bakıldığında R. J. nin sahip olduklarını kıskanabilirsiniz. Şarabın büyüleyici olduğu ve şaraphanenin kendisinin de Napa Vadisi'nde adeta bir mücevher gibi parıldadığı bir yalan değil. Yine de R. J. bu mükemmellik için tek kuruş ödemiyor. Kurnazlığı onu adeta bir kafese hapsetmiş. Tüm o güzelliğin tepesinde oturuyor olsa da yine de bir kafesin içinde.

Şaraphane çalışanları R. J. ile yaşadığım korkunç deneyimi unutturmak için zavallı bir çaba gösterdi. Ne yazık ki, stratejilerini çok başarılı bulmadım. Yani benim vardığım sonuca göre, idaredeki diğer yanlış davranışların da sorumlusu aslında R. J. Lawson'ın büyük egosu. Her ne kadar tesisin bölgede bir eşi benzeri olmasa da, R. J. Lawson'ın mekânına giderek mutlu-

luğunuzu riske atabilirsiniz. Bir şey yapmadan önce kendinize o kuşu; maddesel nedenlerden dolayı özgürce uçmayı kurban eden o kuşu sorun. Kafesin güzelliği ile ne kadar büyülenirseniz büyülenin, kendinize sormanız gereken tek bir soru var! Kuş ne-reye pisliyor?

R. J. Lawson ile ilgili tavsiyeme gelince; şarabı için ama gördüklerinize körü körüne inanmayın!

Kate Corbin
Chicago Crier

• • •

Pazartesi sabahı sonunda mutsuz bir uykudan uyandığımda bilgisayarımı açtım. Jerry'den bir e posta vardı. Jerry kendini daha e posta konusundan belli ederdi. Belki de bu nedenle iyi bir yazar değil, iyi bir editördü. Bu özelliğine o an minnettar kaldım ve en azından hâlâ bir işim olduğunu görünce derin bir nefes aldım.

Alıcı: Kate Corbin

Gönderen: Jerry Evans

Konu: Hâlâ bir işin var!

Kate, bu çok başarılı! Bu yazıyla ne yapacağımızı bilmiyorum ama bugüne dek

senin kaleminden çıkan en ilhamlı yazı ve önemli olan da bu. R. J. senin ayrıntıları elde etmemen için elinden gelen her şeyi yapmış olabilir. Ama önemli olan, durumun özünü kavradığın sürece ondan bir hikâye çıkartabileceğini ispat etmiş olman!

Bir hafta izin yapma kararına katılıyorum. Anlaşılan bavulunu havaalanında bırakmışsın. Üzerinde etiket yoktu, sadece gazetenin adresi vardı. Yani havayolu şirketi bavulunu buraya gönderdi. Bavul gelince içini açmak zorunda kaldım. Notlardan ve diğer eşyalardan hemen senin olduğunu anladım. Eğer acil olarak ihtiyacın yoksa sen dönene dek bavulunu depoya koyuyorum. Bana haber vermen yeterli.

Senin için endişeleniyorum Kate. Ama ne kadar güçlü olduğunu da biliyorum. En kısa zamanda yeniden ayağa kalkacağını biliyorum. Beth'in bu konuda birkaç fikri var.

Sadık Editörün

Jerry

Jerry'nin e postasında içten ya da duygulandırıcı herhangi bir şey olmamasına karşın beni ağlatmıştı. Gerçek şu ki, kimse-nin benim için üzülmesini ya da bana acımasını istemiyordum.

Hayatın anlamını bulmak için bir şey ya da bir cevap arıyordum gibi hissetmeye de bir son vermeliydim. Hayatın tek başına uyanmak, işe trenle gitmek, sonra eve dönüp uyumaktan fazlası olmasıyla ilgili beklentim çok uzun zamandır omuzlarımda taşıdığım bir yükü. Oysa her seferinde kendimi dairemde buluyordum... Tek başıma... Arada yaşanan her şey sadece baş ağrısından ibaretti.

Mutfağa giden kısa yolda adeta sürünerek ilerledim, buzdolabı bomboştu. On dakika boyunca aynı jöle kavanozuna bakarak kaşıklamayı düşündüm. O noktada hayatta kalmak için yapmak istediğim çok az şey vardı. İki gündür yıkanmamıştım. Birkaç kraker ve buzdolabımda bir senedir duran eski bir bira-nın dışında mideme hiçbir şey girmemişti. Jöle mantıklı görünüyordu. Yine de sonunda hayatta kalma içgüdülerime yenik düştüm. Üzerime eşofmanlarımı ve montumu geçirip marketin yolunu tuttum. Marketin içindeki bir tezgâhta taze ev yapımı salsa sosu satan bir adam vardı. Böylece muz, biraz incirli kurabiye ve bir paket çubuk kraker aldıktan sonra kendi kendime şöyle dedim: *Tüm bunlarla salsadan başka ne yenebilir ki? Yoksa aklımı mı kaçırıyorum?*

“Bakar mısınız?” diye atıldım. Adam koyu renk kirpikleriyle bana döndü. Gözleri neredeyse benimkilerle aynıydı. Bu, ışıktaki ilgi çekici bir yeşile dönüşen ama gölgedeyken donuk bir renk alan kahverengiydi.

“Evet, hanımefendi, nasıl yardımcı olabilirim?”

“Siz benim babam mısınız?”

Adam güldü ama benim ne kadar ciddi olduğumu görünce hemen durdu. “Ah, şey, hayır tatlım. Neredeyse kırk yıllık evliyim ve üç çocuğum var. Çok üzgünüm.”

“Ah, kaba tahmin işte, bilirsiniz!” Başımı salladı ama gözlerinde hâlâ biraz önceki merhametli ifade vardı. “Burada bira satılıyor mu?”

“Hayır, ama bir blok aşağıda bir şarap dükkânı var.”

Başımı deli gibi salladım. “Detoks yapıyorum. Şarap içmem.”

“Pekâlâ, o halde üç blok ileride bira satan bir içki dükkânı var.”

“Evet, orayı biliyorum. Teşekkürler efendim.”

“Rica ederim.”

İçki dükkânı neredeyse beş blok ötedeydi ama umursamadım. Muzumu ve incirli kurabiyelerimi yemeye devam ettim. Yarım blok ötede Stephen ile yanındaki hatunu görünce evrene gerçekten çok sinirlendim. Bana doğru geliyorlardı. Beni görmemelerini umut ederek kendimi sokak arasına attım. Geçmelerini beklerken giysilerime şöyle bir bakmayı akıl ettim. Gezegendeki en tuhaf ve eski gri eşofmanı giymiştim. İçimde, üzerinde gökkuşağına kurulmuş Care Bear ayısı olan sarı bir tişört vardı. Toz mavisi kayak montum ise en kötüsüydü. Biri mor ve diğeri de siyah olmak üzere iki farklı renk çorap giymiştim. Onların altında da eski, siyah dantelli bir çift Converse Chucks ayakkabı vardı. Yirmi altı yaşında bir punkçudan farksızdım. Elim hemen saçlarıma gitti. Şükürler olsun! Neyse ki örgü yapmamıştım. Ama saçlarımı tepemde korkunç bir topuzla toplamıştım. *Lütfen beni görmesinler.*

“Kate?”

Siktir!

Son kurabiyeyi de ağzıma tıkıp, “Merhaba Stephen!” diye horurdandım.

“Bu Monique. Birlikte çalışıyoruz.”

“Merhaba Monique.” Stephen dışarıda asla işten kadın arkadaşlarıyla takılmazdı. Monique uzun boyluy, sarışındı, muhteşem ve son derece dar bir kalem etek ve topuklu ayakkabı giymişti. Bir an için Stephen’la birlikte ne kadar mükemmel göründüklerini düşündüm. Chicago’da çalışan profesyonellerin somut birer örneği gibiydiler. Dağılmış halim kendini aşmış ve adeta yeni bir seviyeye geçmişti. Ve Stephen’ın bunu fark ettiğini biliyordum.

Gözlerini kısarak bana baktı. “Sen iyi misin Kate?”

“Evet, ben harikayım Stephen. Peki ya sen?”

“İyiym. Nereye gidiyorsun?” diye sordu bu kez. Giysilerimi inceleyen Monique’a baktım. Kızın yüzünde acıma ve üzüntü vardı.

“Sert bir şeyler alacağım.”

Stephen kaşlarını çattı. “Sert bir şeyler mi?”

“Evet, mesela şu devasa şişe biralardan.” Stephen hâlâ şaşkın görünüyordu. “Hani bir şişede kırk ons olanlardan. Ne de olsa herkes kendini böyle şımartamaz!”

“Seni daha önce hiç bira içerken görmemiştim.”

“Eh, sanırım hakkımda bilmediğin pek çok şey var. Hem neden umurunda ki? Beni hiç sevmemiştin, unuttun mu yoksa?”

Monique’in gözleri irileşti. Stephen’ın ağzı açık kaldı. “Ben sana emin olmadığımı söylemiştim. Ayrıca bunu söylediğimde kavga ediyordum. Bu eski yaralarıdeşmenin ne yeri ne de zamanı.”

“Eski yaralar mı? O lanet kavga altı gün önceydi.” Yüzünde tehlikeli bir ifadeyle başını iki yana salladı. Yanlarından uzaklaşırken, “Neyse, birbirinizin tadını çıkartın!” dedim.

Hâlâ onları duyabileceğim bir mesafedeyken Monique “O da kimdi?” diye sordu.

Stephen, “Hiç kimse,” diye karşılık verdi. *Oh!*

İçki dükkânından kendime dev bir şişe Budweiser bira, biraz tortilla cipsi ve seksen tane kazı kazan aldım. Her bir piyangoyu kazımanın otuz saniye sürmesini planlamıştım. Bu da beni en az kırk dakika meşgul ederdi. Kırk dakika boyunca Jamie’yi düşünmek zorunda kalmayacaktım. Bu, dinlemek zorunda kalmayacağım iki bin dört yüz kalp atışı demekti.

Daireme geri döndüm, Bud biramı sarıldığı kâğıttan sıyrıp yudumluyordum. İçeri girer girmez odamdaki cep telefonumun çaldığını duydum ama açmadım. Biramı 11.43 gibi bitirdim ve sonra yeniden yattım. Kapı sesine yataktan fırladım. Başucumdaki saate baktığımda sabahın altı buçuğu idi. Yavaşça kapıya yürüdüm ve nefesime bakmak için elime hohladım. Nefesim berbat kokuyordu. Dişlerimi kaç gündür fırçalamamıştım? Üç? *Büyük olasılıkla daha fazla!* Kapı yeniden çaldı.

“Geliyorum.” Kapıdaki zinciri çıkarmadan açıp küçük boşluktan başımı uzatınca Beth’le burun buruna geldim.

“Neyin var dostum? Beni içeri almayacak mısın?”

Geri çekilip zinciri açtım ve Beth’in girmesi için kapıyı açık bıraktım.

“Aman Tanrım, Kate, çok bitkin görünüyorsun.”

“Teşekkürler Beth.”

“Yüce Tanrım, bu koku da ne?”

Omuz silktim. “Bilmiyorum.”

“Yanık saç gibi kokuyor.”

İşte o zaman dank etti. “Ah, evet, 5B’deki Dylan geldi ve ot içtik. Dylan’ı biliyorsun, hani şu sokağın köşesinde takılıp müzik yapan çocuk. Benim binamda yaşıyor.”

“O bir ergen değil mi?”

“Yirmi yaşında.”

“Ne zamandan beri ot içiyorsun?”

“5B’de oturan Dylan bana geldiğinden beri.”

Beth kınayan bir şekilde başını salladı. “5B’den Dylan ile aranızda bir şey geçti mi?”

“Tanrım, hayır Beth! Beni ne sanıyorsun? Çocuk sadece bana köşeden kazandığı parayla aldığı bazı ender çizgi romanları gösterdi. Sonra cebinden küçük bir kutu çıkardı. Ben de, neden olmasın dedim ve bir fırt çektim. Ama çakmakla ne yaptığımı bilmiyorum.” Neredeyse yarısı yanmış kaşımı işaret ettim.

“Ah, lanet olsun, dostum bir kaş kalemine ihtiyacın olacak.”

“Daha da kötü olabilirdi. Dylan bana patene gitmek isteyip istemediğimi sordu.” Yine omuz silktim. “O iyi bir çocuk.”

Beth yüzünde onaylamayan bir ifadeyle içeri girdi. Buzdolabını açtı. “Burada yiyecek bir şey yok. Hadi dışarı çıkıp bir sosisli sandviç alalım.”

“Salsa sosu var, hem zaten ben vejetaryenim. Daha doğrusu, peskateryan ama bu da sadece öylesine bir kelime.” Sonra gülümsedim. “Biliyor musun? Siktir et! Hadi gidip bir sosisli sandviç yiyelim.”

Dogfather adındaki sosisli sandviç yapan eski bir restorana gittik. Mekân *Sopranos* dizisinden fırlamış gibiydi. İçerisi karanlıktı ve kırmızı bölmelere ayrılmıştı. Burada aklınıza gelebilecek her türlü sosisli sandviç vardı. Neredeyse yüz farklı sosun ve otuz

farklı biranın olduğu tezgâhta sipariş veriyordunuz. Ben koca man, baharatlı Sal's Hit adında bir sandviç seçtim. Beth, K... Mob Bossa adında tütsülenmiş sosisli bir sandviç tercih etti. B... bölmeye geçip sessizce sandviçlerimizi yedik. Domuz bağırsağıyla dolu eti çiğnerken ilk an hissettiğim mide bulantısından sonra bu sandviğin bugüne dek yediğim en iyi yemek olduğuna karar verdim.

Sal's Hit sandviçimi hiçbirinin adım tam olarak anlamadığını, bir buçuk litre kadar birayla birlikte yedim. Çok sarhoş olmuştum. Beth cuma akşamı onunla birlikte bir gey bara gelmemi teklif etti. Günün sözüne sadık kalarak ona "Neden olma?" dedim. "Yani artık saklandığın yerden çıkıyorsun, öyle mi?"

"Ben asla saklanmadım. Sadece ilişki yaşamıyorum. Hayatımı basit tutuyorum."

"Bunu kesinlikle anlıyorum," diye atıldım.

"Senin için endişeleniyorum Kate." Beth'i daha önce hiç ciddiye görünmemiştim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bence çok fazla yalnız kalıyorsun."

"Bu bir tercih değil Beth. Her neyse, sen de öylesin. İlişki yaşamadığımı söylemiştin."

"Ama ben dışarı çıkıp eğleniyorum ve kurtlarımı döküyorum. Sen de eskiden böyle yapardın, hatırlıyor musun? Birlikte karaokeye giderdik. Eskiden daha çok gülerdin."

"Herkes bana kaybolduğumu, parıltımı kaybettiğimi söylüyor ve ben delirmek üzereyim. Ne zaman şansımı denesem, ne zaman birisi için riske girsem düşünüyorum. Neredeyse hiç tanımadığım bir adamla uyudum. Demek istediğim onunla gerçek-

ten uyudum Beth.” Söylediklerimin altını çizmek için gözlerimi kocaman açtım.

“Yani ona âşık mı oldun?”

“Evet, demek istediğim de bu. Ve yere çakıldım.”

Beth birkaç dakika sadece düşündü. “En azından manzaranın tadını çıkartabilmişsin. Risk almanın kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum. Belki de artık daha güçlüsün. Ben sadece senin pes etmeni istemiyorum.”

“Bunu söyleyen ilişki yaşamayan kadın mı?” Alt dudağını ısır-
dı ve başını salladı. “Ben de bunu değiştirip bir ara manzaranın tadını çıkarmayı deneyebilirim.”

Beth benimle dairemin kapısına kadar geldi. Kapıya doğru bir adım atmamla birlikte midem son on yıldır hiç et yemediğini hatırlayarak deli gibi bulanmaya başladı. Bu berbat mide halinin nereden çıkacağını bilemiyordum ve sonunda her iki taraftan çıkacağını anladım. Tuvalet oturmış bir haldeyken bir yandan da midemdekileri lavaboya çıkartıyordum. Ağzımla porselen lavabo arasında yedi sekiz santim olmasına karşın, mükemmel bir şekilde lavaboya kusmayı başardım.

Beth o gece bir süre benimle kalıp temiz giysiler ve su getirdi. Vücudum Sal’s Hit sandviçini korkunç bir şekilde dışarı atmıştı. Önümüzdeki on yıl boyunca bir daha asla et yememeye yemin ettim ve Beth’e artık gidebileceğini söyledim. Çıktıktan on dakika kadar sonra Popsicle dondurma, Seven Up ve tuzlu krakerle geri döndü.

“Sen iyi bir dostsun,” dedim

“Sadece cuma akşamı seni Lady Fingers’a götürebilmek için hayatta kalmanı istiyorum.”

“Dalga mı geçiyorsun? Gideceğimiz yerin adı bu mu?”

“Hayal kırıklığına uğramayacaksın,” diye güldü. Hıçkırdım, ardından geçirdim ve başımı nasıl bir şeye bulaştırdığımı merak ettim.

Beth gittikten sonra kendimi yatağa bırakıp gözlerimi tavana diktim ve Jamie’yi düşündüm. “Ben sana bakarım,” diye fısıldayışı aklıma gelince ağlayarak uyudum.

Salı ve çarşamba günleri hızla geçti. Perşembe günü 5B’deki Dylan geldi. Bu kez ot içmedim ama evimde içmesine izin verdiğim için kafam bir öncekinden daha güzel oldu. Neyse ki bu kez kaşlarım sağlam kaldı. Birlikte *Who is Line Is It Anyway* dizisini seyrettik ve deliler gibi güldük. Dylan aslına bakarsanız oldukça sevimli bir çocuktur. Uzun boylu ve zayıftı, solgun görünüyordu. Kabarık saçları ve mavi gözleri vardı. O gece çamaşırlarımı bodruma taşımam için bana yardım etti. “Hey Kate, yarın akşam benimle paten parkına gelmek ister misin?”

“Gelemem, bir lezbiyenle randevum var.”

Gözleri fal taşı gibi oldu. “Ah, bu çok havalı.”

“Düşündüğün gibi değil.”

Gülümsedi ve omuz silkti. “Bu seni ilgilendirir. Sen şu 9A’daki dangelakla çıkmıyor muydun?”

“Stephen mı? Hayır, beni geçen hafta terk etti. Başka biriyle çıkıyor.”

“Onun kaybı.” Bunu o kadar çabuk ve sıradan bir şekilde söylemişti ki, neredeyse ona inanacaktım.

Bodrum katına indik. Dylan kapıyı açıp önden girdi ama birden önümde durdu. Eğilip içeriye baktığımda Stephen’in geçen haftakinden farklı bir kızla son derece samimi olduğunu gördüm.

İlk önce onu tanıyamadım, sonra tepesindeki pembe tokayı görünce kızı hatırladım. Bu altıncı kattaki sürtüktü. Onu her seferinde başka bir adamla görürdüm.

Stephen döndü ve beni gördü. “Kate, çamaşırlarını pazartesi günleri yıkadığını sanıyordum!” Otuz yaşında olup hâlâ renkli ve iri saç tokaları takan kadınlarla ilgili düşüncelerimi paylaşmayı aklımdan geçirsem de, sonra vazgeçtim. Ne de olsa içlerinden biri hafta bitmeden zührevi bir hastalığa kapılacaktı ve işte benim umut ışığım da buydu!

“Benimle konuşma, Stephen!” dedim ve aynı anda öksürerek, “Kalem penisli!” diye ekledim. Dylan kapının yanında kalmıştı. Herkes çamaşır torbamı makineye boşaltırken beni izliyordu. Deterjan ekledim, bir çeyreklik atıp kapağını kapadım ve oradan gitmek için arkamı döndüm. Tam kapıya geldiğim sırada Dylan beni kapıya ittip sanki savaştan dönmüşçesine ateşli bir biçimde öptü. Ayrıldığımızda Stephen’a ve sürtüğe dönüp ağzım kulaklarıma varacak şekilde gülümsedim.

“Hey Steve!” Ona asla Steve diye hitap etmemiştim. “Makine bitince bana mesaj atar mısın? Ben bir süre dairemde meşgul olacağım da!”

Stephen hâlâ şaşkın bir halde başını sallamakla yetindi.

Dylan’ın elini kavradım ve onu asansöre çektim.

Asansörün kapıları kapandıktan sonra ikimiz birden kahkaha-lara boğulduk.

“Bunu yapmak zorunda değildin,” dedim.

“Ben istedim. O pislik herif bunu hak etti.”

“Şey, teşekkür ederim. Sen annenle yaşıyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“Lütfen ona bundan bahsetme. Hakkımda ne düşünebileceğini tahmin bile edemiyorum.”

“Ben senden o kadar da küçük değilim Kate.” Kolumu hafifçe dürttü ve neşeyle gülümsedi. “Biraz rahatlaman gerek. Hem zaten annem böyle şeylere takılmaz.”

“Pekâlâ, umarım yanlış bir fikre kapılmana neden olmamışımıdır.”

“Hayır. Biz dostuz, bunu anlıyorum. Ayrıca ben dördüncü kattaki Ashley’ye âşığım. Gelecek ay on sekiz olana dek beklemem gerekiyor, anlıyor musun?” diye kaşlarını oynattı.

Güldüm. “Harika bir ikili olacaksınız.” *Keşke işler bu kadar kolay olsaydı...*

12

Düzeltilme

Haftanın geri kalanında zaman geçirmek için ara sıra birkaç piyango kazıdım. Cuma geldiğinde seksen tane piyango-nun tamamını kazımıştım ve dairemin her yerinde parıltılı gü-müş şeyler uçuşuyordu. Umurumda bile değildi. On üç yeni kazı kazan ve kırk dört dolar kazanmıştım. Bu büyük ikramiye-yi kazanmak gibi görünse de, aslına bakarsanız yirmi üç dolar kaybetmiştim.

Söz verdiğim gibi Beth ile Lady Fingers'ta buluştum, yine de kendime çok özen gösterdiğimi söyleyemeyeceğim. Siyah dar bir kot paltonun altına bütün hafta üzerimden çıkarmadığım aynı pis Chucks ayakkabılarımı giydim. Üzerime de eski bir Ani DiFranco tişörtü geçirdim. Beth beni barda bekliyordu.

Beni şöyle bir süzüp, "Ateşli... Ateşli görünüyorsun," dedi. "Seni gerçekten baştan çıkardım, öyle değil mi?"

"Sen neden söz ediyorsun? Üç gündür aynı kot pantolonu gi-yiyorum."

Sahip Olduğum Tek Sey

"Peki, o halde spor giyim sana yakışıyor. Buradaki kadınlar sana bayılacaklar."

Beth yorulmuştu. Tam bir koltak titreşimi yayıyor olacağım ki, bambaşka tek başına oturmuş Guinness biramı içerken yanıma kimse yaklaşmadı. Beth'in dans edişini izledim. African Amecater Rituel şarkısına yepyeni bir yorum kattığında dans pistini gerçekten salladı. Buna kahkahalarla gülerken bir yandan da burada ne işim olduğunu merak ediyordum.

"Ben gidiyorum."

"Hemen mi? Gece daha yeni başlıyor."

"Üzgünüm, Beth. Ben sadece çok yorgunum."

"Ah, hey, Lawson'la ilgili yazdıklarını okudum." Dudaklarının kenarında bir gülümseme vardı.

"Ve?"

"Gerçekten iyi Kate. Kısa ama iyi. Jerry onu basacak. Pazartesi günü baskıya giriyor."

"Ne? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Neden bu kadar şaşırdın ki? Jerry o yazıya bayıldı."

"Şaşırdım, çünkü R. J. nin yazıyı onaylaması gerekiyordu ve ben o yazıda onu yerden yere vurdum."

"Sanırım Jerry yasal bir boşluk yakaladı." *Tabii ki yakalamıştı.*

O an kalbim karmakarışık duygularla doluydu. R. J. yi halka açık bir şekilde aşağıladığım için biraz utanmıştım. Ama bu duygunun yerini acıya bırakmasına izin verdim. Şaraphanenin zihninde yarattığı şeylere karşı öfkeliydim. Jamie'yle geçirdiğim tüm o anları, insülin seviyesi düştükten sonraki o tatlı savunmasızlığı, kahkahalarımızı, onunla birlikteyken hissettiğim fiziksel

yakınlığı düşündüğümde kalbime sanki bıçaklar saplanıyordu. O anları düşündüğümde soyadını dahi bilmeyişim aklımdan çıkmıyordu.

“Pekâlâ, sanırım artık olan oldu. Pazartesi görüşürüz Beth.”

“Görüşürüz Kate.”

Daireme dönünce bilgisayarımı açıp e postalarımı kontrol ettim. Jerry birkaç küçük editoryel değişiklikle birlikte makalemi göndermişti. Değişikliklerini hemen onayladım ve ona geri gönderdim.

Hafta sonunun geri kalanında sisli anılarımın içinde kayboldum. Biraz temizlik yapıp dairemde değişiklikler yapmaya çalıştım. Dylan’ı sokakta Ashley ile konuşurken görünce gülümse dim. Alışveriş için markete gidip daha sonra annemin mezarına çiçekler götürdüm. O pazar günü annemin doğum günüydü. Bence bir insanın ölümünden sonra doğum günlerini hatırlamanın hiçbir anlamı yoktu. Ama belki de bu o kişiyi unutmamanın başka bir yolu sayılabilirdi. Belki de, öldükten sonra çok kolay unutulduğumuz içindi. Peki, ben öldükten sonra beni kim hatırlayacaktı?

Annemin mezar taşına yaslanıp oturdum. Bunu yapınca sanki annemle sırt sırta oturuyormuşuz gibi hissediyordum. Genç kızken annemin mezarını ziyaret ettiğimde onunla sohbet ediyormuş gibi yapardım. O benim zihnimde mükemmel bir anneydi. Bana her zaman en iyi tavsiyeleri verir, yaşadığım ikilemlerden kurtulmam için en iyi cevapları sunardı.

“Merhaba anneciğim.” Annem ben o kadar küçük bir yaştayken ölmüştü ki, ona “anneciğim” bile diyememiştim. O benim için her zaman anne olmuştu. Orada otururken içimi bir mut-

suzluk kapladı. “Seni tam anlamıyla tanıyamadım. Seni hatırlıyorum ama seni tanımıyorum. Keşke tanısaydım.” Zihnimde yarattığım annenin büyük olasılıkla gerçek annemle bir ilgisi yoktu. “Yirmi altı yaşındayım ama hâlâ bir anneye ihtiyacım varmış gibi hissediyorum.” *Belki de her zaman ihtiyaç duyacaktım. Gözyaşları yanaklarımdan süzölmeye başladı. “Hayatımı yalnız geçirmek istemiyorum.” Bu yüksek sesle söylediğim son şey oldu. Konuşmaya bir son versem de, neredeyse bir saat başımı dizlerime yaslamış bir halde orada kaldım.*

Kendimi toparladıktan sonra bu kez Rose’un mezarına yürüdüm. O da aynı mezarlıktaki bir anıt mezarın içindeydi. İsim levhası hâlâ mermerin üzerine takılmamıştı, bu da bana onun ne kadar yakın bir zamanda öldüğünü hatırlattı. Duvarın kenarına bile gidememiştim. Sanki beni hâlâ o rüyada, o kâbusta kovalıyor gibiydi. Biraz daha yakınlaşırsam rüyamdaki yakarışlarını duyup duymayacağımı merak ettim. Ben orada dikilmiş topuklarımın üzerinde bir ileri bir geri sallanırken yanımdan bir mezarlık görevlisi geçti. Mezarın duvarıyla aramızda neredeyse on beş adım olduğu için görevli bana merakla bakınca şaşırdım.

“Yardımcı olabilir miyim hanımefendi?”

“İsim levhasını nereye koyduklarını biliyor musunuz? O öleli neredeyse dokuz ay oldu,” diyerek mermer duvarı işaret ettim.

“Bu genellikle faturanın ödenmediği anlamına gelir. Ofisten birileriyle konuşmanız gerekecek.”

Ofise gittim ve konuştuğum ılımlı kadın bana hesapta kırk yedi sent eksik olduğu için Rose’un isim levhasının takılmadığını söyledi. Kendimi dünyadaki en berbat insan gibi hissettim. Böyle bir şeyin olmasına nasıl izin vermiştim. Kadına yirmi dolar uzat-

um ve “Paranın üstü sizde kalsın ve onu böyle küçük eksiklikleri kalan diğer hesaplara aktarın. Bazı insanların öldükten sonra onlarla ilgilenecek kimseleri olmayabilir. Yine de o lanet isim levhasını hak ediyorlar.”

Kadın önce şaşırmış görünse de, hevesli bir şekilde başını salladı. Onun da benimle aynı fikirde olduğunu görebiliyordum.

“Levhayı ne zaman takarlar?”

“Takacakları bir isim daha var, yani bugün bitmeden asılmış olur.” Bir dosya dolabına uzanıp levhayı çıkardı. Büyük bir olasılıkla o levha sekiz aydır sadece kırk yedi sent eksik olduğu için orada öylece duruyordu. Kadın bana isim levhasını gösterince birden Rose’un ölümünden sonra cenazesıyla ilgili bir karar vermek zorunda kaldığım o günlere gittim. Pek çok mezar taşında ve levhada olduğu gibi adımı, doğum ve ölüm tarihlerini de eklemek istemiştim. Ve son olarak basit bir kelime deha eklemiştım. “Sevilen,” *çünkü o gerçekten çok sevilmişti.*

“Bu mu?”

“Evet.”

“Bugün taktıracağım.”

Usulca, “Teşekkür ederim,” dedim ve dışarı çıktım. L istasyonuna doğru yol alırken hava kararmaya başlamıştı. Annemir ve Rose’un mezarını ne zaman ziyaret etsem kendimi arınmış hissediyordum. O gece trende ertesi gün *Chicago Crier*’den içer başım dik bir şekilde girmeye karar verdim. Bir işim, bir dairen ve sadık birkaç arkadaşım vardı. R. J. hakkındaki makalemle ilgili genel tepkilerden, okurların onu onur kırıcı ya da fazla karalam bulmasından korkuyordum. Ama kendi gözlemlerinden fazlasını yazmamıştım. Ve onları görmezden gelmek mümkün değildi.

Sahip Olduğum Tek Şey

Crier'dekilerin aldığı riski takdir edeceklerini biliyordum. Kendi kendime artık daha fazla meyve aromalı sakız makalesi olmayacağına söz verdim. Artık ciddi bir gazeteci olacaktım.

Ertesi gün Brown Hattı'na binip Sadece Bob'u aradım. Güçlü bir dozda kendine güven saçmalıklarından dinleyip ilham almaya ihtiyacım vardı ama onu göremedim. Trenin tamamını iki kez aradım ama yoktu. Sadece Bob'u ararken ineceğim durağı bile kaçırmıştım. *Crier*'e gitmek için üç blok geri yürümek zorunda kaldım, bu yüzden lobiye adım attığımda saat onu biraz geçiyordu. Gazetede ki herkesin makaleyi gördüğünü bildiğim için sinirlerim iyice gerilmişti. Yanından geçerken güvenlik görevlisi gazeteyi bana doğru kaldırdı.

"Oldukça cesur bir iş Kate."

"Teşekkürler, sanırım öyle."

Crier'den içeri girince hoparlörlerden gelen müzik birden sustu ve Jerry'nin sesi duyuldu.

"O geri döndü arkadaşlar." Bölmelerdeki insanlar tek tek yavaşça ayağa kalkmaya ve sonra beni alkışlamaya başladılar. Birinin, "Geri dönmene sevindim Kate!" diye bağırdığını bile duydum. Bir başkası da, "Bu sabahki muhteşem bir makale!" diye haykırdı. Kendi bölmeme doğru ilerlerken Beth bana gülümsüyordu.

Bu sıcak karşılama için insanlara teşekkür etmek adına sandalyeme çıktım. Kaydım ve az kalsın düşüyordum ama neyse ki çabucak dengemi geri kazandım. Herkes güldü. "Evet, hâlâ sakarım!" diye bağırdım. Ne de olsa ben ofisin sakarı olarak biliniyordum. İnsanlar benim geldiğimi görünce kenara çekilirdi. Birkaç saniye daha kendi kendime güldüm. "Pekâlâ, sadece te-

şekkür ederim, demek istiyorum. İşe geri döndüğüm için ben de çok mutluyum.”

Sandalyemden inerken Jerry’nin bavulumu çekerek masama yaklaştığını gördüm. “Anlaşılan bu bavulun içinde acil olarak ihtiyaç duyduğun hiçbir şey yoktu.”

Bavula baktım. “Aslına bakarsan o şeyi açmaya korkuyorum.”

Jerry bölmemin duvarına yaslandı ve ben yerimi alırken beni izledi. “Orada ne oldu?” Göz ucuyla bakınca Beth’in de sandalyesini bize doğru kaydırdığını gördüm. Bizi dinlemeye çalışıyordu.

“Buraya gel Beth. Bizi dinlediğini biliyorum.” Yanımıza geldi ve masama yaslandı. “Meraklı gazeteci,” diye homurdandım.

“Seni kollayabilmek için ayrıntılara ihtiyacım var.”

“Şaraphanede çalışan şu adama, Jamie’ye âşık oldum. Ama sanırım onun için sadece bir kaçamaktı. Ona kişisel sorular sorduğumda kaçamak cevaplar verdi ve sonra gecenin bir yarısı kaçıp gitti.”

“Sen ne düşünüyorsun?” diye sordu Beth.

“Bence R. J. ya da genel müdür Susan onu R. J. ile arama bir tampon olması için görevlendirdi. Ama bunu ne kadar çok düşünürsem, o kadar işe yaramayacağını görüyorum. Bilmiyorum. Gerçekten çok uyumluyduk, bunu anlamıyorum. Sadece birkaç gün sürdü. Belki de çok fazlaydı, çok erkendi.”

Jerry’nin yüzünde pişmanlık dolu bir ifade vardı. “Çok üzgünüm, kendimi sorumlu hissediyorum.”

“Neden?”

“Çünkü sana peşinden gitmeni ben söyledim. Sanırım önce birkaç kurbağa daha öpmen gerekiyor. Yine de sen prensini bulmayı hak ediyorsun.”

“Gerçekten mi?”

Beth uzanıp bana hafifçe sarıldı. “Kesinlikle hak ediyorsun,” dedi.

“Sanırım seni bir an önce çalıştırmalıyım. Yeni konular aramaya başla Kate. Yarın ofisimde buluşalım.”

“Anlaştık Jer.” İkiisi birden bölmemden çıkarken genç araştırma asistanı Annabel geldi.

“Sanırım bunlara artık ihtiyacın kalmadı. Makale için tebrikler,” dedi ve araştırma yığınının masamın üzerine bıraktı.

“Teşekkür ederim. Sana boşu boşuna araştırma yaptırdığım için özür dilerim.”

“Evet, bu adamın bilgileri gerçekten çok gizliydi. Bir resmini bulmak bile çok zamanımı aldı. O galiba biraz paranoyak!”

“Büyük olasılıkla kimliğini korumak için inanılmaz bir bilgisayar aleti icat etmiştir. Ben gerçekten çok üzgünüm.”

“Endişelenme Kate. Makaledeki bakış açını beğendim. Ayrıca onun hakkında başka bir makale daha yazmak istersen burada birkaç haftalık araştırma var.”

“Teşekkürler.”

Kız gittikten sonra araştırma yığınınına şöyle bir baktım. Aslında amacım hepsini çöpe atmaktı ama gözüme bir şey takıldı. Bu geçen cumartesiye ait bir ölüm ilanıydı. Başlık şöyleydi:

R. J. LAWSON, ÜNLÜ TEKNOLOJİK MUCİDİN BABASI 68 YAŞINDA HAYATA GÖZLERİNİ YUMDU.

Babasının havacılık mühendisliği dünyasına olan katkılarını geçip R. J. ile olan ilişkisine geldim. Yazılanlara göre tek oğlu

teknoloji mucidi ve yardımsever Ryan James Lawson Jr. idi. Ve ben babasının ölümünden sadece bir hafta sonra hakkında dünya çapında çıkan bir gazetede onur kırıcı bir yazı yayımlıyordum. Makaleyi okumaya devam ettim. Bir sonraki bilgi R. J. nin başta bulunduğu organizasyonların en küçüğünden en büyüğüne listesiydi. Listenin en başında kendi vakfının hemen altında Amerika Diyabet Vakfı yer alıyordu. Onun altında ise GLIDE Evsizler Derneği vardı.

Midem kasılmaya başlamıştı. Ama asıl araştırma sayfaları arasında ilerlerken bir parça kâğıda yapıştırılmış resimle allak bullak oldum. Resmin üzerine Annabel,

“R. J. nin MIT mezuniyeti. Resimde annesi Deborah’la birlikte,” diye not düşmüştü.

Resmin altında başka notlar da vardı...

R. J. nin bebekken evlat edinildiği herkes tarafından biliniyor. Resimdeki üvey annesi dört yıl önce bir araba kazasında ölmüş. R. J. biyolojik ailesiyle yeniden bir araya gelmiş ama ondan para koparmaya çalışmışlar. İkisi de hapse girmiş. R. J. nin Boston’da biyolojik bir kız kardeşi var. Orada üniversiteye gidip zaman geçirmiş olmasına karşın, kız kardeşiyle yakın bir ilişkisi yok. Kız kardeşi halka açık olmayan söz konusu şantaj mahkemesinde ebeveynlerinin lehine tanıklık etmiş.

Şaşkınlıkla resme baktım. Bu, ahırda Jamie’nin komodininde gördüğüm fotoğrafın aynısıydı. Birden şaraphaneye gitmeden önce gördüğüm resim aklıma geldi. Bilim fuarındaki küçük ço-

“Gerçekten mi?”

Beth uzanıp bana hafifçe sarıldı. “Kesinlikle hak ediyorsun,” dedi.

“Sanırım seni bir an önce çalıştırmalıyım. Yeni konular aramaya başla Kate. Yarın ofisimde buluşalım.”

“Anlaştık Jer.” İki birden bölmemden çıkarken genç araştırma asistanı Annabel geldi.

“Sanırım bunlara artık ihtiyacın kalmadı. Makale için tebrikler,” dedi ve araştırma yığınının masamın üzerine bıraktı.

“Teşekkür ederim. Sana boşu boşuna araştırma yaptırdığım için özür dilerim.”

“Evet, bu adamın bilgileri gerçekten çok gizliydi. Bir resmini bulmak bile çok zamanımı aldı. O galiba biraz paranoyak!”

“Büyük olasılıkla kimliğini korumak için inanılmaz bir bilgisayar aleti icat etmiştir. Ben gerçekten çok üzgünüm.”

“Endişelenme Kate. Makaledeki bakış açını beğendim. Ayrıca onun hakkında başka bir makale daha yazmak istersen burada birkaç haftalık araştırma var.”

“Teşekkürler.”

Kız gittikten sonra araştırma yığınının şöyle bir baktım. Aslında amacım hepsini çöpe atmaktı ama gözüme bir şey takıldı. Bu geçen cumartesiye ait bir ölüm ilanıydı. Başlık şöyleydi:

R. J. LAWSON, ÜNLÜ TEKNOLOJİK MUCİDİN BABASI 68 YAŞINDA HAYATA GÖZLERİNİ YUMDU.

Babasının havacılık mühendisliği dünyasına olan katkılarını geçip R. J. ile olan ilişkisine geldim. Yazılanlara göre tek oğlu

teknoloji mucidi ve yardımsever Ryan James Lawson Jr. idi. Ve ben babasının ölümünden sadece bir hafta sonra hakkında dünya çapında çıkan bir gazetede onur kırıcı bir yazı yayımlıyordum. Makaleyi okumaya devam ettim. Bir sonraki bilgi R. J. nin bağışta bulunduğu organizasyonların en küçüğünden en büyüğüne listesiydi. Listenin en başında kendi vakfının hemen altında Amerika Diyabet Vakfı yer alıyordu. Onun altında ise GLIDE Evsizler Derneği vardı.

Midem kasılmaya başlamıştı. Ama asıl araştırma sayfaları arasında ilerlerken bir parça kâğıda yapıştırılmış resimle allak bullak oldum. Resmin üzerine Annabel,

“R. J. nin MIT mezuniyeti. Resimde annesi Deborah’la birlikte,” diye not düşmüştü.

Resmin altında başka notlar da vardı...

R. J. nin bebekken evlat edinildiği herkes tarafından biliniyor. Resimdeki üvey annesi dört yıl önce bir araba kazasında ölmüş. R. J. biyolojik ailesiyle yeniden bir araya gelmiş ama ondan para koparmaya çalışmışlar. İkisi de hapse girmiş. R. J. nin Boston’da biyolojik bir kız kardeşi var. Orada üniversiteye gidip zaman geçirmiş olmasına karşın, kız kardeşiyle yakın bir ilişkisi yok. Kız kardeşi halka açık olmayan söz konusu şantaj mahkemesinde ebeveynlerinin lehine tanıklık etmiş.

Şaşkınlıkla resme baktım. Bu, ahırda Jamie’nin komodininde gördüğüm fotoğrafın aynısıydı. Birden şaraphaneye gitmeden önce gördüğüm resim aklıma geldi. Bilim fuarındaki küçük ço-

cuğun resmi. Bilim fuarındaki o küçük çocukla üniversite mezuniyetindeki bu genç adam aynı kişiydi. Yani *Jamie* idi. Şimdi bile, o birkaç özel günü geçirdiğim adamda onları görmekte zorlanıyordum. Jamie bir bilgisayar dehası olamazdı, o stereotipe uymuyordu. Ayrıca R. J. i röportajda kendi gözlerimle görmüştüm...

Titreyen bacaklarla ayağa kalkıp sandalyemi geri ittim. *Bu olmaz.* Oda dönmeye başlamıştı.

Beth durumumu fark ederek, "Sen iyi misin?" diye sordu. Başımı salladım ve hemen ardından dizlerimin üzerine yere çöktüm. Bavulu adeta parçalayarak açtım ve şaraphaneden ayrılmadan önce odamdan toplayıp bavula tıktığım notlara ve kâğıtlara bakmaya başladım. R. J. in e postasıyla ilgili notlar aldığım kâğıdı buldum. Sonra Jamie'nin bana hayatıyla ilgili anlattıklarını düşündüm. Bir şekilde R. J. in bana verdiği bilgilere uyuyordu.

Beynimde dönüp duran dev yapboz parçaları yerlerini almaya başlamıştı.

Jamie: Ryan James

MIT: Doğu Sahilindeki Üniversite

Afrika'da okullar inşa etmek: Tribal dövmeler. Çok seyahat ettim.

Elinin tüm işlerin üzerinde olması: Bu havuzu ben temizliyorum. Canım ne zaman isterse o zaman yüzebilirim.

Ben: Bu R. J. in teknesi mi?

Jamie: Bu benim teknem.

Ben: Soyadın ne?

Jamie: Bu kadar konuşmak yeter.

Gözyaşlarım elimdeki kâğıtlara düşmeye başlamıştı. Jamie'nin el yazısı üzerinde yarattığım lekeye baktım. Bu bir nottu, daha önce fark etmediğim bir not. Şaraphaneden ayrıldığım sabah oda hizmetçileri etrafı benden önce temizlemişti. Tüm kâğıtlarımı bir araya toplamışlardı ve bu not; her şeyi değiştirebilecek bu not bir şekilde araya karışmış olmalıydı.

Katy, meleğim

Portland'a gitmek zorundayım. Babam bir kalp krizi geçirmiş, bunu atlatıp atlata-mayacağını bile bilmiyorlar. Lütfen gitme. Eğer yarın geri dönemezsem sana bir araba gönderip buraya uçmanı sağlayacağım. Lütfen, lütfen gitme. Sana deliler gibi âşık olmamın yanı sıra sana anlatmam gereken çok önemli bir şey var.

J

Yüksek sesle hıçkırdım. Beth birkaç saniye içinde yanıma gelip beni kaldırdı.

"Sorun ne?"

"J... Jamie..."

"Ne oldu, Kate?"

Sonunda güçlükle, "Jamie, R. J." diyebildim.

“Yani âşık olduğun adam mı demek istiyorsun?”

“Evet,” diye inledim.

“Peki, o halde senin tanıştığın R. J. kimdi?”

“Bilmiyorum.”

“Bundan emin misin?”

Başımı salladım. “Eğer Jamie R. J. ise, o halde makale de...”

“Aman Tanrım, onun *beni* mahvettiğini düşünmüştüm ama asıl *onu* ben mahvettim. O böyle bir adam değil.” Bölmeme iç-nelenmiş makaleyi işaret ettim. “O kocaman kalbi olan iyi bir adam,” diye burnumu çektim. “O zeki ve çok çalışıyor. Parçaları nasıl birleştiremedim?” Notu gösterdim. “Ve her şeyden önemli-si, o hâlâ bana âşık!”

“Lanet olsun Kate. Ama sana neden yalan söyledi?” Boğazım-daki yumruyla güçlkle yutkundum. Ayağa kalktım ve bölmeler-in üzerinde olan Jerry’nin ofisine baktım. Jerry büyük camın önünde durmuş telefonla konuşuyor ve bana bakıyordu. Ahizeyi işaret edip ağzını *Lawson, o burada* diye oynattı. Kendimi tuvalete attım. Beth de arkamdan geldi. O saçlarımı tutarken ben midem-dekileri lavaboya boşalttım.

“Eve gitmelisin. Jerry’yle ben konuşurum.

Güçlkle, “Teşekkür ederim,” diyebildim. Bölmeme geri dön-düm, paltomu aldım ama notun dışında çantamı ve kâğıtları ora-da bıraktım. Jerry’nin ofisine yeniden baktığımda Beth’in yanına çıktığını gördüm. Yüzünde üzgün bir ifadeyle onunla konuşu-yordu.

Bölmelerin olduğu kattan çıkıp servis asansörüne yöneldim. Jamie, R. J. ya da her kimse onunla karşılaşmak istemiyordum.

Lobiden çıktım, sert bir şekilde cam kapıları itip kendimi sokağa attım. Daha birkaç adım atmıştım ki, onu gördüm ve donup kaldım. Beton bir duvara yaslanmıştı, başı öndeydi. Siyah bir takım elbise ve içinde de beyaz gömleği vardı. Üst düğmesi açıktı ve saçlarını da geriye taramıştı.

Gözlerinde acı, gözlerinin altında ise koyu renkli halkalar vardı. Notu cebime tıktırdım ve başım önümde, beni görmemiş olmasını ümit ederek yoluma devam etmeye çalıştım.

Önümü kesti. Tek söylediği, “Bekle,” oldu.

Omuzlarımı dikleştirdim ve elimi belime koydum. “Neden böyle giyindin?”

“Babamın cenazesinden hemen sonra buraya uçtum.”

Cümlesi biterken sesi de titremişti.

“Çok üzgünüm, Jamie... R. J... Her kimsen.” Kaybı ve o aptal makale için ona üzülmüştüm. Ama aynı zamanda yalanları ve sebep olduğu sorunlar yüzünden de incinmiştim. Arkamı dönüp yürüyüp gitmeyi denedim. Beni omzumdan yakaladı ve kendine çevirdi.

“Tanıdığım herkes bana Jamie der. Çok üzgünüm Kate, hem de çok.” Beni kendine çekmeye çalıştı.

Göğsünü yumrukladım. “Sen bir yalancısın.” Ağlamaya başlamıştım. “Kollarında çırılçıplakken bana yalan söyledin. Ve makale... Senin yüzünden yalan bir makale yazdım ve kariyerimi mahvettin.” Uzaklaşmaya çalışsam da, Jamie beni sımsıkı tutuyordu. “Neden onayladın ki?”

“Onaylamadım. Kırk sekiz saat içinde onay vermezsem Jerry’nin yazıyı yayımlama hakkı vardı. Anlaşmamız böyleydi.”

Bir adım geri çekilip yine başını öne eğdi. “Kalan tek ailem için yas tutmakla meşguldüm.”

Yüzümdeki gözyaşlarını silip karşısında dimdik durdum. “Kaybın için gerçekten çok üzgünüm. Tüm bu saçmalık için üzgünüm. Keşke oraya hiç gelmeseydim. Keşke seninle hiç tanışmasaydım.”

“Bunu nasıl söylersin?” Kollarımı kavrayıp umutsuzca yalvaran gözlerle bana baktı. “Söylediklerinde ciddi misin?”

“Eğer bana yalan söylememiş olsaydın, hakkında o lanet sahte makaleyi yazmamış olurdum.” Kollarımı ondan kurtardım.

“Röportaj yaptığım o herif kimdi peki?”

“Adı Bradley Reis. Susan’ın bir arkadaşı ya da sanırım arkadaşısıydı demeliyim. Susan onun bu işi halledebileceğini düşündü.

“İşi halletmek mi?” diye başımı salladım.

“Biliyorum, şimdi çok aptalca geliyor. Özelimi paylaşmak istemedim. Şaraphanede rahatça gezip kendim olabilmek, sadece Jamie olabilmek istiyordum. Bir gazeteciyle görüşürsem herkesin beni tanımasından ve rahatsız etmesinden korktum.

“Asla böyle olmazdı.”

“Panikledim. Susan tek yapmamız gerekenin şaraphane hakkında bir yazı hazırlamak olduğunu söyledi. Bradley de özel soruları cevaplamaktan kaçınacaktı. Ondan zaten hiç hoşlanmazdım ve ona güvenmemeliydim.” Jamie’nin başı hâlâ öndeydi. “Sanırım senin bu kadar inatçı olmanı beklemiyordu. Seni baştan çıkarabileceğini sandı.” Başını kaldırıp utangaç bir şekilde gülümsedi.

Renée Carlino

“Ama küçük planın geri tepti, öyle değil mi? Ve şimdi hem kendi şöhretini hem de benim kariyerimi mahvettin!”

“Jerry, Beth’in bir düzeltme yazısı yazabileceğini söyledi.”

“Senin adına sevindim. Adın temize çıkacak ama ben yine de işimden oldum.”

“Bunu düzeltmek için elimden ne geliyorsa yapacağım.” Gözleri nemlenmişti, güçlkle yutkundu. Alçak bir sesle, “Neden gittin?” diye sordu.

“Notu ancak bugün görebildim. Ama her şeyin bir nedeni vardır, öyle değil mi?”

Arkamı dönüp yürümeye başladım, Jamie peşimden geliyordu. “Katy, bu söylediğine inanmadığını biliyorum.”

Ona dönmeden, “Bana böyle söyleme,” diye bağırdım. Yine kolumu yakalayıp beni kendine çevirdi. Nefesim kesiliyordu. “Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

“Buna hemen bir son ver! Bu delilik!” diye bağırdı. Gözleri gözlerimdeydi, kolumu hâlâ sımsıkı tutuyordu. “Sus ve lütfen bana bir şans daha ver.”

“Canımı acıtıyorsun,” dememle birlikte kolumu hemen bıraktı. Sakin ve kendinden emin bir ses tonuyla, “Seni tanımıyorum bile. Sadece dört gündü. Geri almayı dilediğim dört gün,” dedim.

O da omuzlarını dikleştirdi. “Sen bir yalancısın.”

“Asıl yalancı olan sensin.”

“Makale umurumda değil. Düzeltmek zorunda bile değiller. Bana yalancı, pislik ya da canın ne istiyorsa diyebilirsin. Ama o dört günün senin için bir anlamı olduğunu biliyorum. Şöhretim ya da para umurumda değil. Hiçbir şey!”

“Peki, umurunda olan ne Jamie? Şarap ve karaoke yapmak ve kim olduğunla ilgili yalan söylemek mi?” Önden yürümeye başladım.

“Seni umursuyorum.” Ses tonu yumuşaktı, biri tamamen gerçeği söylediği zamanki kadar sakin...

Aniden topuklarımın üzerinde dönüp ceketinin yakasına yapıştım.

“Beni iyi dinle Jamie. Hiçbir şey yapma. Biz birlikte olamayız. Ben burada yaşıyorum ve sen de orada. Sen zengin bir dâhisin ve benim bir arabam bile yok. Hatta artık bir işim bile yok.” Onu ilk defa tıraşlı görüyordum. Topuklarımın üzerinde yükselip onu yanağından öptüm ve yumuşak bir sesle, “Sen beni mahvettin. İkimizi de mahvettin. Ve artık asla birlikte olamayız,” dedim.

Hüzünlü bir şekilde bana baktı. “Bana sadece tek bir şey söyle...”

“Ne?” diye tısladım.

“Aklındaki tek kişi ben miyim?”

Gözlerim tekrar doldu. Başımı hızla öne eğdim ve L İstasyonu’na yürümek için arkamı döndüm. Jamie hareket etmedi ama arkamdan,

“Pes etmeyeceğim. Şairler haklı!” diye bağırdı.

Yanlış trene bindiğim için eve varmam fazladan yarım saat daha sürdü. Apartmanın önüne geldiğimde Jamie basamaklarda oturuyordu. Takım elbisesinin ceketini çıkarmış ve gömleğinin kollarını kıvrırmıştı. Yanık teni ve dövmelerinin dışında milyoner bir CEO’ya benziyordu.

“Evine git Jamie.”

Ayağa kalkıp peşimden asansöre geldi.

“Kate, lütfen. Gidip bir kahve içelim ve bunları konuşalım.”

"Hayır," diyerek yanımdan geçtim.

"Seni o notla korkuttuğunu düşündüm. Senin için çok erken olduğunu düşündüm. Sonra makaleyi okuyunca senin ne kadar üzgün olduğunu anladım."

"Sana artık bir önemi olmadığını söylemiştim. Her şey mahvoldu. Senin başka biri olduğunu sanmıştım. Seni tanımiyorum bile."

"Beni tanıyorsun. Ben aynı insanım. Ben Jamie'yim. R. J. Lawson'ın kim olduğu kimsenin umurunda değil. O sadece bir isim. Sen gerçek beni tanıyorsun."

"Seni tanıdığımı sanmıştım," diyerek asansörün önünde durdum.

"Çok üzgünüm. Sana daha önce anlatmam gerektiğini biliyorum, şeyden önce..."

Ona dönüp kollarımı kavuşturdum ve "Ne? Sevişmeden önce mi?" diye bağırdım. Gözlerini gözlerimden ayırmadan yanıma geldi ve yanağıma dokundu. "Sakin ol, lütfen." Başını hafifçe yana eğdi, gözleri dudaklarımdaydı. "Yaptığımız şeyin sadece sevişmek olmadığını sen de biliyorsun."

"Evet, öyle. Bunu sen kendin söyledin." Elinden uzaklaştım. "Lütfen evine git. Bir kaçamak yaşadık. Ve artık bitti. *Evine git!*" Asansöre bindim, dimdik dursam da kapıların kapanmasıyla duvara yaslandım ve hıçkırıklara boğuldum.

Çatı katı düğmesine bastım ama asansör beşinci katta durunca asansöre Dylan ile Ashley bindi. Onlarla göz göze gelmekten kaçındım.

"Çatıya mı çıkıyorsun Kate?" diyen Dylan hafifçe eğilerek yüzüme baktı.

Burnumu çektim. “Sadece öylesine dolaniyorum. Çatı isterse-
niz tamamen sizindir.”

“Ashley’yi tanıyorsun, değil mi?”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim.

Çekingeng birine benziyordu. “Ben de,” dedi.

Asansörün kapıları açılınca Ashley dışarı adım attı ama Dylan
içeride kaldı. “Birazdan geleceğim, Ash. Kate’e dairesine kadar
eşlik etmek istiyorum.”

Başımı deli gibi salladım ve onu sırtından itip, “Hayır çocuk-
lar, siz gidin. Ben iyiyim,” dedim.

Asansörün kapısını açık tutmak için düğmeye basıp onu dışa-
rı atmaya çalışıyordum. “Kate, sen iyi değilsin. Ne kadar üzgün
olduğunu görebiliyorum. Stephen yüzünden mi? Onu bir güzel
pataklayacağım.” Elimi düğmeden çekip Ashley’ye bir öpücük
gönderdi. “İki dakika sonra yanında olacağım bebeğim.” Kız ka-
pılar tamamen kapanana dek ona gülümsedi.

Dairemin olduğu kata gelince Dylan zayıf kollarıyla bana sa-
rıldı ve beni göğsüne yasladı. “Yaşadığın her ne olursa olsun, çok
üzgünüm.” Sessizce ağlıyordum. Elini cebine atıp üç tane hap
çıkardı. İki tanesi sarı ve bir tanesi de pembeydi. “Bunları alabi-
lirsin.”

“Bunlar da ne?”

“Benzo.”

“O ne?”

“Bu ikisi Ativan ve diğeri de Xanax,” diyerek pembe hapi işa-
ret etti. “Seni gevşetecek ve uyumana yardımcı olacaklar. Sadece
birer tane al.”

Hapları avucuma bıraktı. "Bunları nereden buluyorsun?"

"Büyükanneimin ilaçlarından."

"Bu çok korkunç. Sen çok gençsin ve... Tüm bu ilaçlar."

"Benim için endişelenmen gerçekten çok tatlı. Aslına bakarsan son birkaç gündür hiç hap almadım. Ashley için ayık kalmak istiyorum." Çekingen bir şekilde gülümsedi. "O benim için bir uyuşturucu gibi."

"Çok tatlısın." Onu asansöre doğru ittim. "Şimdi çatıya çık ve Ashley ile takıl."

Dylan giderken, "Peki, sonra görüşürüz. Bir şeye ihtiyacın olursa ya da sadece takılmak istersen beni ara," dedi.

Büyük bir yudum birayla pembe hapi yuttum. Gecenin geri kalanı bulanıktı...

13

Bir Kitap Kopyası

Ancak bir ay geçtikten sonra kendimi yeniden normal hissetmeye başlayabilmişim. Kolaylıkla aynı rutine geri dönmüştüm. Tabii gazetenin Sanat ve Gündelik haberler bölümüne sürülmenin dışında. Umurumda değildi, Jerry en azından beni kovmamıştı. Şaraphanedeki herkes tarafından kandırıldığımı anlamıştı. Chicago'ya gidip Will Ryan ve karısıyla yaptığım parlak röportajı Jerry tek kelime etmeden basmıştı. R. J. in makalesiyle ilgili düzeltme yazısını da Beth hazırlamıştı. Bu bir gazete hikâyesini hataları belirtmeden düzeltmeye çalıştığında yapılan bir uygulamaydı. Beth kandırıldığımızı ima etse de, bunu açık açık ifade etmemişti. Şaşırtıcı bir şekilde makalemle ya da düzeltme yazısıyla ilgili çok az tepki aldık, yani hepimiz rahatlamıştık. Anlaşılan yazı, benim kişisel katkılarıma karşın orantılı bir biçimde şişirilmiş görünmüştü. Yine de Jerry'yle, R. J. Lawson her kimse tamamen unutulana dek biraz geride durmama karar verdik. Ama şarapları ve şaraphane övgüler almaya devam ediyordu. Makalem yayınlandıktan sonra Napa'daki pek çok dergi Lawson şaraphanesi ve etrafındaki muhte-

şem üzüm bağları hakkında yazılar yayımladı. Şaraphane eskisi gibi hatırlanmaya devam ediyor, R. J. in adı makalelerde asla geçmiyordu. Jamie düzeltme yazısından sonra da özelini kendine saklamaya devam etti. Şaraphanenin fotoğraflarına tuhaf bir duyguyla bakıyordum. Sanki oraya daha önce hiç gitmemiştim. O güzel yere ait anılarım paramparça olmuştu.

Bir daha Beth'le gey bara gitmedim ama haftada bir birlikte yemek yiyorduk. Dogfather'da söylediklerine sadık kalarak sonunda ciddi bir şekilde birileriyle görüşmeye başlamıştı. Ve ben ilk defa hafta sonları gerçekten de ondan daha fazla kelime yazabiliyordum. Her pazartesi ofise dalıyor ve bölmesine eğilip "Sekiz bin kelime yazdım," diyordum. Beth bu söylediğime her seferinde gülerек karşılık veriyordu. "Evet, ama ben sevişmekle meşguldüm."

"Abartma!" desem de, tabii ki yalan söylüyordum.

Kendileri için doğru insanları bulmayı başaran Beth, Jerry ve Dylan için sevinmemek elde değildi. Böylece ben de kendimi onların ilişkilerini olumlu bir şekilde desteklemeye adanmıştım. Daireme bir bitki daha aldım, bir de adını Anchovy koyduğum betta balığı. Bir balık beslemek bile Rose'un hayattayken yaşama karşı sergilediği bağlılıktan fazlasıydı. Yirmi kedi sahibi olmaya doğru hızla ilerlediğimin farkındaydım. Sürekli Rose'un rüyasını düşünüyordum. Onu hâlâ görsem de, her zamanki gibi Rose gözlerini açmadan önce son buluyordu. Ama rüyadaki o korkutucu anlar gitmişti, geriye sadece hüznün kalmıştı.

Stephen, Dylan ile birlikte çamaşır odasının kapısının kaldırılması için imza vermemiz üzerine bodrum katındaki çamaşırılıkta kadınları becermeyi bıraktı. Stephen'dan pek de hoşlanmayan bina görevlisi kapıyı büyük bir memnuniyetle söktü. Jamie telefonuma

mesajlar bırakıp onu aramam için yalvarmaya devam ediyordu. Son iki hafta ise sadece arayıp sesli mesajıma “İyi geceler”, “Günaydın” ya da “Seni düşünüyorum” gibi notlar bırakıyordu. Mesajları kalbimi acıtsa da, bu iyi bir acıydı. Adeta iyileşen bir baş ağrısını andırıyordu. Yaranın etrafındaki cilt gerildiği zaman hissettiğiniz bir duyguydu. İşe artık her sabah geç kalmadan gidiyordum çünkü Sadece Bob’u aramayı bırakmıştım. Ama tatil treninden hâlâ umudu kesmemiştim. Şu hayattaki zavallı amacım lanet L treninde Noel Baba’nın yanında oturabilmekti ve bunu başarana dek vazgeçmeyecektim. Kendimi trende sahte bir Noel Baba’yı aramanın yeterli bir yaşam amacı olduğuna inandırmıştım.

Zaman, hayatımı ağır çekimde izliyormuşçasına akıp gidiyordu. Ta ki bir sabah L istasyonunda tanıdık bir yüz görene dek... Aralıktı, Chicago buz gibiydi ama ben terliyordum. Bu, soğuk bir yerde yaşamının vücudunuza kattığı devamlı ısı değişim durumuydu. Kat kat giyinmeyi severdim çünkü soğuğa adım atmaktan hiç hoşlanmıyordum. Ama her seferinde trene yarı yürür yarı koşar halde yetişmek zorunda kalırdım. Bu yüzden de, trene adım attığım an ter içinde oluyordum. Daha da kötüsü, toplu taşıma sistemi, yollarda buz kalmaması için metro kapılarında sıcak hava üflüyordu. Tren bazen çok kalabalık da olabiliyordu. Yani üzerinizdeki parkayla dört blok koştuktan sonra kalabalık bir trene binerseniz bayılma ya da kusma olasılığınız çok yüksek olabiliyordu. İşte Christina’yla karşılaştığım o sabah ben de tam bu durumdaydım.

Onu hemen hatırlasam da, kim olduğunu tam olarak çıkaramamıştım. Otuzlu yaşlardaydı, sarı saçları ve mükemmel bir cildi vardı. O da beni hemen tanıdı ama süzmeye devam etti. Kalbim koştuğum için hâlâ deli gibi atıyordu. Kaşımdaki teri silip deli gibi paltomu çıkarmaya başladım. Christina hâlâ beni izliyordu, sonra başını hafifçe yana eğdi. Beni incelediğini hissettim.

“Sen Kate misin?”

Nefes nefese, “Evet,” dedim. Gülünseyince o tarafa ilerleyip yanına oturdum. Ona dönüp terli elimi uzattım. “Özür dilerim, seni hatırlıyorum ama nereden tanıştığımızı hatırlayamadım.”

“Robert Connor sana bir şeyler hatırlatıyor mu?”

Dev montumu çıkarıp nefesimi düzenledikten sonra, zihnimi yoklarken ellerime baktım. “Ah, hayır, üzgünüm.”

“Trendeki Bob.”

“Ah, Sadece Bob! Evet! Evet, onu tanıyorum. Seni şimdi hatırladım. Sen de bizimle birlikte otururdun. Bob’u uzun zamandır göremiyorum. Onu aradım ama bulamadım. Herhalde artık başka bir hat kullanıyor.”

Kızın yüz ifadesi değişti, dudaklarını büktü. “Seni bulduğuma çok sevindim. Yine de sana bu haberi vermek zorunda olduğum için üzgünüm. Bob bir buçuk ay önce vefat etti.”

Lanet olsun! Kötü bir şey olduğunu biliyordum.

“Oh, hayır.” Gözlerim dolmaya başladı. “Nasıl oldu?”

“Sanırım huzurlu bir şekilde doğal sebeplerden öldü. Göründüğünden daha yaşlıydı. Doksan beş yaşındaydı ama yaşını hiç göstermiyordu.”

“Evet, öyleydi.”

“Yakın arkadaşları ya da ailesi olmadığı için cesedi bir süre sonra bulunabildi.” Christina kaşlarını çattı, dudağını ısırıldı. Bu düşünce onu hâlâ üzüyor gibiydi.

“Bu çok korkunç.”

“Evet, Bob çok yalnız bir hayat yaşıyordu. Bunu dairesini temizledikleri sırada öğrendim. Ona bir ara kartvizitimi vermiştim. Ben bir avukatım ve Bob benden vasiyetini hazırlamamı istedi.”

Buluşma şansımız olmadı ama günlerinin sayılı olduğunu biliyor olacak ki, kâğıt tabağa kendi vasiyetini yazmış.” Güldü ve tavana baktı. “Bob’un pek fazla şeyi yoktu ama yine de senin birkaç parça eşyayı almamı istedi. Dairesi kitaplarla doluydu.” Gözlerim ırlışmıştı. Christina uzanıp elimi tuttu. “Kitapların çoğu okulları ve kütüphanelere bağışlandı ama Bob birkaç tanesini küçük bir ayakkabı kutusuna koyup bir not bırakmış. Tabakta da, “Trendeki Kate’in; büyük gözleri ve koyu renk saçları olan kızın ayakkabı kutusunu almasını sağla,” diye yazmış. Kartvizitimi bulup benimle irtibata geçmeleri büyük şans oldu. Seni hatırladım ama seni nasıl bulacağımı bilemedim. Ben de kendi kendime trene inip binen herkesi izlemeye söz verdim.”

“Peki, notta ne yazıyor?”

“Okumadım.” Ayğa kalktı. “Ben burada iniyorum. Yarın buluşabilir miyiz?”

“Tabii ki.”

“Peki, benimle sabah onda Rosehill Anıt Mezarlığı’nda buluş. Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Evet.” Hem de çok iyi biliyordum. Kartviziti alırken, “Teşekkür ederim,” dedim.

Cebime koymadan önce birkaç dakika karta baktım. Acaba Bob beni gruptaki diğer insanlardan neden ayırmıştı?

İşten sonra eve gidip yatağa girdim. Telefonumu açtığımda ü yeni sesli mesaj vardı. Biri Dylan’dandı. *Hey, fıstık. Ashley yarın on sekiz oluyor, vay be!*

Sesi birden yükseldi. *Daireni ödünç alıp alamayacağın merak ettim. Seni karşılığında sinemaya ya da başka bir yere götürebilirim.*

Cevap yazdım:

Ben: Yani kız arkadaşınla sevişmek için dairemi mi kullanmak istiyorsun?

Hemen karşılık verdi.

Dylan: E, şey... Bu kötü mü?

Kendi kendime güldüm. Dylan o kadar masum bir şekilde dürüsttü ki. Bu onu çekici kılıyordu. Jamie ile doğru şartlar altında karşılaşmış olsaydım, ben de onun için aynı duyguları hissedirdim.

Ben: Peki. Çarşafları yıkasan ve sevişirken korunsan iyi olur!

Dylan: Ben aptal değilim.

Ben: Ona yemek pişirmelisin. Mutfakta yeterince malzeme var. Bir beyefendi ol.

Dylan: Aklımı okudun.

Ben: Altı gibi çıkmış olun. Anahtarın var, değil mi?

Dylan: Evet, Anchovy'yi beslediğim zaman almıştım.

Ben: İyi eğlenceler.

İkinci sesli mesaj Jerry'ye aitti. *Depoyu temizliyorum. Bavulun hâlâ burada. Ben ciddiylim Kate, eğer gelip bu bavulu*

almazsan onu çöpe atacağım. Yarın birkaç saat çalışacağım. Belki gelip bavulunu alırsın ve birlikte öğle yemeği yeriz, ne dersin?

Bavul, içinde Napa'dan ve R. J. araştırmasından kalan her şeyle birlikte hâlâ açılmamıştı. Randevumuzda giydiğim elbise, bana verdiği kolye ve Jamie'nin notu da oradaydı. Boğazıma bir yumru oturdu. *Neden hâlâ bunu aşamıyorum?*

Beklediğim üzere, üçüncü sesli mesaj Jamie'ye aitti. *Merhaba... Durmuş ve derin bir nefes almıştı. Bugün GLIDE'a gittim. Birkaç kişi bana seni sordu. Onlara bir aptal olduğumu anlatmak zorunda kaldım... Ve senin ellerimden kayıp gitmene izin verdiğimi!* Sesinde belirgin, sanki tıkanmış gibi bir değişim oldu. İyi geceler meleşim.

İşte bu yüzden hâlâ bitmemişti. Ama o gece ağlamadım. Ağlayacak gözyaşım kalmamıştı.

Ertesi sabah Rosehill mezarlığının girişinde Christina ile buluştum. Yanına gidince bana kutuyu uzattı. Kutunun üzerine iliştilmiş bir de not vardı. "Günaydın," dedim ve kutuyu alıp notu söktüm. Açıp okumaya başladım.

L İstasyonundan Kate,

Seninle aylar önceki ilk karşılaşmamızı hatırlıyorum. Çok kederli ve mesafeli görünüyordun. Birbirimizi çok iyi tanımadığımızı biliyorum ama sana yardım etmek istedim. Oysa şimdi seni yarı yolda bırakmış olmaktan korkuyorum. Anlayacağın bana eskiden tanıdığım birini hatırlatıyorsun. Adı Lily'ydi; çok güzel, genç ve canlıydı. O benim ha-

yatımın aşkıydı. Sen ona benziyorsun. Aynı sıcak bakışlar ve koyu saçlar. Ben onun gözlerinde adeta kaybolurdum. Hep yalnız bir yabancı olmadım. Bir zamanlar hayat doluydum ama Lily'imi çok erken, düğünümüzden hemen sonra kaybettim. Sende de o zamanlar hissettiğim acının aynısını gördüm. Lily'imın acı çektiğini görmek istemiyordum. Seni yalnızlığın da mutlu edebileceğine, başka bir insana ihtiyacın olmadığına inandırırsam belki o acıyı unutursun diye düşündüm. Yanılmışım.

Asıl bilmeni istediğim, benim kitaplarımla birlikte dairemde tek başına bir hayat sürdüğüm. Ve tüm o acıları tekrar tekrar çekmeye razı bir halde, Lily ile bir dakika daha geçirebilmeyi dileyerek yaşadım. Sakın pes etme, Kate. Aramaktan vazgeçme. Onu bul, birbirinize iyi bakın, birbirinize tutunun ve asla bırakmayın.

Umarım bu yazdıklarım sana ulaşır ve yine umut verir.

Dostun,
Bob

Hüngür hüngür ağlamak deyimi benim halimin yanında hafif kalırdı. Sadece notu okurken beni izleyen Christina bile ağlıyordu. Ona baktım. "Vay canına, Bob tam bir romantikmiş."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Al, kendin oku," diyerek ona notu uzattım.

Christina notu okurken ben de kutuyu açıp Bob'un bana bıraktığı kitaplara baktım. Birkaç tane tanımadığım eski ciltli kitap vardı. Sonra *Possession*, İngiliz Hasta ve *Manzaralı Oda* kitaplarını buldum. Belki de bu bir fısıltıydı.

Christina okumayı bitirince kâğıdı katlayıp bana geri uzattı. "Bunu beklemiyordum."

"Değil mi?"

Beni binaya doğru çekip, "Hadi gel, gidip ona teşekkür edip saygılarımızı sunalım."

Tanıdık bir yoldan ilerlemeye başladık. "Nereye gidiyoruz?" Tuhaf bir duyguya kapılmıştım.

"Hemen köşeyi dönünce." Çok geçmeden Rose'un isim levhasının konulduğu duvarla burun buruna geldim.

Duvara baktım. Hemen iki levha altta ROBERT CONNOR adı, doğum ve ölüm tarihleri parıldıyordu. Bob ve Rose aynı duvardaydı. *Başka bir fısıltı daha.* Bu bir tesadüf olsa da, pek çok duyguyu canlandırmıştı. Rose'la ilgili gördüğüm rüya, zihnimde Bob'un cümleleriyle birlikte belirdi. Bu iki yalnız ruh bana ölümün ötesinden uzanıp kalbimi açmamı söylemeye çalışıyordu. Elimi Rose'un isminin üzerine koydum, diğer elimle de Bob'un kine uzanıp dokundum. Usulca, "Birbirinize çok iyi bakın," dedim.

"Benim gitmem gerek Kate." Christina biz duvara bakarken sessizce beklemişti.

Ona döndüm. "Bunu sakladığın için çok teşekkür ederim. Duygularını paylaşmak istemesi benim için çok büyük anlam taşıyor. Keşke ona minnettarlığımı gösterme şansım olsaydı."

“Bunu yapabilirsin... Yani tavsiyelerine uyarak yapabilirsin,” diyerek notu işaret etti.

“Evet,” diyerek içtenlikle gülümsedim. Ama bu aşamada Bob’un tavsiyesine uymak tüm yaraları yeniden deşmek olurdu.

L istasyonuna yürürken başımı kaldırıp soğuk rüzgârın yüzüme çarpmasına izin verdim. Her şeyden çok yaşananları geride bırakıp ileriye bakmaya ihtiyacım vardı. Kendimi başka bir ilişkiye açmak için önce Jamie’yi tamamen unutmalıyım. Bu aşamanın ilk adımı da bavulu almak olmalıydı.

Jerry’nin *Chicago Crier*’deki ofisinin açık kapısından içeri girdim.

“Merhaba, evlat.” Gözlüklerini çıkarıp ayağa kalktı. “Sandviçlerimizi alıp Millennium Park’a gitmeye ne dersin?”

“Dışarısı buz gibi.”

“Pekâlâ. O halde Shedd Akvaryum?” Anlaşılan Jerry’nin kafasını biraz dağıtması gerekiyordu ve bu genellikle onun için çok zor bir işti. Belki benim de buna ihtiyacım olduğunu anlamıştı.

“Bu iyi bir fikir.”

“Suşi alıp bütün hayvanları korkutmalı mıyız?”

“Hayır, bu çok korkunç olur.” Jerry iyi kalpli ama bir o kadar da tuhaf bir adamdı, hiç büyümeyecek bir çocuk gibiydi. “Hadi gidip Ma’s’tan ızgara peynirli sandviç ve domates çorbası alalım.”

“Yani geleneksel yemeklerimizi!”

Yunus akvaryumuna bakan bankta çorbamı şapırdatarak içtim.

Jerry, ağzı peynirli sandviçle dolu bir halde, “Yunusların seksen keyif aldıklarını biliyor muydun?” diye sordu.

“Evet, bunu duymuştum.”

“Bunu insanlar dışında zevk için yapan tek hayvan türü onlar. Acaba âşık olabiliyorlar mı, ne dersin?”

Homurdanarak, "Bundan bahsetmek zorunda mıyız?" diye sordum.

"Sadece düşüncelerini merak etmiştim."

"Pekâlâ, sanırım cevap verebilmem için önce bana aşkı tanımlaman gerek."

Sandviçinin son lokmasını ağzına tıktı ve dalgın bir şekilde etrafına bakındı. "Aşk içinden çıkaramayacağın bir şeydir. Bir kez geldi mi, ne yaparsan yap gitmez. Nefret ve kırgınlığa dönüşebilir ama her zaman o kötü duyguların altına gömülmüş bir halde orada kalacaktır."

"Hımm, çok şiirsel Jerry. Ama bence aşk sadece bir duygu."

"O şehvet. Yunuslar işte bu yüzden sevişiyor."

Çorbamı içerken boğuluyordum. "Çok komiksin!"

"Ben ciddiylim. Aşk sadece bir duygu değildir. Aksi halde çok kolay gelip giderdi."

"Sanırım bizim Jamie ile yaşadığımız şehvetti."

"Belki." İleriye bakmaya devam etse de, dirseğiyle kolumu dürttü. "Herhalde bu yüzden ikinizin de unutulması o kadar kolay oldu, değil mi?"

Ona dikkatle baktım. "Sence ben mantıksız mı davranıyorum?"

"Evet, davranıyorsun. Sadece Jamie'ye değil, kendine karşı da."

"Bana yalan söyledi."

"Sana anlatmaya çalıştım."

"Nerden biliyorsun?"

"Senin küçük makalen sahte çıktığından beri beni neredeyse üç yüz kez aradı."

“Neyle ilgili?”

“Pek çok farklı şey. Seni incittiği için üzgün olduğunu bilme-
mi istedi. Telefonlarına cevap vermediğin için senin iyi olduğun-
dan emin olmak istedi.” Omuz silktim. “Biliyor musun Kate, ben
onu büyüleyici buluyorum. Ryan Lawson’ın büyüyüp böyle bir
insan olacağını kim tahmin edebilirdi ki? O tam bir inekti. Hâlâ
çok parlak, beni sakın yanlış anlama. Ama o tam bir erkek, beni
anlıyor musun?”

“Belki de onunla *sen* çıkmalısın Jerry.”

“Ben sadece şaşırdım, hepsi bu. Hiçbirimizin Jamie’den şüp-
helenebileceğini sanmıyorum. Seni oraya göndermeden önce
araştırma yapman için daha fazla zaman vermeliydim.”

“Belki de... Büyük olasılıkla! Jamie ile benim... Pek bekle-
yorlardı, değil mi?”

“Birbirinize âşık olmanızı mı?”

İki elimle yüzümü kapadım ve öne doğru eğildim. “Takılaca-
ğımızı, diyecektim. Aşk konularından yeterince bahsettik!”

Jerry ayağa kalkıp kucagındaki kırıntıları temizledi, tepkileri-
mi umursamıyor gibiydi. “Sen çözersin, evlat.”

Beni ofise bıraktı, ben de bavulumu aldım. En yakın L istasyo-
nuna gittim ama inşaat çalışmasından dolayı kapalıydı. Yeniden
soğuşun iliklerime kadar işlemesine izin verdim. Saatime baktım.
Dört buçuktu. Daireme geri dönüp Dylan ve Ashley gelmeden
önce ortadan kaybolmak için çok az zamanım kalmıştı. En ya-
kındaki ikinci L istasyonuna ulaştığımda neredeyse donmak üze-
reydim. Sarı çizgiyi geçmeyecek şekilde platformda beklemeye
başladım. Hava kararmaya başlamıştı. Trenin geldiğini duyunca

bakmak için öne eğildim. Birden trenin önünde pembe ışıkların yanıp söndüğünü şaşkınlıkla fark ettim. Daha önce hiç görmemiş olsam da, bu sanki dünyanın yegâne gerçeğiymişçesine gelenin tatil treni olduğunu biliyordum.

Kontrolsüz bir şekilde kıkırdamaya başladım. Yanımda bej rengi yağmurluk giymiş bir pislik, "Lanet olsun, yine mi tatil treni," dedi. "Bu hafta ikinci oluyor. Lanet şey bir kaplumbağa kadar yavaş!"

"Hadi oradan, pislik!" Bavulumla cilalı ayakkabılarının üzerinden geçip açık bir vagon gördüğüm trene doğru koşmaya başladım. Her bir vagonun dışında tatil resimleri ve yanıp sönen ışıklar vardı. Hoparlörlerden Harry Connicke'ten "It Must' ve Been Ol' Santa Claus" şarkısı duyulmaya başladı. Koşarak ışıkları geçtim, deliler gibi gülümsüyordum. Sanki Hallmark kanalındaki bir Noel filminin içindeydim ve sevgilimle yeniden bir araya gelmek üzereydim. Son arabadaki Noel Baba'nın kızıağına ulaştığım sırada *Tatil Kutlamaları* yazısı yanıp söndü.

Tam son vagona geldiğim sırada görevlinin trenden inmesiyle müzik ve ışıklar birden gitti. "Neler oluyor?"

"Bozuldu. Yarınki tatil trenine kadar şimdilik bu kadar."

"Ne?" Yüksek sesim sessiz platformda yankılandı.

Trenden inen yolcular yanımdan geçip çıkış merdivenlerine doğru yürüyorlardı.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın!" diye yeniden bağırdım.

"Özür dilerim tatlım. Ama diğer hatlarda bazı sorunlar yaşıyoruz. Yarın bu saatlerde diğerini yakalayabilirsin. Belki yarın çalışır. Mühendisler şu an üzerinde çalışıyor ama Noel Baba'ya biraz izin vermek zorundayız."

Noel Baba'nın kızıağına bakınca onun da çoktan gittiğini fark ettim.

"Buna inanamıyorum," diye tekrarlıyordum. "Yıllarca bunu bekledim!" *Lanet olsun!*

Gökyüzüne ve arkamdan gelen bavula lanetler yağdırarak daireme yürüdüm. Binama yakın yerde, karanlık bir ara sokakta büyük bir çöp kutusu olduğunu gördüm. *Neden olmasın!* Sadece Bob'un verdiği kutuyu bavuldan çıkardım. Sonra beş yüz dolarlık bavulumu havaya kaldırıp şaşırtıcı bir rahatlıkla çöp kutusunun içine fırlattım. Arkama bile bakmadan dairemin yolunu tuttum. Tazelenmişim, elimde Sadece Bob'un bana bıraktığı kutudan başka bir şey yoktu.

Sokağımın hemen köşesinde Living Room adında eski bir kafe vardı. Burası büyük, konforlu koltukları ve havada kavrulmuş kahve kokusunun olduğu kafelerden biriydi. Daha kapıya ulaşmadan içerideki hoparlörden gelen Miles Davis'i duyabiliyordum. "Someday My Prince Will Come" şarkısı çalıyordu.

Ha ha! Kafeden içeri girerken kendi kendime yüksek sesle gülmüştüm. Birkaç kişi gazete ve diz üstü bilgisayarından başını kaldırıp bana baktı. Yüzümde geniş bir gülümsemeyle hoparlörü işaret ettim. "Bunu severim!" Birkaç tanesi gülümsedikten sonra herkes kendi işine geri döndü. Büyük, mor bir kanepeye kendimi bırakıp ayaklarımı uzattım.

Yanıma gelen garson kız, "Kahve getirmemi ister misiniz?" diye sordu.

"Bir cappuccino lütfen."

"Hemen getiriyorum."

Kız birkaç dakika sonra kahvemle birlikte geri döndü. Sıcak fincanı iki elimle birden kavrayıp bir yudum aldım. Muhteşemdi. Gözlerimi kapatıp iç geçirerek bir yudum daha aldım ve usulca, "Mmm," diye bir ses çıkardım.

Bir erkek sesi, "Sanırım kahvenizi beğendiniz?" dedi. Gözlerimi açınca masanın diğer ucundaki benzer kanepede genç bir adamın oturduğunu gördüm.

Öksürdüm, boğazımı temizledim ve "Evet," dedim. Temiz ve hoş görünümlü biriydi. Bana Kevin McDonald'ı hatırlatmıştı. Kevin lisedeki ilk erkek arkadaşımdı ve bana araba kullanmayı o öğretmişti. Gülümsedim.

Adam bu kez başıyla kucığımdaki kitabı işaret edip, "Ne okuyorsunuz?" diye sordu.

"Manzaralı Oda."

"Ne tür bir kitap? Pek tanıdık gelmedi."

"Şey, sanırım bu sizin inanç sisteminize bağlı. Bu bir aşk hikâyesi ama başka biri bilim kurgu olduğunu düşünebilir."

"Çok şüpheli," dedi ve alaycı bir hayal kırıklığıyla başını salladı.

"Örneğin," diyerek kitabı açınca Bob'un bazı yerlerin altını çizdiğini fark ettim. "Size biraz okuyayım."

Yeni kıyafetler gerektiren işletmelere karşı dikkatli olun.

Kendi kendime güldüm. Bob bu sözün altını çizmekte haklıydı. Daha fazla alıntı bulabilmek için kitabı karıştırdım.

“Peki, işte burada,” dedim. “Âşık olmak ve ayrı kalmak mümkün değildir.” Durdum, kalbim hızla atmaya başlamıştı.

Adam, “Lütfen devam edin,” dedi.

“Âşık olmak ve ayrı kalmak mümkün değildir. Öyle olmasını dileyeceksin. Aşk değiştirilmeye, onu görmezden gelmeye, onu sersemletmeye çalışabilir ama onu asla kalbinden çıkaramazsın. Şairlerin haklı olduğunu kendi deneyimlerimle biliyorum: Aşk sonsuzdur.” Boğazımda büyük bir yumru vardı. Canım yanıyordu.

Bu Jamie’nin bilmecesinin cevabıydı. Şairlerin söylediklerini o zaman biliyor olsaydım, belki de haklı olduklarını düşünebilirdim. Peki, bu kafede otururken onlara inanıyor muydum? Jamie’yle geçirdiğim birkaç günün anısını kalbimden bu yüzden mi söküp atamıyordum? Çünkü gerçek aşkı görmezden gelmek mümkün değil miydi?

“Gitmem gerek.” Ayağa fırladım ve kapıya yöneldim.

Adam arkamdan, “Bir dakika! Numaranı alabilir miyim?” diye seslendi.

“Üzgünüm,” dedim ve sokak arasına koştum. Hava artık tamamen kararmıştı, birkaç evsiz adamın üstüne basmak zorunda kaldım. “Özür dilerim, çok üzgünüm.” İçlerinden biri çantamı sağlama almadan önce homurdandı. Çöplüğün mide bulandırıcı kapağına uzanıp zıpladım ve neredeyse diz boyu olan çöplerin içine indim. Bavulumun gitmiş olduğunu fark etmem uzun sürmedi, aynı çeviklikle dışarı zıpladım ve ellerimi pantolonuma sildim.

“Özür dilerim beyler, çöp kutusundan bavulumu alan birini gördünüz mü?”

“Hayır, biz bir şey görmedik,” diye karşılık verdi dişsiz bir adam. Konuşurken sanki bir kuklaymışçasına sakalı bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu. Karanlıkta bu daha da korkutucu görünüyordu. Ama korkumu bastırdım ve cüzdanımdan bir onluk çıkardım. İkisi birden öne atılıp arkamı işaret ederek, “Kadın o yöne gitti!” diye bağırdılar. “Evet, adı Darlene. Bavulunu o aldı,” dedi ikinci dişsiz adam.

On dolar bırakıp işaret ettikleri yöne döndüm. Görünürde kimse yoktu, yine de aşağı bloktaki plak mağazasının ışığına doğru yürümeye devam ettim. Yolu yarıladığım sırada başka bir sokaktan bir kadın çıktı. Bavulumu sürüklüyordu, ayrıca buradan baktığımda üzerinde benim ceketim olduğunu da görebiliyordum. Biraz daha yaklaşıncı kirli bir eşofman takımının üzerine siyah elbisemi giydiğini da fark ettim.

“Darlene!” diye bağırdım.

Hemen geri döndü, yanıma geldi ve başını hafifçe yana eğip, “Adımı nereden biliyorsun?” diye sordu. Sesi kalın ve kabaydı.

“Onlar benim eşyalarım.” Jamie’nin verdiği kolyeyi de takmıştı. Bir evsiz olduğu çok belliydi. Cildi pislikten kararmıştı, omuzlarına dökülen saçları karmakarışık, yağlı ve griydi. Kolyem boynunda adeta parıldıyordu.

“Hayır, onlar *benim* eşyalarım!” diye tiz bir çığlık attı.

“Bak, orada üzerinde adım olan eşyalar var. Bunu sana kanıtlayabilirim.”

“Barack Obama bile olsan umurumda değil. Bunu çöplükten aldım. Birinin çöprü, başkasının hazinesidir. İnsanlar saklamak istemedikleri şeyleri çöpe atarlar.”

“Dinle beni. İstedğin her şeyi alabilirsin. Ben sadece kâğıtları ve kolyeyi istiyorum. Lütfen, onlar çok değerli.”

Cüzdanımı çıkarıp ona üç tane yirmilik uzattım. Kolyeyi boynundan çıkarıp bana uzattı. Sonra bavulu yere koyup açtı. Kâğıtlarımı alırken Jamie’nin beyaz tişörtlerinden birinin eşyalarımına karıştığını fark ettim. Ona uzandım.

“Uh-uh, aklından bile geçirme küçük hanım!”

Gözlerim doldu. Tişörtü bıraktım ve geri adım attım. Kadın bavulun fermuarını kapatırken yanaklarımdan süzülen gözyaşları kadının sırtına düşüyordu. Başını kaldırıp bana baktı, sokak lambasının altında dikiliyordum ama yüzümün halini fark etmiş olmalıydı.

“Sen ağlıyor musun?”

Başımı salladım. Tişörtü bavulun içinden çekip çıkardı ve yüzüme bakmadan uzattı.

Güçlkle, “Teşekkür ederim,” dedim.

Ayağa kalkınca, “Lanet bir tişört için ağlıyorsun. Şu haline bak!” diye homurdandı.

Yüzümü tişörte gömüp derin derin nefes aldım. Jamie gibi kokuyordu. Toprak gibi ama bir o kadar da sıcak ve baharatlı...

Apartmanıma dönmek için üç blok geri yürüdüm. Dylan ile Ashley’yi rahatsız etmek istemediğim için kitabımı, tişörtümü, kolyemi ve kâğıtlarımı alıp çatı katına çıktım ve Dylan’ın mesaj atmasını bekledim. Gençlerin aşkı ve cinselliği uğruna popom donmak üzereydi. Biraz utansam da, sonunda Dylan’dan mesaj gelince rahatladım.

Dylan: Her şey tamam. Bir şey yapmadık. Güzel bir yemek yiyip TV seyrettik. Ashley hazır değil, yani bekleyeceğiz. Ciddi bir testis ağrısı yaşıyorum.

Güldüm.

Ben: Bunu sakın ona söyleme.

Dylan: Ben bir pislik değilim.

Ben: Biliyorum. Sonra konuşuruz.

Dylan: Görüşürüz tatlım. Tekrar teşekkürler.

14

Sanki Bilim Kurgu

Dylan dairemi tam da bulduğu gibi bırakmıştı. Bir duş aldıktan sonra üzerimde sadece Jamie'nin tişörtüyle yatağa girdim. O geceki mesajımı dinlemek için düğmeye basarken yazdığı not da göğsümdeydi. *Bugün Chelsea ile denize açıldık, saçlarının rüzgârla yüzüne savrulmasını, pembe yanaklarını ve denize açılırken yüzündeki o geniş gülümsemeyi düşündüm. Sadece seni düşündüğümü bilmeni istedim. Seni aklımdan çıkaramıyorum. Hep seni düşünüyorum.*

Ben de...

BİTİR düğmesine bastım, notu aldım ve yeniden okumaya başladığımda bu kez ağladım.

Katy, meleğim,

Portland'a gitmek zorundayım. Babam bir kalp krizi geçirmiş, bunu atlatıp atlata-mayacağını bile bilmiyorlar. Lütfen gitme.

Eğer yarın geri dönemezsem sana bir araba gönderip buraya uçmanı sağlayacağım. Lütfen, lütfen gitme. Sana deliler gibi âşık olmamın yanı sıra sana anlatmam gereken çok önemli bir şey var.

J

Sabah olduğunda notu göğsümde kırışmış bir halde buldum. Kalkıp tezgâhın üzerine yaydım. Son satırın altını çizip altına **NEDEN** diye yazdım. Sonra notu bir zarfın içine tıktırıp R. J. Lawson Şaraphanesi'nin adresini ekledim. Zarfın üzerine, "**Sahibinin Dikkatine**" diye not düşerken kendi kendime güldüm. Pazar gününü dairemde temizlik yapmadan geçirdim. Bir yoga videosu izledim, Beth'in son yazdığı makaleleri düzelttim. Öğleden sonra ve akşamımı ise *MythBusters* programına ayırdım. Bu sayede *Titanik*'teki Jack'in ölümünün boşu boşuna olduğunu da öğrenmiş oldum. Eğer o bencil kaltak Rose can yeleğini ahşap kapının altına bağlamış olsaydı ikisini de taşıyacak şekilde batmazdı. Lanet kadın! Yedi gibi yatağa girdim ve tekrar tekrar Jamie'nin son sesli mesajını dinledim.

Hâlâ yastığımdaki kokunu alabiliyorum. Hâlâ odamda dikilirken ışığın pürüzsüz bacaklarına, omuzlarına dökülen koyu renk saçlarına ve muhteşem gülüşüne nasıl vurduğunu hatırlıyorum. Seni özlüyorum. Canım yanıyor ve sensiz delirmek üzereyim. Lütfen bana geri dön.

Kafamı boşaltmak zorundaydım, Dylan'ı aradım. "Merhaba"
"Titanik'teki Jack'in aslında kurtulabileceğini biliyor muydun?"

“Eğer Jack gerçek biri olsaydı bu doğru olabilirdi. Sen fark edersin, değil mi?”

“Hayır, sadece canım sıkıldı.”

“Ah.”

“Hey, çatıya çıkmak ister misin?”

“Şey, Ash ile sinemaya girmek üzereyiz.”

Asık bir suratla, “Pekâlâ,” diye karşılık verdim.

“Her şey yolunda mı?”

“Evet.”

“Bizimle buluşmak ister misin?”

“Hayır, sonra görüşürüz dostum.”

İki gece sonra kendimi yine aynı durumda buldum. Sıkılmış-
tım, yalnızdım ve çok fazla televizyon izliyordum. *Law & Order*
dizisinden sonra, kablolu televizyon kanallarının birinde *Titanik*
filmine rastladım.

Gözyaşlarına boğulmadan önce televizyona, “Can yeleğini ka-
pının altına koy! Lanet Rose, adam donuyor!” diye bağırdım. Fil-
min son yirmi dakikası boyunca ağladım. Yaşlı Rose, Okyanusun
Kalbini gemiden denize atınca gözyaşlarım daha da arttı. Beth’i
aradım ama telefonu doğruca sesli mesaja düştü. “Beth, benim.
Geri aramak zorunda değilsin,” diye burnumu çektim. “Sadece
Rose’un o kolyeyi denize neden attığını bir türlü anlamıyorum.
Bunu hiç anlamıyorum.” Tam hıçkırırken telefonum çaldı. Ara-
yanın kim olduğuna bakmadan telefonu açtım.

Titrek bir sesle, “Efendim,” dedim.

“Bebeğim?” Sesi pürüzsüzdü, kalın ses tonu hattın diğer ucundan sıcak gelmiş, sırtımdan ayak parmaklarıma kadar adeta yayılmıştı.

“Jamie?”

“Merhaba Katy.” Sesi farklı geliyordu. Sesinde bir umut olduğunu hissedebiliyordum. Notumu almış olmalıydı. “Sadece iyi geceler demek için aradım.”

“Ah.”

“Sorun ne? Sesin üzgün geliyor.”

Gözyaşları içinde gülmeye başladım. “*Titanik*’i seyrediyordum.”

O da güldü. Sohbetimiz tuhaf ilerliyordu. “Bence o kapıya ikisi birden sığabilirdi, sen ne düşünüyorsun?”

“Kesinlikle.”

Biraz daha güldüm. “Eğer Jack bir bilgisayar mühendisi olsaydı, belki birlikte bir çözüm üretebilirlerdi.”

İsteksizce, “Belki de,” dedi ve ardından konuyu değiştirdi. “Sorduğun ‘Neden’ sorusuna cevap vermek çok kolay. Duygularımı binlerce sayfaya dökebilirdim ama yapmadım. Umarım onu aldığın zaman seni ikna etmeye yeterli olur. Sana yaşattığım her şey için tekrar özür dilerim.”

Usluca, “Ben de üzgünüm,” dedim. “Jamie, neden umutsuzca geçmişinden kaçmak istiyorsun?”

“İstemiyorum. Sadece on altı yaşındaki halime göre çok değiştim. Artık o küçük çocuk değilim. Öylece oturup video oyunları oynamak istemiyorum. Çünkü yaptıklarımın benim için anlamı buydu, sadece bir oyun...”

"Nasıl yürütebileceğimizi bilmiyorum. Birlikte sadece dört gün geçirdik ve her bir dakikası yanlış beyanatlarla doluydu. Bir şey isteyip istemediğimden bile emin değilim."

"Yaşadığımız şey yanlış değildi. O bendim. Hem de benim en gerçek halim. Seninle birlikteyken hayatım boyunca olmadığı kadar kendim gibi, güvende ve mutlu hissettim. Keşke en başından dürüst davransaydım."

"Neden davranmadın?"

"Korkmuştum. Sana böyle âşık olmayı beklemiyordum. Seni görür görmez, senden uzak duramadım. Aslına bakarsan bir gazeteci olduğu için senden uzak durmalıyım ama seni gördükten sonra senden başka bir şey düşünemedim. Ve her şey o kadar karıştı ki... Her seferinde sana gerçeği söylemeyi planlasam da, önce gerçek beni tanımanı istedim. Birbirimizi tanırken makale ni ya da geçmişimi düşünmeni istemedim. Sana söylediğim neredeyse her şey doğrudur."

"Kim olduğun dışında. En önemlisi de buydu."

"Sen gerçek Jamie'yi tanıyorsun. Bunu aşacağız ve bana yeniden güvenmeyi öğreneceksin. Senin de benim gibi hissettiğini biliyorum, aksi halde şu anda benimle konuşuyor olmazdın."

"Kendine çok güveniyorsun, öyle değil mi? O yüzden mi beni arayıp duruyorsun?"

"Hayır, sadece seni düşüncelerimden çıkarıp atamıyorum. Ve bunu yapmak istemiyorum da. Eskiden insanların birbirlerine ihtiyaç duymadıklarını düşünürdüm ama sana ihtiyacım var Kate. Birlikte sadece dört gün geçirdik, ne olmuş yani? Bunun anlamı ne?" Sesini yükseltmeye başlamıştı. "Karşılaştığımız ilk beş dakika içinde seni tanımam gerektiğini, sana hayatım boyunca ihtiyacım olacağını biliyordum. Daha önce kimseye

karşı böyle hissetmedim, hem de hiç! Karar senin, ama seninle olamayacaksam bambaşka bir adam olacağım. Bir daha asla seninle birlikteyken aldığım kadar derin nefesler alamayacağım. Bulutsuz mükemmel bir gökyüzündeki sonsuz renkleri göremeyeceğim. Artık benim için senin kadar tatlı kokan ya da sesin kadar kalbimi dolduran bir şey olmayacak. O gece, kamyonetimde, şekerim düştüğünde bir parça bile şüphe duymadan biliyordum... Daha önce hiç âşık olmadığım halde... Sana âşık olduğumu biliyordum.”

“Jamie, lütfen!” Artık güçlkle konuşabiliyordum.

“Senin için her şeyi yaparım.”

“Benim Chicago’da bir hayatım var.”

“Ben de oraya taşınırım,” diye atıldı.

“Bunu yapamazsın.”

“Evet, yapabilirim.

“Ben ne istediğimi bilmiyorum.”

“Bileceksin, sana söz veriyorum.” Birkaç saniye ikimiz de sustuk, sonra Jamie, “İyi geceler, meleşim,” dedi.

“İyi geceler.”

Sabaha karşı ikide ter içinde uyandım. Yine o rüyayı görmüştüm. Bu kez Rose konuşmak için güçlük çekmemişti. Sesi bir müzikal gibi çıkmıştı: “*Birbirinize iyi bakın.*” Bunu aynı geçen seferki gibi söylemişti. Rüyamın bu versiyonunda boynuma baktığımda Jamie’nin verdiği kolyenin parıldadığını görmüştüm. O kadar parlaktı ki, sanki ışığın kendisi kolyeden çıkıyordu. İki kalp atışı birden duyuyordum. Elimi kalbime koyduğumda, arkamdan birinin bana sarıldığını hissettim. Ona dönünce Jamie’nin

yüzünü gördüm. Bana tutkuyla sarılmıştı ama dikkati Rose'daydı. Dudaklarına odaklandığımda, usulca, "*Sonsuza dek, söz veriyorum,*" dediğini gördüm.

Bu rüyadan uyandıktan sonra ilk yaptığım şey kolyeyi kontrol etmek olmuştu. Hâlâ boynumdaydı, artık Jamie'nin bir parçası benimle birlikteymiş gibi hissediyordum. Yataktan çıkıp su içmek için banyoya gittim. Aynanın karşısında yaklaşık iki saniye durup ani bir şekilde yatak odama döndüm ve telefonu elime aldım. Hiç düşünmeden Jamie'nin numarasını çevirdim.

Sersemlikle, "Efendim," dedi.

Derin bir nefes aldım. "Benimle ilgili hoşuna giden tek bir şey bile söylemedin."

"Söyledim. Ama sen hatırlamıyorsun."

"Ne o zaman?"

"Doğallığını ve telaşını seviyorum." Sesi uykuyla ama içten geliyordu. "Bu sorunun cevabını tam da şu an öğrenmek zorunda olduğun için beni gecenin bir yarısı arayabilmeni seviyorum."

"Yani?"

"Birlikteyken yapmaya başladığım listeyi hatırlıyor musun?"

"Sanırım hatırlıyorum." Birlikteyken geçirdiğimiz güzel anları zihnimden uzaklaştırmayı çok denemiştim ama anlaşılan pek işe yaramamıştı.

"Bu liste çok uzun ama sana özet geçebilirim. Vücudunla barışık olmanı seviyorum. Tanrım, o vücudu düşünmeden edemiyorum. Zihnimde çıplak görüntülerin varken burada dolaşıp durmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Ben de aynı şeyleri düşünüyordum. Jamie o kadar uzun, yapılı ve kaslı bir vücuda sahipti ki, zihnimde adeta görsel bir iz bıraktı.

rakmıştı. Sert ellerinin gücünü kollarımda hissetmeyi arzuladım. Bazen gözlerimi kapadığımda zihnim düz karnının, aşağıya doğru inen hatlarının görüntülerini canlandırmaktan çekinmiyordu “Hı-hı,” diye karşılık verdim.

“Kocaman bir kalbin olsa da, sert görünmeye çalışmanı seviyorum. Duygulandığında, üzüldüğünde ya da korktuğunda ağlayabilmeni seviyorum. Yürürken neredeyse zıplayacak kadar enerjik olmanı seviyorum. Şekerim düştüğü zaman o kadar güçlü davranmış olabilmeni seviyorum.”

“Jamie?” diye sözünü kestim.

“Evet meleşim?”

“İnsanların birbirleri için yaratıldığına inanır mısın? Sanki bizi birlikte olmanız gereken insana doğru iten görünmez bir güç varmış gibi?”

“Sen buna mı inanıyorsun?”

“Buna inanmak istiyorum,” diye fısıldadım.

Uzun bir sessizlik oldu. “Ailem o kadar mutlu ve âşıktı ki, onların birbirleri için yaratılmadığını düşünmek benim için çok zordu. Annem öldüğünde, babam da ölmeye başladı. Onsuz yaşayamıyordu.”

“Bu senin için çok zor olmalı.”

“Evet, ama tuhaf bir şekilde bizim için daha büyük bir plan olduğuna dair bana umut verdi. Sanırım bu aşka inanmamı sağladı. Sana karşı hissettiklerimin ruhlarımız üzerindeki bir çeşit sonsuz güçten kaynaklanmadığını düşünemem. Ben karanlıkta dikilip dururken sen bana doğru gelen ışık oldun. Babamın ölümünü ancak ve ancak senin yanına döneceğimi düşünerek atlatabildim. Gittiğini öğrendiğimde mahvoldum. Mahvoldum ama yine de

umudumu kaybetmedim. Sadece seni düşünmek bile her şeyi daha net görmemi sağladı.

“O umut neydi?”

“Senin de benimle aynı duyguları hissediyor olman. Aşkı için den sokup atamayacağın umudu...”

“Ben çok yorulduğum.”

“Lütfen kendine yüklenme. Acele etme. Hazır olduğunda beni arayabilirsin.”

Birkaç dakika sonra, sonunda Jamie’nin önerisine teslim oldum. Bu bir günde tamir edilemezdi. “Peki, tatlı rüyalar,” dedim.

“Sadece seni düşleyeceğim.”

Telefonu kapadık. Jamie tam bir bilmeceydi. Yaşadığı onca şeyden sonra şimdi kalbinin derinliklerinde eşinin ben olduğuma inanan yorgun bir ruhtu.

Ertesi gün apartmandan çıkarken evsiz kadın, Darlene’nin so-kağın köşesinde bir şeyler sattığını fark ettim. Kalın bir battaniye-nin üzerine birkaç parça giysi, iki çift ayakkabı ve birkaç parça da takı sermişti. Siyah bluzumu ve tişörtümü hemen tamdım. Aynı zamanda eşyalarını taşımak için hâlâ bavulumu kullandığını da fark etmiştim.

“Hey, sen!” diye bana bağırdı. “Buraya gelsene. Hoşuna gidecek şeylerim var.” Ayağımda Mary Jane marka topuklu ayakkabılarım vardı. Siyah ve beyaz benekli bir elbisenin üzerine bir de siyah deri bir ceket giymiştim.

Kadına yaklaşıncaya bana bir çift kırmızı kovboy çizmesi uzattı. “Ayakkabı numaran yedi, değil mi?” Bunu bilmesinin sebebi en az üç çift ayakkabımın onda olmasıydı.

“Evet.”

“Bunlar ayağında çok güzel duracak.”

“Bilmiyorum Darlene. Kovboy çizmeleri pek bana göre değil.”

“Bacaklarını daha sıcak tutarlar.”

Güldüm ve *neden olmasın*, diye düşündüm. Kendimi cesur hissediyordum. “Çizmeler için ne kadar istiyorsun?”

“Yüz dolar.”

“Ha ha. Delirmiş olmalısın.”

“Belki de. Sen de ne kadar var?”

“Beş dolar ve bir de sana bu Mary Janes ayakkabıları vereceğim.”

“Anlaştık.”

Çizmelerin altına baktım, yepyeni görünüyorlardı.

Parayı ve ayakkabılarımı uzattıktan sonra çizmeleri giydim ve L istasyonuna doğru yürümeye başladım.

Crier’e varınca Beth, “O çizmeler de neyin nesi?” diye sordu. “Bugün biraz kovboy olacağım, biraz da rock and roll! Benimle uğraşma!” Arkamı döndüğümde Jerry’nin bölmeme yaslanmış bana gülümsediğini gördüm.

“Oh, Kate! Buraya başladığın ilk zamanlar insanların haftanın belirli günleri belirli renkler giymesi konusunda ısrar ettiğini hatırlıyor musun?”

“Evet, bunu hatırlıyorum. Biraz takım ruhunun ne zararı var? Tasarım departmanındaki pislikler bunun yaratıcılıklarını azaltacağını söylemişti. Hadi ama!”

Jerry bu kez, “Peki ya kahve satan kızı glütensiz kekler satması için zorladığın zamanları?” diye güldü.

Beth, “O küçük ekmekler taş gibiydi,” diye araya girdi.

“Evet, ama çikolatalı kruvasanların uğruna lebilirdim.”

“Peki ya bir maskot bulmamızı ve bütün hafta o aptal giysilerle etrafta dolaşmasını istediğini hatırlıyor musun?”

“Hangi aptal giysiler?” diye gözlerimi kıstım.

“Pembe bir tavşandı, değil mi?” diye sordu Beth.

“Hayır, o zaman Paskalya idi,” diyen Jerry karnını tutarak kahkaha attı.

“ok eğlenceliydi dostlar,” diye şakadan sızlandım. “ocuklarının hoşuna gitmediğini söyleyebilir misin Jerry?”

“ocuklarım ona bayılmıştı.” Bu kez ses tonu ciddiye. “Oğlum Davey neredeyse bir travma geçirmiş ve sürekli ‘Baba, Paskalya tavşanlarının göğüsleri olur mu?’ diye sorup durmuştu!”

“Ona doğruyu anlatmış olmalıydın, Paskalya Tavşanı’nın dişi uğunu sylemeliydin. Belki bu, kadın erkek ilişkilerini anlatın için de bir fırsat olabilirdi.”

“Daha dört yaşındaydı Kate.”

“Tüm bunları neden soruyorsun Jer?”

Beth bana hafifçe göz kırptı, Jerry’nin cevabını bekliyordum.

“Sadece seni o kırmızı izmelerle görünce belki de eski parıltı kavuşmaya başladığını düşündüm, hepsi bu. İyi günler ha-lar.”

‘Sana da.›

‘ğlen sosisli sandviç yemek ister misin?’

‘Beth, sen ciddi misin?’ Bölmeme girdim ve bilgisayarımda i bir Word dokümanı açtım.

Başlığına “Karanlıktaki Fısıltılar” yazdım. İki, üç bin derken bilgisayarımı kapatıp eve gidene dek tam dokuz bin kelime yazdım. Ertesi gün aynı şeyi tekrarladım. Bir hikâye oluşuyordu, tamamen uydurmaydı ama hayatımın o noktasında benim için pek çok şeyi çağırıyordu. Gazetede ki işlerimi de yapıyordum. Ama küçük görevlerimi tamamladıktan sonra hikâyeye geri dönüyordum ve kelimeler durmaksızın akıyordu. Üçüncü gün neredeyse ilk beş bölümü bitirmiştım. Yazdıklarımı tek kelime etmeden Beth’e gönderdim.

Çıktı sayfalarla yanıma geldi.

“Nedir bu?” diye sordu.

“Bilmiyorum.”

“Muhteşem bir şey. Kurgu mu?”

“Evet, sanırım.”

“Devam etmelisin.”

“Bununla ne yapacağımı bilmiyorum.”

Beth kollarını kavuşturdu. “Kahrolası bir kitap yazıyorsun Kate. Yazmaya devam et, ne yapabileceğimize sonra bakarız.”

Yazdıklarım bazen karanlık ve rahatsız edici olabiliyordu. Diğer yandan hayatım da böyle değil miydi? Hatırlayabildiğim yegâne sıcaklık ve parlaklık Napa’daki günlere aitti. Jamie’yle paylaştığımız o güzel bağa dair anılarım geri gelmeye, azgın bir nehir gibi damarlarımda dolaşmaya başlamıştı. Sıcak ve yumuşak dudaklarını boynumdayken hayal ediyordum. Güçlü elleri belimdeydi ve bana kendimi güvende hissettiriyordu. Hikâyem, evren bizi gerçek aşkla ödüllendirmeden önce katlanmamız gereken acılarla ilgiliydi. Yazarken aklımdan yalnız olmam gerektiği düşüncesini de uzaklaştırabiliyordum. Gençliğimdeki tüm

o duygulardan ve önyargılardan arınıyordum. Hikâyedeki karakterler ve Jamie'yle olan aulam beni yeniden ışığa taşımıştı. Bana aşkın gerçekliğini, içinde alev alev yandığını göstermişlerdi. Ve ne kadar çabalarsam çabalayayım, onu bastıramayacaktım.

Jerry'den uzak durduğum halde, neler olduğunu bildiğini hissediyordum. Yakında ciddi bir karar vermek zorunda olduğumun farkındaydım. *Crier* bana aşk romanları yazmam için para vermezdi. Diğer yandan tehlikeli trans yağlar hakkında bir makale daha yazarsam masamdaki kalemneri gözlerime batıracaktım. Yazmaya başlamamın beşinci gecesinde bulanık gözlerimi bilgisayardan kaldırdığımda Jamie'nin son iki gündür sesli mesaj bırakmadığını fark ettim. Apartmanın girişine inip posta kutusuna bakmaya karar verdim.

Asansörün kapıları açılınca Dylan ve Ashley ile karşılaştım. Dylan, yüzünde kendinden memnun bir ifadeyle dikiliyordu. Ashley ise yanaklarından tişörtünün boyun çizgisine kadar kıpkırmızıydı. Sarı saçlarını dağınık bir şekilde toplamıştı. Tahminlerime göre ya çatıda ya da kapısız çamaşır odasında işi pişirmişlerdi. Yerini bilemesem de, emin olduğum tek şey, yapmış olmalarıydı.

Yüzümde geniş bir gülümsemeyle, "Merhaba, çocuklar!" dedim.

"Nasılsın, tatlım?"

"Çok güzel bir gece, öyle değil mi?" diye sordum.

Ashley o kadar alçak bir sesle, "Evet," dedi ki, onu güçlkle duydum.

Dylan tuhaf, boğuk bir şekilde güldü, sonra boğazını temizledi. "Nereye gidiyorsun?"

“Mektuplarıma bakmaya.”

Ashley’in katma gelince Dylan bana döndü. “Onu dairesine kadar bırakacağım. Asansörün kapısını tutarsan seninle birlikte gelirim.”

Asansörün kapı düğmesine basarken Dylan ile Ashley’in koridorda el ele yürümesini izledim. Dylan kızın kulağına bir şey fısıldayınca Ashley yüzünde huzurlu ve mutlu bir ifadeyle gülümsedi. Birkaç saniye öpüştüler, sonra kız dairesine girmeden önce Dylan onu alnından öptü. Çok tatlıydılar!

Dylan koşarak asansöre geri döndü ve aşağıya inene dek sııttı.
“Pekâlâ?”

“Ona deliler gibi âşığım,” diye iç geçirdi.

“Sence bu gerçekten aşk mı?”

Dikkatle yüzüme baktı. “Ah, hayır. Sakın şu alaycı eleştirilerine başlama, olur mu?”

Hayır Dylan. Sadece bazen tutkuyla aşkı ayırt etmek zor olabilir.”

“Farkları umurumda değil. Tek bildiğim sürekli onu düşündüğüm. Günün her saniyesi onunla birlikte olmak istiyorum. Hem sadece o anlamda da değil. Onunla konuşmak, onunla gülmek ve onunla birlikte dünyayı görmek istiyorum. Eğer bu aşk değilse, ben bir halt bilmiyorum.”

“Neden bu kadar eminsin?”

“Olmak zorundayım. Onun inanılmaz biri olduğunu ve ben-den hoşlandığını biliyorum. Bence aşk söz konusu olduğunda korkuya ya da şüpheyeye yer kalmamalı. Ben kendi seçimlerimi yapmak istiyorum. Sen de öyle yapmalısın,” dedi. Tam o sırada posta kutularının yanına gelmiştik.

Anahtar kutuya sokup küçük kilidi çevirmemle kutu hemen açıldı. İçi bir sürü mektupla dolmuştu. Dışarı dökülenlerin çoğu reklamdı. Bir tane zarf yere düştü. Dylan ile aynı anda bakmıştık. Üzerinde R. J. Lawson Şaraphanesi yazıyordu. Bu Jamie'nin cevabıydı.

"Bu o mu?"

"Evet."

"Açacak mısın?"

"Senin yanında ağlamak istemiyorum."

"Seni tanıdığımdan beri yanımda yaklaşık dört yüz kez ağladın. Sen tanıdığım en sulu göz kadınsın."

"Ben sert bir kadınıyım."

"Öyle sanıyorsun. Şu lanet zarfı açar mısın?"

Elimdeki zarfları Dylan'a bırakıp yerdeki mektubu aldım. Zarfı yırtarken elimi kestim.

"Lanet olsun, bu bir işaret," diyerek kanayan parmağımı emdim. Parmağım ağzımdayken, "Buna inanabiliyor musun?" diye mırıldandım.

"Tanrı aşkına, Kate, şu mektubu hemen açar mısın?"

Homurdanarak zarfın tamamını açtım. O tanıdık kâğıdı dışarı çıkarıp açtım. Gözlerim, altını çizdiğim Jamie'nin cümlelerini buldu. *Sana deliler gibi âşık olmamın* diye devam eden cümlesinin altına büyük harflerle **NEDEN** diye yazmıştım. Jamie'nin cevabı altındaydı. İki kelimeydi. Hepsi bu. İki, basit kelime... **EVLEN BENİMLE.**

İtiraf etmek gerekirse bu her kızın düşlediği bir evlilik teklifi değildi ama yine de çok daha güzeldi. Tamamen beklenmedik olmakla birlikte işlerin gidişatına son derece uygundu. İhtiyacım

olumu sadece bu olduğunu biliyordu. Elimi kalbimin üzerine koydum, bir adım geriledim ve posta kutusuna yaslandım.

“Ne? Ne divori?” Kâğıdı Dylan’a çevirip ağlamaya başladım. “Vay be! Yani, vay canına!” Dylan yüzümü inceledi sonra gülümsemeye başladı. “Sen ağlıyorsun. Bunlar mutluluk gözyaşları mı?”

“Evet,” diye kekeledim.

Dylan beni kendine çekti ve sımsıkı sarıldı.

“Ne yapacaksın?”

“Oraya gideceğim ve...” Hıçkırdım, derin bir nefes aldım. Dylan beni sakinleştirmek için sırtımı okşuyordu. “*Crier*’den istifa edeceğim, Napa’ya gideceğim, kitabımı bitireceğim ve Jamie’ye evet diyeceğim.”

“Aferin sana!”

Geri çekilip gözlerimi sildim. “Benim için bir şey yapar mısın Dylan?”

“Ne olursa.”

Burnumu çekerek, “Benim için Anchovy’ye bakar mısın?” diye sordum. Dylan güldü. “Sen tam bir çatlaksın. Tabii ki balığa bakarım.”

“Ve her zaman böyle dürüst ve tatlı kalacağına söz verir misin?”

“Elimden geleni yapacağım.”

Daireme kadar bana eşlik eden Dylan zarf yığınımı kucaklama bırakıp gitmeden önce yanağımdan öptü. “Mutlu olmayı hak ediyorsun. Beni habersiz bırakma, tamam mı?”

“Tamam. Artık uyuşturucu yok, tamam mı?”

“Yok, o konu kapandı. Gelecek yıl Ashley ile birlikte üniversiteye gidip müzik okumayı düşünüyorum.”

"Aferin sana," dedim ve yeniden gözyaşlarına boğuldum.
"Bunlar da mutluluk gözyaşları."

Dylan gülümsedi. "Biliyorum."

Kapıyı kapatır kapatmaz Jerry'yi aradım.

"Efendim?" Jerry'nin altı şirin çocuğu vardı ve ne zaman Jerry'yi arasam hepsi bir ağızdan konuşmaya başlıyordu.

Arkadaki gürültüyü bastırabilmek için "Jerry!" diye bağırdım.

"Merhaba Kate. Bekle biraz, dışarı çıkayım."

Hatta beklerken arkadan en az üç küçük sesin, "Babacığım!" diye bağırdıklarını duydum.

Jerry, "Ne var ne yok?" diye sordu.

"Çocuklarıyla birlikteyken seni meşgul etmek istemiyorum ama er geç seninle konuşmamız gerek. Bazı kararlar aldım."

"Peki, çocukları yatırdıktan sonra Beth'le Harvey's'te buluşup bir son dakika haberini konuşacağım. Sen de saat dokuzda gelmek ister misin?"

"Bu harika olur. Ona da anlatmam gereken şeyler var."

"Tamam, orada görüşürüz."

Telefonu kapadım, üzerime bir kot pantolon, kırmızı kovboy çizmelerimi ve kışlık paltomu geçirip kendimi dondurucu Chicago havasına attım. Hava buz gibiydi, bir an için geri dönüp bir atkı almayı düşünsem de, zamanım olmadığı için L istasyonuna doğru yürümeyi tercih ettim. Harvey's'e girer girmez uzun bir meşe masada oturan Beth ile Jerry'yi fark ettim. Yanlarına gidince Beth ayağa kalkıp yandaki tabureye kayarak bana yer açtı.

"Pekâlâ, tüm bunlar neyin nesi?" diye sordu Jerry.

"Yapacağım!" diye atıldım. Barmen bana döndü, ona el salladım ve "Bir Lawson Pinot istiyorum, " dedim. Sonra Jerry'ye

döndüm ve sııttım. “Çok seksi bir şaraptır.” Jerry başını salladı, biraz şaşırmış görünüyordu.

Beth, “Bize hem iyi hem de kötü haberlerin olduğunu düşünüyorum,” diye araya girdi.

“Kitabımı bitirmek istiyorum.”

“Biliyordum,” diyen Jerry yumruğunu masaya vurdu. “Bir şeyler çevirdiğini biliyordum. Sanırım bu *Crier*’le işin bitti anlamına geliyor, değil mi?”

“İkiniz de bana çok destek oldunuz. Berbat işler çıkarırken bile bana inandınız. Anlaşılır tek bir cümle dahi kuramazken beni yine de hikâyelerin peşine gönderdin, Jerry. Ve sana gelince Beth, sen inanılmaz bir yazarsın ve benim için gerçek bir ilham kaynağısın. *Crier*’deki işim bitti ama sizinle işim bitmedi dostlar.”

“Jamie ne olacak?” diye sordu Beth.

“O konuyla da ilgileneceğim.” Ellerime baktım ve devam ettim. “Bana evlenme teklif etti.” Beth birasını ağzından neredeyse püskürtürken, Jerry’nin yüzünde ben biliyordum bakışı vardı.

“Peki, evlat, senin adına daha fazla mutlu olamazdım. Tebrikler. Seni gazetede özleyeceğiz ama bence doğru şeyi yapıyorsun.”

Beth kendini toparladıktan sonra içtenlikle, “Bu inanılmaz Kate,” dedi.

“Size hemen söylemek istedim çünkü en kısa zamanda, hatıta mümkünse yarın oraya gitmek istiyorum. Jamie’ye yüz yüze ‘Evet’ demek istiyorum.”

Jerry gülümsedi. “Benim küçük Kate’im R. J. Lawson ile evlenecek... Bu inanılmaz.”

Beth, “Evet, bir milyarder olacaksın,” diye kıs kıs güldü.

“Para umrumda değil. Ona âşığım.” Bunu ilk defa sesli söyle-

miştim. “Onu seviyorum ve bunu ona söylemek için sabırsızlanıyorum.”

Barın önünde birbirimize sımsıkı sarıldıktan sonra farklı yön-
lere gitmek üzere ayrıldık. Ben kuş gibi hafif adımlarla L istasyo-
nuna yöneldim. İstasyonun basamaklarını adeta uçarak indim.
Elimde olmadan sürekli gülümsüyordum. Treni beklerken etraf
sessiz ve boştu. Üçüncü vagona bindim, burası da boştu. Ama
çok geçmeden çok geride oturan bir adam olduğunu fark ettim.
Kapılar kapanmadan önce Chicago rüzgârı son bir kez saçlarımı
savurdu. Adamın uzun, siyah denizci montu, beyaz, neredeyse
şeffaf denebilecek saçları ve teniyle uyumsuzdu. Yol boyunca va-
gonun diğer ucunda otursa da, buz mavisi gözlerinin üzerimde
olduğunu hissedebiliyordum. Bu rahatsız edici bakışlardan cam-
dan dışarı bakarak kaçındım. Binalar ve tünel duvarları bir film
şeridi gibi hızla gelip geçiyordu. Tren hızlanırken gökyüzünde
kaybolan ışıklara baktım. Her ne kadar adamı göz hizamdan ayır-
masam da, korkusuz ve kendinden emin durmaya çalışıyordum.

Belmont’ta bir çiftin binmesiyle rahatladım. Kapının yanın-
da dikildiler ve benden iki durak önce Wellington’da inene dek
altmış saniye kadar durmaksızın öpüştüler. Korku bu kez etkili
bir şekilde geri gelmişti. O çiftle birlikte inmiş olmalıydım. Tren
hareket etmeye başlayınca adam ayağa kalktı ve bana doğru iler-
lemeye başladı. Neredeyse kapıya yapışana dek geriledim. Zih-
nimin içinde, “*Hadi, açıl,*” diye tekrarlıyor, bir sonraki durağın
hemen gelmesini diliyordum. Ellerimi paltomun cebine sokup
Jamie’nin notunu çıkardım.

Adamla aramızda birkaç santim kalınca boynuma uzandı.
Geri adım attım. Notu sımsıkı kavradım ve sağ elimle boynumu
kapatıp sol elimle ona cüzdanımı uzattım.

Sahip Oldugum Tek Sey

“Bunu al,” diye ciyakladım.

“Kolyeyi istiyorum.” Sesi tüm vücudumdaki tüyleri diken diken etmişti.

“Lütfen, burada param ve kredi kartlarım var. Lütfen, bunu al.”

“Sana kolyeyi istiyorum, dedim!”

Titriyordum ve hareket edemedim. Tek bir hareketle elini cebine sokup silahını çıkararak bana doğrulttu. Korkuyla gözlerimi kapadım. Adam, “Aptal fahişe!” diye bağırdı ve hemen ardından başımda sert bir darbe hissettim. Hatırladığım son şey bu oldu...

15

İroni

Kaderimizi nereye kadar kontrol edebiliyoruz? Şansız insanlar işaretleri göremeyen, fısıltıları duyamayanlar mı? İçgüdülerimi daha iyi dinlemiş olsaydım şimdi Chicago metrosunda kırmızı kovboy çizmelerimde bir kan gölünün içinde yatıyor olmayacak mıydım?

Karanlıkta süzülüp duruyordum ve sanki sonsuza dek orada kalacaktım. Zamanın bir önemi yoktu, fiziksel durumumun da. Sıcaktım, acı çekmiyordum. Bir solucan deliğinin içinde tek başıyındım, ama yanımda birinin daha olduğunu hissedebiliyordum. Acaba annem miydi yoksa Rose mu? Korkmuyor, aksine sevildiğimi hissediyordum. O karanlığın içinde bir parça ışık görebilmek için dilemeli, dua etmeli ve güçlü bir şekil istemeliydim. Ama bunu yapınca korkunç bir acıyla karşılandım. Geri çekildim ve düşüncelerimin içinde sonsuza dek kaybolacakmışım gibi görünen o karanlığa geri döndüm.

Beni kim gömecekti? Kim isim levhamın takılıp takılmadığını kontrol edecekti? Peki, Jamie cenazeme gelir miydi? Ağlar mıydı? Hayatına devam edebilir miydi?

Jamie'nin beni kaybedeceği düşüncesini kabul etmek, onu kaybetme düşüncesini kabullenmekten daha zordu. Nedeni onu umutsanıyor oluşum değildi. Aksine acı çekeceğini biliyordum ve bu bana savaşma gücü verdi. Onu seviyordum ve onun acı çekmesine dayanamazdım.

Gözümün önünde ilk önce iki parlak ışık belirdi. İkisi de hale gibi ve sisliydi. Bir tanesinin doğruca bana tutulduğunu anlayınca bir hastane yatağında olduğumu hemen anladım. Diğer ışık ise solumdaki pencereden geliyordu. Başım adeta çatlıyordu. Birkaç santim uzaktaki sandalyede oturan biri vardı. Öne doğru eğilmiş, başını yatağımın ayakucuna yaslamıştı. Jamie olabilirdi. Onu hissediyordum ama yine de emin değildim. Birkaç kez gözlerimi kırpıştırıp odaklanmaya çalıştım. Ama görüşüm o kadar bulanıktı ki... Ayrıca ışık beynimin içinde adeta zonk-luyordu.

Gözlerimi kapatıp yeniden karanlığa gömüldüm. Bir sonraki sefer gözlerimi açmak yerine sesleri dinledim.

“O benim nişanım. Lütfen, bana bir şey söylemek zorundasınız.”

“Ailesinin dışında kimseye bilgi veremeyiz.”

“Onun bir ailesi yok. Sadece ben varım. Lütfen.” O kadar çaresizce yalvarıyordu ki, kalbim sızladı.

“Peki,” diye karşılık verdi kadın. “Başım bu yüzden derde girebilir.”

“Söz veriyorum, tek kelime dahi etmeyeceğim. Sadece bilmem gerekiyor. O iyi olacak mı?”

Konuşmaya çalıştım ama kelimeleri bulamadım. Acı beni adeta felç etmişti.

“Silahın kabzasıyla başına birkaç sert darbe almış. Başındaki travma kritik bir şişliğe ve beyindeki omurilik sıvısının sızma-

sına neden olmuş. Biz buna "Post -travmatik hidrocefali diyoruz." Jamie durdu ve gırtlğından tuhaf bir ses çıkardı. Gözlerimi bir saniyelğine açtığımda onun karşımdaki duvara yaslandığını gördüm. Kollarını kavuşturmuştu, başı öndeydi. Korkunç görünüyordu. "Teşhisi ancak onun vücut durumuna göre koyabiliriz. Onu yakından gözlemleyip her gün taramalarını yapacağız. Eğer şişlik ilaçlarla inmezse doktorlar beyin ameliyatı yapmak zorunda kalacaklar. Bir delik açıp içeriye şantlar yerleştirecekler ve böylelikle basıncı azaltacaklar." Tam olarak ayırt edemesem de, Jamie ağlıyor gibi gelmişti. Hemşirenin ses tonu değişti. Bu kez daha yatıştırıcı çıkmıştı. "Olumlu düşünmeye çalışın. Onunla konuşmaya devam edin. En iyi ihtimalle tamamen iyileşip bir hafta içinde evine de dönebilir."

Gözlerimi açıp konuşmak için zavallı bir çaba daha gösterdim ama işe yaramadı. Acı bu kez çok fazlaydı. Beynimin içindeki zonklama sesi o kadar yüksekti ki, adeta kulaklarımı sağır ediyordu. Bir şey duyamıyor ya da hissedemiyordum. Jamie'nin sesi, ışık, çarşafın tenimdeki hissi... Hepsi kayıp gitmişti. Her şeyin siyah, sıcak ve acısız olduğu o boşluğa geri dönmüştüm.

Etrafımdakileri yeniden algılamaya başladığımda ne kadar gün, ay ya da yıl geçtiğini bilmiyordum. Ama Dylan, Ashley, Jerry ve Beth'i konuşurken duydum. Sanki orada değilmişim, sanki kötü bir şey olmamış gibi sohbet ediyorlardı. Konu dairem ve ilgilenilmesi gereken şeylerdi. Sağlık sigortamda en yakın akrabam olarak Jerry'yi göstermiştim ve o da akrabam olduğunu söylemişti.

"Bunu gördünüz mü? Elini hareket ettirdi!" Dylan birden heyecanla atıldı.

"Kate, beni duyabiliyor musun?" Elini sıktım ve gözlerimi açmaya çalıştım. Canım yanıyordu. Birkaç kez gözlerimi kırpış-

tırdım ve sonunda odaklanmayı başardım. Dylan iki eliyle elimi kavramıştı, Jerry ise eğilmiş irileşmiş gözleriyle bana bakıyordu.

“Merhaba evlat.”

Yutkundum, boğazımı temizlemeye çalıştım. “Acıyor,” diye bildim. Sesim bana ait değilmiş gibi geliyordu. Sert ve kuruydu.

Beth, Ashley’ye “Hemşireyi çağırın!” diye bağırdı ve o da koşarak odadan çıktı.

“Sadece gözlerini kapat ve dinlenmene bak. Jamie birkaç dakika içinde burada olacak.” Dylan sıcacık gülümsedi. Rahatlamış görünüyordu. Sonra yeniden kayıp gittim. Ne kadar sürdü bilmiyorum ama kendime geldiğimde Jamie odanın diğer ucundaki sandalyede oturuyordu. Susan da onun hemen karşısındaki sandalyedeydi. Diğer herkes gitmişti. Jamie öne doğru eğilmiş kollarını dizlerine yaslamıştı. Üzerinde bir tişört, koyu renk bir kot pantolon ve ayağında da spor ayakkabıları vardı. O, aynı şaraphaneden hatırladığım gibiydi. Sadece Jamie idi. R. J. değil, benim tatlı Jamie’im. Sakalları en az beş günlüktü, saçlarını geriye taramış, başını ellerinin arasına almıştı. Yere bakarken bir yandan da Susan’la konuşuyordu.

Jamie hastane odamda otururken iki duyguyu çok net hissettim. Birincisi; ruhlarımız o kadar derinden birbirine bağlıydı ki, daha göremeden onun yanımda olduğunu biliyordum. Onunla aynı odada olmak bile bana kendimi bir bütün gibi hissettiriyordu. Ona bir kez bakmak kanımın kaynamasına ve kalp atışlarımın hızlanmasına yetiyordu. Diğer duygu ise birbirimizi çok az tanıdığımız idi. “Biz” kavramı çok yeniydi. İçimde hâlâ ufak bir heyecan vardı, sanki onu tamamen keşfetmemişim gibi geliyordu. Diğer yandan başımın içinde sanki aynı anda çalan yirmi bin davul vardı. Yine de Jamie’nin varlığı onları az da olsa susturdu, böylece ben de amacıma odaklandım.

Birkaç saniye daha ilgiyle onu izledim. Berbat haldeydi. Ne konuşuklarını duymak zor olsa da, birkaç kelime yakalayabildim.

Yumuşak bir sesle, “Ben lanetliyim,” dedi. “Beni seven herkesi lanetledim.”

“Bu doğru değil,” dedi Susan.

“Bunu ona ben yaptım.” Başını kaldırdı ve saçlarını düzeltti. “Ona verdiğim kolyeyi bırakmamış. Bunu biliyor muydun? İşte bu yüzden onun kırık dökük bir halde burada yatmasının sebebi benim.”

“Kırık dökük değilim,” diye fısıldadım. Jamie ayağa fırlayıp yanıma geldi.

“Bebğim, sakın kıpırdama. Sakın kendini zorlama.” Eğilip alnımı öptü. Susan’a döndü ve “Hemşireyi çağırır mısın?” dedi.

“Ben sanırım iyiyim.”

“Tanrım, o kahverengi gözlerini görebildiğim için o kadar mutluyum ki. Hayatta kaldığın için çok şanslısın.”

“Buraya gel.” Kollarımı açtım. Jamie uzandı ve hafifçe sarıldı. “Buraya nasıl geldim?”

Başını geri çekti. “Hatırlamıyor musun?”

“Hayır.”

Hemşire Susan’ın arkasından odaya girdi. İkisi birden yatağın kenarına geldiler. “İyi misin tatlım?” diye sordu hemşire. Tablolarıma bakıp oturabilmem için yatağımı dikleştirdi.

“Başım hâlâ biraz acıyor.”

“Bu çok normal ama kesinlikle çok iyi gidiyorsun. Doktora uyandığını bildireceğim,” dedi ve dışarı çıktı.

Susan gülümsedi. “Bize döndüğün için çok mutluyum, Kate. Şaraphanedeki tüm o karışıklık için senden özür dilemek istiyor-

dum. Gerektiği şekilde bilgilendirilmemiştim ve aranızda girmek istemedim.”

Jamie, “Benim hatamdı, Susan’a neler olduğunu anlatmadım,” diye araya girdi.

“Şey, yine de pek yardımcı olduğum söylenemez. Aranızda güzel bir şeyler olduğunu biliyordum ama Jamie’nin özelini korumaya çok alışığım.”

İçtenlikle, “Köprüünün altından çok sular geçti,” dedim.

“Umarım öyledir. Sizi biraz yalnız bırakayım.”

“Teşekkür ederim.” Birbirimizin elini sıktık ve Susan dışarı çıktı.

“Jamie, bana neler olduğunu anlat.” Yatağımın yanına bir sandalye çekip elimi avucunun içine aldı.

“Metroda bir adam tarafından saldırıya uğradın. Sana silahıyla birkaç kez vurmuş. Saldırı yüzünden beyninde bir şişme oldu. Ama iyi olacaksın, şişlik kendi kendine iniyor.”

Olanları parça parça hatırlıyor ama birleştiremiyordum. “Kafam taş gibi olmalı,” dedim ve gülümsedim.

Jamie de hafifçe güldü. “Evet, bundan eminim. Tanrıya şükürler olsun öyleymiş. İyi olacağını biliyorum.”

“O gece boynuma bir atkı takmalıyım.” Uzanıp çenesine dokundum. Gülümsedi.

“Neden kolyeyi almasına izin vermedin?”

“Ne düşündüğümü hatırlamıyorum. Ama dur biraz, kolyeyi almaya çalıştığını nereden biliyorsun?”

“Çünkü seni bulduklarında onu sımsıkı kavramıştın, ayrıca istasyon kameraları saldırıyı kaydetmiş.” Boynumun çıplak olduğunu fark edince panikledim. “Seni buraya getirdiklerinde aldılar. Kolye diğer eşyalarınla birlikte Beth’te. Güvende meleşim,

etmek etme ama hiçbir şey buna değmezdi. O kolyenin yerini başka bir kolye alabilir. Ama senin asla.”

Gözlerim dolmaya başlamıştı. “Jamie, özür dilerim,” dedim ve yaşlar yanaklarımdan süzüldü. Başım yeniden ağrımaya başlamıştı. Saçlarımı yüzümden itince başımın kenarında bir bandaj olduğunu fark ettim.

“Lütfen ağlama. Sana kızmadım, sadece çok korktum. Seni kaybedeceğim sandım.”

“Biliyorum,” diye burnumu çektim. Elini uzatıp parmak ucuyla gözyaşlarımı sildi. Başımın arkasındaki bandajı yokladım.

“Zimbalar için saçlarının bir kısmını kazımak zorunda kaldılar.”

“Zimbalar mı? Aman Tanrım, Frankenstein gibi görünüyor olmalıyım.” Elime hohladım. “Ah, nefesim de berbat. Dişlerimin üzerini tabakalar kaplamış gibi hissediyorum. Bana ağız gargarası bulabilir misin?”

Jamie güldü ve banyoya gidip elinde bir bardak ve ağız gargarasıyla geri döndü. “Zimbaları görmen mümkün değil. Saçın o kısmı kapatıyor. Ve Frankenstein’a benzemiyorsun. Çok güzelsin ve her zaman da güzel kalacaksın.” Ağzım gargarayla dolu bir halde gülümsedim. “Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?”

Gargarayı Jamie’nin uzattığı küçük bardağa tükürdüm.

“Evet. O gece L treni ile nereye gidiyordum?”

“Eve gidiyordun. Saldırı olduğunda evden sadece bir durak gerideydin.”

“Nereden dönüyordum?”

“Bir barda Jerry ve Beth’le buluşmuşsun. Onlara sana gönderdiğim nottan dolayı *Crier*’i bırakacağını söylemişsin.”

“Not mu?”

“Sana evlenme teklif ettim. Bunu hatırlıyor musun?” Gelip

yatağımın yanındaki sandalyeye oturmuştu ve gözlerini bana dikmişti. Yine çocuk gibi masumdu.

“Hatırlamıyorum.” Başımı ellerimin arasına aldım, ön tarafı yine gürültülü bir şekilde zonklamaya başlamıştı. Gözlerimi yumdum. “Özür dilerim, pek fazla hatırlamıyorum, sadece parça parça. Başım çok acıyor.” *Tanrım, bana evlenme teklif etmiş.*

Jamie ayağa kalkıp yatağımı indirdi. “Gözlerini kapa, bebeğim. Şimdi bunları düşünmen gerekmiyor.” Usulca yanıma tırmandı ve yatağa uzandı. Kolunu belime attı. Kendimi güvende hissederek uykuya daldım.

Birkaç gün süren testlerden ve taramalardan sonra eve gitmeme izin verilmişti. Jamie ile not ya da planlarımız hakkında ciddi bir konuşma yapmamıştık. Her gün hastanedeydi, sadece yakındaki bir otelde duş almak için yanımdan ayrılıyordu. Beth, Jerry ve Dylan birkaç kez uğradı. Dylan Anchovy ve dairemle ilgilenirken, Beth de romanımın ilk otuz bin kelimesini gururla okumuş ve düzeltmelerini yapmıştı. Yazmaya geri dönmek için sabırsızlanıyordum ama önce karar verilmesi gereken şeyler vardı. Hâlâ saldırı gecesini net olarak hatırlamasam da, polis elimdeki notu göstermişti. *EVLEN BENİMLE* yazısı kana bulanmıştı, bu beni çok rahatsız etti.

Hastaneden ayrılmadan bir gün önce başımın arkasındaki zimbaları çıkarmak ve alnımdaki kesiğe dikiş atmak için bir plastik cerrah geldi. Doktor odadan çıkınca *Techworld* dergisini karıştıran Jamie’ye baktım. “Hey, yakışıklı! O dergilerle işin bitti sanıyordum?”

Başını kaldırıp dergiyi kapadı ve yakındaki sehpaye fırlattı. Sonra da mikrop kapmışçasına korkuyla ellerine baktı. İkimiz de gülmeye başladık. Titreyen bacaklarla ayağa kalktım. Aptal hastane önlüğümün altında başka bir şey yoktu. Jamie yanıma gelip

banyoya giderken kolumdan tuttu. "Sadece saçlarımı taramak istemiştin," dedim.

"Senin için ben tarayabilirim."

"Bazı şeyleri kendi başıma yapmam gerek Jamie." Başım biraz dönünce durdum. Jamie kolumu ve omzumu kavrarken yüzünde korku dolu bir ifade vardı. Ortamı yumuşatmayı deneyerek ona gülümsedim ve "Burası biraz cereyanlı," diyerek çıplak popomu işaret ettim. Endişeli yüzünde birden o tapılası ve günlerdir kendini göstermeyen gamzesi belirdi.

Ben içeri girerken kaçamak bir bakış atmak için eğildi. "O küçük tatlı popoyu görmeyi özledim." Elini popoma koyunca kırdadım.

"Umarım buradan çıktıktan sonra birkaç gün daha kalırsın," diye umutla yüzüne baktım. "Böylece popomla tekrar tanışabilirsin."

"Katy, tabii ki kalıyorum. Hiçbir yere gitmiyorum. Yardıma ihtiyacın olacak. Dairende seninle birlikte kalmayı planlıyordum." Biraz cesareti kırılmış gibiydi.

"Sadece isteyip istemediğinden emin olamadım." Ben aynaya bakıp saçlarımı tararken o da arkamda dikiliyordu.

"Sen neden bahsediyorsun? Ben sana evlenme teklif ettim. Evet, diyeceğine emindim."

"Her şey çok karmaşık geliyor." Gözlerimin yine dolmaya başladığını hissettim.

"Hiçbir şeye karar vermen gerekmiyor. Ama şunu aklından çıkar, ben bir yere gitmiyorum."

"Napa'da olmak istemiyor musun?"

Kendinden emin bir şekilde yanıma geldi, beni kendine çevirdi ve elimi tuttu. Sonra kalbine koydu, diğer elini de benim

kalbimin üzerine... “Buradan başka gidecek yerim yok. Hiçbir şey önemli değil, bunu anlamak zorundasın. Birlikte her şeyi çözeceğiz. Seni tekrar tanımak istiyorum. Ama önce seni sapsağlam eve götürmeye ve iyileştirmeye odaklanalım.” Eğilip beni öptü. Dudaklarımız birbirine değdiğinde vücudumu onunkine bastırdım. Ellerini kavrayıp çıplak kalçalarımaya koydum. Gülümsedi.

Tam o sırada travma doktorum Dr. Coco ıslık çalarak kapıdan içeri girdi. Hemen ayrıldık, popomun görünmemesi için Jamie hızla önlüğümün arkasını düzeltti.

“O benim doktorum Jamie.”

Jamie, “Ama o artık benim popom!” diye sıırttı ve popomu hafifçe çimdikledi.

“Ah!” diye bağırdım. “Bizi affedin. Merhaba Dr. Coco.”

Doktorumla ilk kez tanıştığımdaya bana adını neredeyse on kez tekrar etmek zorunda kalmıştı. Her söyleyişinde gülmüştüm ve “Hayır. Bana doğruyu söyleyin. Beynim hasar gördü ve sanırım sizi doğru duyamıyorum,” demiştim.

Bu adamın harika bir espri anlayışı vardı. Alınmak yerine guguklu saat taklidi yapıp “Adım Dr. Cuckoo,” demişti.

Jamie, “Dr. Coco, sizinle görüşmem gerek,” diye atıldı. “Özel olarak.”

“Benim hakkımda özel olarak görüşemezsiniz.” İkisi birden yere bakıyordu. “Size ne soracağını biliyorum. Çok sinsice!” dedim. Jamie ellerini cebine sokup topuklarının üzerinde sallandı. Merakla bekleyen doktora dönüp “Ne zaman sevişebileceğimizi öğrenmek istiyor,” dedim.

Dr. Coco güldü. “Şey, küçük hanım, kendinizi iyi hissettiğiniz sürece her şeyi yapmakta özgürsünüz. Ama yine de eve geçtiğiniz ilk birkaç gün ağırdan almalısınız.”

Jamie, "Ah, pekâlâ, yavaş olacağız," diye araya girdi. "Yani demek istediğim ağırdan alacağız." Kıpırmızı olmuştu.

Doktor kendi kendine gülerek dışarı çıktı. Gülmekten mide-me sancı girmişti. "Seni hiç bu kadar paniklemiş göreceğim aklıma gelmezdi."

"Bebeğim, beni rezil ettin. Doktora onu sormayacaktım. Seni korkutmak istemedim ama doktora travma sonrası stres bozukluğu hakkında danışacaktım."

"Ah!" Gözlerim irileşmişti.

"Senin metroya binmekten korkmanı istemiyorum." Jamie bunu söyler söylemez midem bulanmaya başladı. Öne doğru eğilip midemi tuttum. Jamie beni yatağa götürdü.

"Bunun için doktora gitmek istemiyorum. Annem öldükten sonra o kadar çok terapi gördüm ki. Bunu kendi zihnimde yenebilirim. Sadece şimdilik bunu düşünmek istemiyorum."

"Peki," diye fısıldadı ve alnımı öptü.

"Adamı yakalamışlar mı?"

"Yakaladılar. İtiraf etmiş. Onun için endişelenmen gerekmiyor."

"Beni vuracak sanmıştım."

"Artık hatırlıyor musun?"

"Biraz." Anılar parça parça geri gelmeye başlamıştı. Günün geri kalanında birlikte uyuduk. Ertesi sabah uyandığımda Jamie pencerenin yanında dikilmiş beni izliyordu. Tıraş olmuştu, üzerinde farklı giysiler vardı. Yanıma geldi ve bana bir torba uzattı. "Beth eve giderken giymen için bir şeyler getirmiş."

"Moda tercihlerimi Beth'e mi bıraktınız? O her gün basketbol şortu giyer."

Jamie bana gülümserken gözleri parıldadı; gamzesi, tıraş olmuş yüzünde daha derinleşmiş duruyordu. "İyi olacağın"

eminim.” Beth, gey kulübüne gittiğimiz akşam giydiklerimi getirmişti.

Jamie perdeleri kapadı, sonra yatağımın kenarına oturdu. “Üzerimi değiştirirken beni mi izleyeceksin?” diye sordum. Kaşlarını kaldırdı. “Hadi ama en azından bir şeyleri sonra keşfedelim.”

“Seni izledim, keşfettim ve büyük olasılıkla her yerini yaladım.”

“Doğru, ama ben ciddiylim.” Tüylü bacaklarıma baktım.

“Ne kadar zamandır buradayım?”

“Tam olarak bir hafta,” dedi. Hâlâ ona bakıyor, arkasını dönmelerini bekliyordum.

“Tamam, peki.” Ayağa kalkıp dışarı bakmak için pencere kenarına gitti. “Bugün ne yapmak istersin Katy?”

Kot pantolonumu kolaylıkla giydim ve kotumla belim arasında üç santim boşluk olduğunu fark ettim. “Beth kemer getirmemiş mi?”

Jamie bana dönüp yanıma geldi, karnımı inceliyordu. Üzerimde sadece sutyenim ve kot pantolonum vardı. Üzgün görünüyordu.

“O kadar zayıfsın ki! Tanrım, yemek yemen gerek.” Ellerini kalçalarıma koyup başını göğüslerimin arasına gömdü.

“Katy, lütfen bu kiloları benim yüzümden verdiğini söyleme!”

Boğazımda bir yumruyla yutkunup tişörtüme ve kazağıma uzandım. “Zor bir yıl geçirdim Jamie. Artık sadece geleceğe bakmak istiyorum. Daha fazla geçmişte yaşamak istemiyorum.”

“Peki, ilk iş seni güzelce doyuracağız.”

“Izgara peynir ve domates çorbası sever misin?” diye sordum.

Jamie güldü ve hastaneye yattığımdan beri ilk defa beni uzun uzun öptü. Kolları bedenimi sıkıca kavradı ve beni havaya kaldırdı. Dillerimiz birbirine karışmıştı, sonra yavaşladık ve geri çekildi.

“En sevdiğim şeydir.”

“Peki, harika bir yer biliyorum, gölün kenarında. Kırmızı... Kırmızı Hattı kullanabiliriz.” Kalbim hızla atmaya başlamıştı.

Jamie şefkatle yüzüme baktı. “Taksiye binebiliriz. Böylesi daha iyi olur. Çok fazla dışarıda kalmamalısın. Yemek yiyeceğiz, sonra seni eve götüreceğim ve dinleneceksin.”

“Peki ya sen? Şekerin ne âlemde?”

“Tamamen kontrol altında.”

“Harika bir çift olduk. Bu gece sen kendine insülin iğnesi yaparken ben de yaralarımın Neosporin krem süreceğim.”

Burnumu öptü. “Kulağa gerçek bir randevu gibi geliyor. Hazır mısın?”

“Evet, hadi bunu yapalım.” Bu, hastaneden çıkıyor olmamdan çok bir ilişkiye adım atıyor olmamızla ilgili bir ifadeydi. İkimizin de bu işi nasıl yürüteceğini bildiğini sanmıyordum.

Hastaneden çıktığımızda dışarıda bizi bekleyen bir limuzin vardı.

“Bu nedir?” diye sordum.

“Taksinin fazla sarsıntılı olabileceğini düşündüm.”

“Ah, hayır, Jamie. Bu çok pahalı.”

Bana dönüp omuzlarımı kavradı. “Kate, herhalde hayatımın geri kalanında asla para için endişelenmem gerekmeyecek, senin de bunu düşüneceğini sanmıyorum. Paramı önemsiz şeylere harcamam. Başından ciddi bir şekilde yaralandın ve bir taksinin içine sıkışmanı istemiyorum.”

Sahip Olduğum Tek Şey

Gözlerimi yumdum ve güldüm. “Sence beynim iyileşecek mi?”

Beni arabaya çekti. “Yürü hadi, aptal kız!”

Arabanın içinde endişeli bir halde bacağımı okşuyordu. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Seni doğruca eve götürmeliydim.”

“O kadar hassas değilim.”

“Evet, öylesin. Şu anda öylesin. Dışarıdan söyleyip dairene dönebiliriz.”

“Beni kaşıkla da besleyecek misin?”

Hızla bana döndü. Gözleri dudaklarımdaydı. Gülümseyerek, “Belki,” dedi. Sonra uzanıp alt dudağımı hafifçe ısırdı. “Ağzına bayılıyorum, özellikle de ukala cümleler kurmasına.”

“Peki, düşününce planın kulağa o kadar da kötü gelmiyor. Ne de olsa halka açık bir yerde vücudumdan yemek yemen mümkün değil.”

“İyi bir noktaya değindin, o konuyu değerlendirmeyi çok isterim. Ama bugün değil.”

Jamie restorana girip yemeklerimizi alırken onu arabada bekledim. Arabaya adeta koşarak döndü ve beni baştan ayağa süzdü.

“İyi misin?”

“Evet, sadece beş dakika oldu.”

Şoföre adresimi sanki milyonlarca kez oraya gitmişçesine rahatlıkla verdi.

“Bu gayet iyiydi Jamie.”

“Benimkisi de şu hafızalardan işte.”

“Ne demek istiyorsun?”

Arabanın tavanına baktı, utanmış gibiydi, sonra omuz silkti. “Hiçbir şey.”

Renee Carlino

"Ah, şu deha şeyi mi? Fotoğrafik hafızan mı var?"

"Onun gibi bir şey."

"Anlatsana. Hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

"Pekâlâ, bu kulağa biraz korkutucu gelebilir. Ama ben şu mnemonist dediklerindenim."

"Kulağa daha çok şeytan tarafından ele geçirilmişsin gibi geliyor."

"Evet, bazen gerçekten de öyle hissettiriyor."

"Ne anlama geliyor?"

"Sayıları ya da isimleri uzun bir liste halinde hatırlayabilirim. Aynı zamanda fotoğrafik hafızam da var."

"Bu inanılmaz olmalı. Okulda neden fırtına gibi estiğine şaşmamalı."

"Bu hem bir nimet hem de bir lanet. Ölü annenin yüzündeki her bir kırışıklığı hatırladığını düşünsene."

Derin bir nefes aldım. "Çok üzgünüm. Hiç böyle düşünmemiştim. Keşke ben de annemin nasıl görüldüğünü hatırlayabilseydim. Ona ait tek hatıram elimdeki bir fotoğraf."

"Bence böylesi çok daha kolay."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Bana bakmak yerine elimi tuttu ve öptü. İleriye bakmaya devam ederken, "Özür dilerim, bu çok duygusuz bir cevap oldu."

Hastaneden çıktıktan bir saat bile geçmeden apartmanımın girişine gelmiştik ama Jamie hâlâ deli gibiydi.

"Seni taşıyayım mı?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Bacaklarımda bir sorun yok."

"Kendini zorlamayı istemiyorum." Elini belime atmıştı ve beni gerçekten de yerden kaldırmak üzereydi. Kolumu boynuna dolayıp ona yaslandım.

Sahip Olduğum Tek Şey

“Bunu daha önce de söylemiştin. Sana söz veriyorum, ben iyiyim. Sadece kafama bir darbe yedim. Büyütülecek bir şey yok.”

“Kate, sakın bu durumu hafife alma.” Sesini alçalttı. “O hastanede kaç saat oturup meleşimin ölüp ölmeyeceği için endişelendim biliyor musun?”

“Ah, lütfen böyle söyleme.”

Asansörü beklerken arkamda birinin daha olduğunu hissettim. Asansöre bindik ve Jamie katın düğmesine bastı. Arkamı dönerken Stephen’ın sesini duydum ve onun da asansöre arkamızdan bindiğini gördüm.

“Katy?” İsmimi tereddütle söylemişti. Jamie’nin dışında hiç kimse bana daha önce Katy diye seslenmemişti. Stephen’ın üzerinde bir takım elbise ve gömlek vardı ama kravat takmamıştı. Çantasını omzuna atmıştı. İşten geliyor olmalıydı. “Stephen?”

Gözlerindeki ifade yumuşadı. Jamie’nin daha uzun olduğunu ve vücuduyla hafifçe önümü kestiğini hissettim.

“Başına gelenleri duydum.” Başımı salladım. “Gerçekten çok üzgünüm. Metroyu kullanmayı ne kadar çok sevdiğini biliyorum.” Kaygılı bir şekilde Jamie’ye baktı ve “Ona sarılabilir miyim?” diye sordu.

Jamie kaşlarını çattı. “Bu ona bağlı.”

Kollarımı uzatıp Stephen’a sarıldım. Beni içtenlikle kucakladı ve “Gerçekten çok üzgünüm,” dedi. Yine gözlerim dolmuştu. Sadece saldırıdan dolayı üzgün olmadığını biliyordum. Asansörün kapıları onun katında açılınca ona gülümsedim ve “Hoşça kal, Stephen,” dedim.

“Hoşça kal,” diye karşılık verdi ve asansörden indi.

Jamie’ye yaslandım. O da arkamdan belime sarıldı.

“O benim eski erkek arkadaşımdı.”

“Biliyorum.”

“Hatırladın mı?”

“Her şeyi hatırlıyorum.”

“Kendine ne kadar insülin verdiğin dışında.”

“İtiraf etmek gerekirse, hiç bana göre bir davranış değildi. O gece senin eşsiz güzelliğinle dikkatim dağılmıştı.”

“Ah, hadi ama!” dedim ve burnumu çektim. Jamie bana döndü ve yüzümü görmek için eğildi. “Sen iyi misin? Stephen’ı görmek iyi gelmedi mi?”

“Hayır, aslına bakarsan iyi geldi. Komada olduğunu duyunca insanlar inanılmaz derecede içten ve samimi olabiliyor.”

Asansörden inince Dylan ile Ashley’in kapıda dikildiklerini gördüm. Dylan kollarını bana doğru uzattı. “Hoş geldin komitesi!”

“Teşekkür ederim,” diyerek güldüm.

“Yerleşirken sizi rahatsız etmeyelim. Sadece bir uğrayıp size sarılmak ve evinize hoş geldiniz demek istedik. “İkisi birden aynı anda bana sarıldı.

“İkiniz de çok tatlısınız.”

Dairem el değmemiş gibiydi. Etrafta utangaç bir şekilde dolaşıp ortalığı toparlamaya, panjurları açıp içeriyi havalandırmaya çalıştım. Jamie yiyecekleri tezgâhın üzerine koyup durana dek beni izledi. “Ne var?”

“Evin güzelmiş.”

“Böyle düşünmediğine eminim. Burası ilham verici olmayan yetmiş metrekairelik bir alan.”

Dairem basit bir U şekline sahipti. Salon ve mutfak iç içeydi, pencereler sokağa bakıyordu. Orta büyüklükteki yatak odama

giden dar ve kısa bir koridorun ve binanın arkasındaki bahçeye bakan penceresiyle bir de banyom vardı. Dairemin IKEA ve Target çalışanları tarafından mükemmel bir şekilde dekore edildiğini söyleyince Jamie güldü.

Onun dairemi sindirmesini izliyordum. Annemin küçük bir sehpanın üzerinde duran fotoğrafını aldı. “Çok güzelmiş,” diye mırıldandı.

“Öyleydi.”

Jamie küçük dairemdeydi. Tezgâhın yanında dikilmiş yiyecekleri paketlerinden çıkarıp açıyordu. Yanına gidince montunu çıkardı. İçinde beyaz tişörtü vardı, kollarına dokundum ve tuhaf dövmelerini inceledim. Mat bir kırmızı ile iç içe geçmiş dövme-lerdi. “Tüm bunları Afrika’da mı yaptırdın?” Başını salladı. Ellerini tutup öptüm. Yumuşak bir hareketle beni kendisine çekip öpmeye başladı. Ellerini ensemden, tam da yaranın altındaydı. Birden irkildim. O da hemen geri çekildi.

“Gördün mü? Bunu yapamayız,” dedi.

“Ben iyiyim.”

“Bu çok fazlaydı. Canını yakabilirdim.”

“Ben iyiyim.” Yemekleri alıp mutfağın sonundaki küçük kare masaya taşıdım. Salonum da burada başlıyordu. “Ne içmek istersin?”

“Ben alırım. Sen otur ve yemeğe başla.”

“Ben bir bira içeceğim,” diye karşılık verdim.

“Hiç sanmıyorum tatlım. İlaç kullanırken alkol alamazsın.” Şişlik ve ağrıdan dolayı farklı ilaçlar alıyordum. “Aslına bakarsan sanırım ilaçlarından birinin zamanı geldi bile.”

Yemeğimizi sessizce yedik. Ben çok acıkmıştım, Jamie ise orada öylece oturup bir şahin gibi beni izledi. Sürekli iyi olup olma-

Renée Carlino

diğımı kontrol etmeye çalışıyordu. İlaçlarımı aldıktan yarım saat kadar sonra uykum geldi. Jamie beni yatak odama götürdü ve yatağın ucuna oturttu. Ayakkabılarımı çıkardı, ayaklarımın üzerine küçük birer öpücük kondurdu. Sonra beni kaldırdı ve kot pantolonumun düğmelerini açmaya başladı.

“Kendim soyunabilirim. Senin gidip kan şekeri ölçmen gerekmiyor mu?”

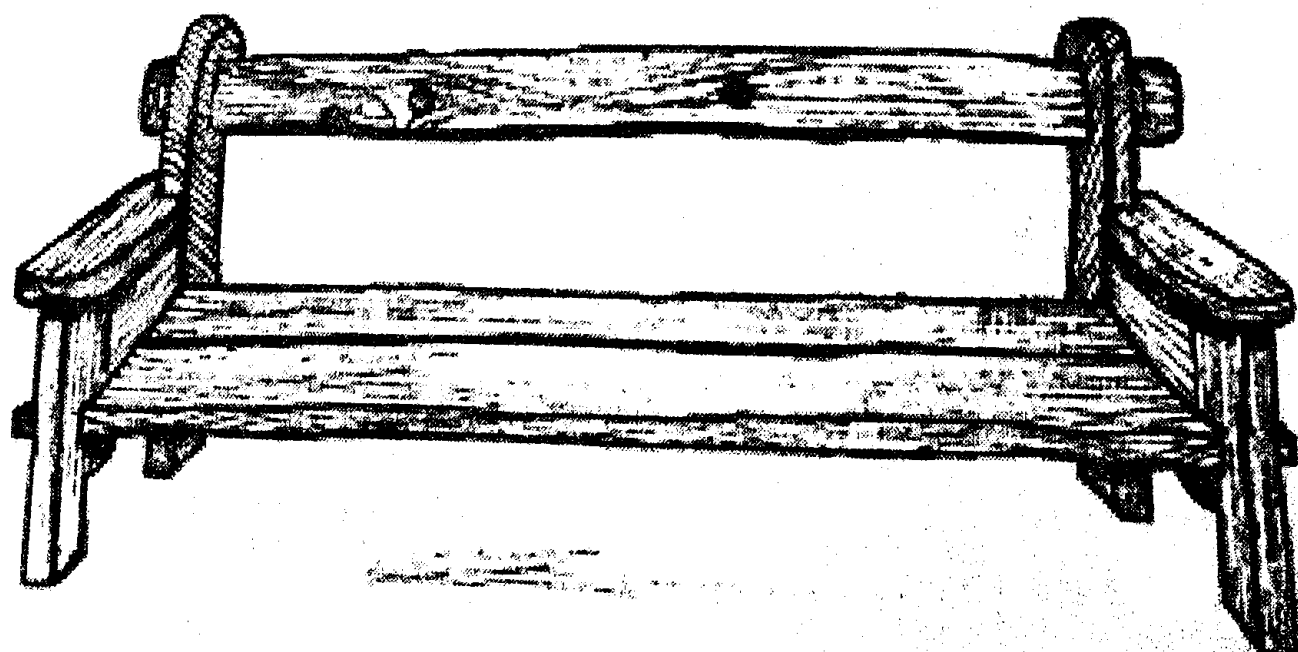
“Ben iyiyim.” Çenemi tutup göz göze gelene dek kaldırdı. “Seni soymayı seviyorum.” Üzerimde sadece iç çamaşırım ve tişörtüm kalınca beni yatağa yatırdı.

“Yanıma gelmiyor musun?”

“Çok isterdim ama dinlenmen gerek. Benim de ilgilenmem gereken birkaç iş var. Susan’ı aramalıyım ve otelden eşyalarımı almalıyım. Ben işlerimi hallederken Dylan gelip seninle kalabileceğini söyledi.”

“Bebek bakıcısına ihtiyacım yok.”

“Yanında biri olursa kendimi daha iyi hissedeceğim.”

16

Kaynaklarınızı Kontrol Edin

Sonraki haftayı bu kadar küçük bir alanda birlikte nasıl yaşayacağımızı çözmeye çalışarak geçirdik. Çünkü Jamie uzanmamın, kitap okumamın ya da televizyon seyretmenin dışında hiçbir şey yapmama izin vermiyordu. İlk kavgamızı eğilmeme ve bacaklarımı tıraş etmeme izin vermediği için yaptık... Çok ciddiym, kavgaya nedeni buydu!

“Ben yapabilirim. Tıraş bıçağıyla aram gayet iyidir.”

“Sen delisin. Bacaklarımı sen tıraş etmeyeceksin.”

“Başını öne eğmemen gerektiğini düşünüyorum. Duşta başının dönmesine neden olabilir.”

“Artık biraz geri çekilmen gerekiyor.” Banyonun kapısında karşı karşıya dikilmiştik. Bana tepeden bakıp kendimi bir çocuk gibi hissetmeme neden oluyordu.

Kararlı bir sesle, “Hayır, çekilmeyeceğim,” dedi. “Daha önce de böyle yaptım ve sen lanet bir metroda az kalsın can veriyordun.”

“Aynı şey değil. Bana bir şey olmayacak. Beni boğuyorsun!”

“Ben koşuya çıkacağım. Lütfen duş almak için beni bekle.” Kulaklıklarını alttan geçirmek için beyaz tişörtünü kaldırdı. Üzerinde gri bir eşofman takımı ve ayağında da spor ayakkabıları vardı. Şu düşük bel eşofmanlardan giymişti, kaslı karnına bakarken ağzımı kapatamadım. Parmağımı eşofmanına geçirip kalçasına kadar indirmeyi hayal ettim. Her ne kadar ona kızgın olsam da, resmen salyalarım akıyordu. Başımı kaldırıncaya bana öfkeyle baktığını gördüm. Favorilerinde ter damlaları vardı.

“Şimdiden terlemeye başlamışsın Jamie. Kan şekerini ölçtün mü?”

“Bana sürekli bunu hatırlatmak zorunda değilsin,” diye tersledi.

“Sen de bana aynı şeyi yapıyorsun! Sence ben kendimi nasıl hissediyorum?”

İnsülin ölçüm aletinin olduğu girişteki masaya gitti ve hiç durmadan iğneyi batırdı. “Al bakalım, şimdi mutlu musun?”

“Bunu ölçmeden yapmamalısın.”

“Ben iyiyim. Hayatım bununla geçti. Sana olan ise farklı. O bir travmaydı, sen saldırıya uğradın.”

“Ne olduğunu biliyorum.”

“O halde neden endişelerimi anlamıyorsun?”

“Bu bizim ilk kavgamız mı?”

Kapının önünde durdu, derin bir nefes aldı. Alçak bir sesle, “Lütfen Kate. Lütfen, duş almak için dönene kadar bekle.”

“Tek bir şartla, eğer sen de bana katılırsan!”

Dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. “Tek bir şartla, eğer bacaklarını tıraş etmeme izin verirsen...”

“pekâlâ,” dedim ve gözlerimi devirdim.

Jamie o gece duşta bacaklarımı tıraş etti. Son derece erotik bir deneyim olmuştu ya da en azından Jamie öyle olması için elinden geleni yapmıştı. *Lanet herif!* Hâlâ beni öpmekten daha ileriye gitmiyordu. Çok büyük çaba sarf ettiğinin farkındaydım, ama bu bakıcılık rolü eskimeye başlamıştı.

Kontrol randevuma gittiğimde Dr. Coco’dan normal aktivitelere geri dönmek için izin aldım. Benim adıma bir şey yapmaya ya da beni normal bir şeyden alıkoymaya çalıştığında suratına sallayabilmek için doktordan bu izni bir kâğıda yazmasını istemiştim. Eve döndüğümüzden beri Jamie her gün metroyu denemek isteyip istemediğimi soruyordu. Cevabım her seferinde *hayır* olmuştu.

Cumartesi gününü bir bankta birbirimize sarılıp Millennium Park’ta sıcak kakao içerek geçirdik.

“Noel’e dört gün kaldı. Buna inanabiliyor musun?”

“Hayır, gerçekten çok yaklaştı. Tatil için Napa’ya dönecek misin?”

Çenesi kasıldı. “Neden böyle bir şey yapayım ki?”

“Şey, bilmiyorum. Susan ve Guillermo orada.”

“Onların kendi aileleri var.”

“Şaraphanede ilgilenmen gereken başka şeyler yok mu? Peki ya Afrika’daki organizasyona ne demeli?”

“Şaraphane ve organizasyon kendi başına yürüyebilir. Orada olduğum zaman pek çok işle ilgileniyorum ama ben yokken de her şey yolunda gidebiliyor. Önceliğim sensin. Noel’de ne yapacağız? Bir ağaç alıp süsleyelim mi?”

“Bu çok eğlenceli olurdu. Rose’la yaşadığım yıllardan beri bunu hiç yapmadım.”

Elimi sıktı. “Noel hediyesi için ne istiyorsun?”

Sahip Olduğum Tek Sey

“Seni istiyorum. Seninle sevişmek istiyorum. Öpüşürken başındaki yarayı düşünmeni istemiyorum. Sence bunu yapabilir misin?”

Jamie gülümseyerek bana uzanıp saçlarımın arkasını karıştırdı.

“Şu aptal saçların hâlâ bana o yarayı hatırlatıyor olsa da, elimden geleni yapmaya çalışacağım.”

Kolunu dürttüm. “Pislik!”

Ertesi gün Jamie Beth’le alışverişe gitmeme izin verdi. Gitmeden önce yüzlerce soru sorup uzun bir gün boyunca evden uzak kalmaya hazır olduğuma kanaat getirdi.

“Alışveriş yaparken peşimden gelip casusluk yapmayacaksın, değil mi?”

“Yapabilirim. Eğer bir parça bile başın döner ya da miden bulanırsa hemen beni ara.”

Jamie yeniden cep telefonu kullanmaya başlamıştı ama asla mesaj yazmıyordu. Nedenini iyi biliyordum. “Eve dönünce ne yapmayı planlıyorsun?”

“Biraz yazmak istiyorum ama bilgisayarımda bir sorun var. Sürekli kapanıp duruyor, çalışmalarımı kaybetmekten korkuyorum. Dolapta başka bir dizüstü bilgisayarım daha var. Belki deneyip çalışmaya o bilgisayarla devam edebilirim.”

“Peki, ya akşam yemeği? Evde mi yemek istersin yoksa dışarı mı çıkmak?”

“Evde kalalım.” Ona doğru yürüyüp elimi eşofmanının içine soktum. Onu kavradım ve hafifçe sıktım. Bir an nefesi kesildi. “Belki de ilk aşamayı atlayabiliriz?”

“Sanırım bunu ayarlayabilirim,” dedi.

Tam o sırada kapı çaldı. Jamie kendini yatak odama attı. Kapıyı açtım, Beth gülümsüyordu. “Hadi bayılana dek alışveriş yapalım!”

Renée Carlino

“Şaka yapıyor olmalısın!”

“Evet, alışveriş yapmaktan nefret ederim. Jamie seninle gelmem için kelimenin tam anlamıyla diz çöküp yalvardı.”

“Sana yalvardı mı?” Beth dramatik bir ifadeyle başını salladı. “Jamie, başın dertte!” diye bağırdım.

“İyi eğlenceler hanımlar!” diye karşılık verdi. Masanın üzerinden yeni cüzdanımı aldım.

“Önce bankaya gitmem gerekiyor. Kredi kartlarımı henüz çıkartmadım. Senin için bir mahsuru var mı?”

Beth cevap veremedi Jamie diğer odadan seslendi, “Cüzdanının içine bir kredi kartı bıraktım!”

Beth’e, “Bir saniye bekle,” dedim.

Banyoya girince Jamie’yi tamamen çıplak bir halde dişlerini fırçalarken buldum. Yanına gittim. “Sen!” Diş macununu lavaboya tükürdü ve bana döndü. Burnu havada bir şekilde sırtıyordu.

“Evet tatlım? Sorun ne? Seni üzecek bir şey mi yaptım?”

“Benim kendi param var... Ve dudağında diş macunu kalmış!”

Beni bileklerimden kavradı, kollarımı indirdi ve kendine çekti. “Benim için sen alır mısın?” Kıvranıp kollarından kurtulmaya çalışsam da sımsıkı tuttu.

Uzanıp dudağındaki diş macununu emdim ve sonra onu ısır-dım. Geri çekilip kollarımı bıraktı. “Ah, cesur küçük şey!”

“Bunu hak ettin. Hey, ben ciddiyim, sana senin paranla hediye almak istemiyorum.”

“Bu bizim paramız. Benimle evleneceksin, öyle değil mi?” diye yine sırtıttı.

“Jamie, sana birbirimizi tanımak için zamana ihtiyacımız olduğunu söylemiştim.”

“Peki, o halde bu gece birbirimizi tanıyalım.” Vücudunu benimkine bastırdı. Sertleştiğini hissedebiliyordum. Dudaklarında kendimi kaybetmek üzereyken Beth’in ıslıkla “Sittin’ on The Dock of the Bay” şarkısını çaldığını duydum.

“Gitmem gerek.”

Kulağıma pürüzsüz ve erkeksi sesiyle, “Seni özleyeceğim güzellik,” diye fısıldayınca tüm bedenim ürperdi.

Günün geri kalanını Beth’le alışveriş yaparak geçirdim. Saatler süren arayışın sonunda Jamie’ye giymek üzere kendime bir iç çamaşırı almaya karar verdim. İsteddiği her şeye sahip bir milyoner için bence en iyi hediye buydu. Öğleden sonra eve dönüp biraz kestirmek için kendimi yatak odasına attım. Jamie yine beni soyup üzerimi örttü.

Yarım saat sonra kalkıp üzerime onun tişörtlerinden birini geçirdim ve bir bardak su içmek için mutfığa yöneldim. Kare masamda üstü çıplak bir şekilde oturmuştu. Siyah beysbol şapkasını ters bir şekilde takmıştı. Masaya ve yere bilgisayar parçaları ve aletler saçılmıştı. Diz üstü bilgisayarım da deliler gibi bir şeyler yazıyordu. Kendinden emin bir halde tuşlara basarken duruşunda çocuksu bir şeyler vardı. O kadar konsantre olmuştu ki, benim odaya girdiğimi bile fark etmedi. Birkaç saniye orada öylece dikilip bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm bir manzaranın tadını çıkardım. Yani Jamie’nin bir bilgisayarın başında olduğu anın... Elinden geldiğince teknolojiye uzak duruyordu. Her ne kadar bunun Jamie’nin içinde olduğunu bilsem de, bu ana şahit olabileceğim hiç aklıma gelmezdi. Bir zamanlar olduğu o solgun tenli bilgisayar kurdundan o kadar farklıydı ki! Sandalyenin ucuna oturmuş, bacaklarını açmıştı ve çıplak sağ ayağını sürekli yere vuruyordu. Odaya bakınca köşede küçük bir yılbaşı ağacı ve yanıp sönen tek sıra ışıklarını fark ettim. Abartılacak bir şey değildi

küçük bir dokunuş yetmişti. Jamie'nin ağacı kendi başına oraya taşınmasını hayal ettim. O da benim gibiydi, kendi işini kendi yapmaya çok alışkındı.

Boğazımı temizleyince kelimenin tam anlamıyla yerinden sıçradı. "Korkuttuğum için özür dilerim."

"Sorun değil," diyerek ayağa kalktı ve yanıma geldi.

"Tüm o şeylerle ne yapıyorsun?"

"Endişelenme, çalışmalarını yedekledim."

"Endişelenmiyorum, sadece ne yaptığını merak ettim."

Ellerini birbirine vurdu, ağzı kulaklarındaydı. "Şey, aslında biraz heyecanlandım. İki bilgisayarını birden yazma programını çalıştıracak şekilde tamir ettim. Ayrıca her ne yazarsan yaz çevrimiçi bir sunucuya yedekleyecek yeni bir program için bazı kodlar yazdım. Böylece donanıma yüklenmek zorunda kalmayacaksın. Merak etme, son derece güvenli bir sunucu. Bu konularda marifetliyimdir."

"Bir kod mu yazdın?" Sesim anaokulundaki bir çocuk kadar heyecanlı ve şaşkın çıkmıştı.

İşaret parmağıyla alnına vurdu. "Bisiklete binmek gibi."

"Hayal bile edemiyorum. Artık bu şeylerle uğraşmaktan hoşlanmadığımı sanıyordum."

"Bunu senin için yapmak istedim." Beni göğsüne doğru çekti. "Dürüst olmak gerekirse hoşuma gitmedi değil."

"Şey, teşekkür ederim." Uzanıp onu öptüm. "Kod yazmanın bu kadar seksi olabileceği asla aklıma gelmezdi."

"Dikkatim senin yüzünden daha fazla dağılmadan önce sana iletmem gereken bir not var. Sen dışarıdayken Paul Sullivan adında bir adam aradı. Ann Corbin'in nerede olduğunu öğrenmek istiyormuş."

Sahip Olduğunu Tek Say

İsmi duyunca nefesim kesildi, elim kalbime gitti. Şaşkınlıkla sessizliğe gömülmüştüm.

“Sanırım bu annenin adıydı?”

Güçlkle nefes alarak, “Evet,” diyebildim.

“Buraya gel bebeğim.” Bana sınıksıkı sarıldı. “Sorun nedir?”

“Sadece onun adını o kadar uzun zamandır duymamıştım ki... Numarasını bıraktı mı?”

“Bıraktı. Senin için onu aramamı ister misin?”

“Hayır, onunla ben konuşmak istiyorum. Annemi tanıyan çoğu insan zaten cenazeye gelmişti.” Saate baktım. Yedi olmuştu. “Onu yarın arayacağım.”

Kendimi toparladıktan sonra Jamie’ye akşam yemeğini hazırlamama izin vermesi için neredeyse yalvarmak zorunda kaldım. Ben ev yapımı lazanya hazırlarken o da sürekli popomu mınıcıklayan aşçı yardımcısı olmayı kabul etti. Peyniri rendeledi ama sürekli bana sarkıntılık ettiği için sonunda onu mutfağımdan attım. Masaya geri dönüp bilgisayarla olan işlerini bitirdi.

Arada bir ona kaçamak bakışlar attığımda onun da bana baktığını görüyordum. Sanki hayatının geri kalanını hayal ediyormuş gibi bir hali vardı. Jamie benim küçük, yetmiş metrekairelik evimde son derece mutluydu. Tek şikâyeti enerji tasarruflu olmayışı idi. Burada geçirdiği kısa sürede tüm ampulleri ve muslukları değiştirmiş, çatıya güneş panelleri yerleştirmek için bir yol arıyordu.

Salonda yere oturup yemeğimizi sehpa da yedik, sonra koltuğa geçtik ve Netflix’te *Breaking Bad* dizisinin ikinci sezonunun tamamını seyrederken uyuyakaldık. Jamie daha dik oturmuş, başını koltuğun arkasına yaslamış ve derin bir uykuya dalmıştı. Başım kucağındaydı ve saçlarımı ellerine dolamıştı. Hareket etmek

istemesem de, gece bu şekilde rahat etmeyeceğini biliyordum. Yavaşça kalktım, uzandım ve boynunu öptüm. Kıpırdandı.

“Merhaba, bebeğim,” diye fısıldadım. “Hadi yatağa gidelim.”

“Mmm. Biraz daha burada kalalım,” diyerek beni kendine çekti ve sarıldı.

Ardından tişörtümü çıkardı, büyük bir rahatlıkla sutyenimi açıp yere fırlattı. Çok geçmeden göğsümü ağzına almıştı bile... Beni zarif dokunuşlarla öpüyor, bir eliyle boynumu tutarak kendine yakın tutuyordu. İnledim, başım geriye düştü ve dudakları vücudumda aşağıya doğru inerken kendimi ona teslim ettim. Tekrar yukarıya çıkıp kulak mememi öptü ve emdi, sonra derin bir nefes aldı. Pantolonunun düğmelerini açtım, çıkarması için hafifçe kalktım. Dikkatli davranmaya çalıştığının farkındaydım. Siyah dantelli iç çamaşırımın beline uzandığım sırada elimi tutup beni durdurdu.

“Ah, hadi ama!”

Güldü ve başını salladı. “Hayır, bunlar çok güzel. Bence üzerinde kalmaları gerekiyor,” dedi ve kumaşın üzerinden tenimi okşadı. “Hımm, sıcak!”

“İslandım! Şimdi beni öper misin?” Dudakları dudaklarımla buluştuğunda kelimenin tam anlamıyla üzerinde kıvranıyordum. Ağzımız, dilimiz birlikte hareket ediyordu. Elleri hâlâ nazikti ama hareket ederken git gide daha çok sertleştiğini hissedebiliyordum. Sonunda iç çamaşırını kenara çekip parmaklarını içime soktu. Daha derine gitmesi için kendimi eline bastırıyordum.

“Lütfen durma Jamie. Seni istiyorum, lütfen.”

“Çok seksisin.” Elini çıkardı ve prezervatif olmaksızın içime girdi. İçimi tamamen dolduracak şekilde beni kalçalarımın kendine çekiyordu.

Haykırdım, sırtımı geriye vererek kendimi ona bıraktım. Uzun zamandır sevişmemiştik ve aramızdaki iç çamaşırının kumaşı, yana itilmiş olsa dahi mükemmel bir sürtünme duygusu yaratıyordu. Birlikte kusursuz hareket ediyorduk. Birbirimizin hareketlerine muhteşem bir uyumla ve karşı koymadan karşılık verdik. Üzerinde daha sert ve hızlı hareket etmeye başlamıştım. Tüm bu zaman boyunca öpüşmeye ve neredeyse boşalmak üzereyken birbirimizi izlemeye devam ettik. Başını kaldırıp gözlerini kapadı, nabzımın hızlanmasıyla ben de aynı şeyi yaptım. Ve sonunda kulaklarımdan sırtıma inen elektrik dalgasıyla sarsıldım.

“Katy... Tanrım, Katy, seni seviyorum.”

Lanet olsun! Zaten kendimi kaybetmiş bir haldeyken Jamie'nin uzanıp kendinden emin ve kontrollü bir şekilde iki göğsümü birden öpmesi beni dağıtmaya yetmişti. Son titremeler devam ederken bana sımsıkı sarıldı ve göğsümü dişledi. Ben de kollarımı boynuna dolayıp elimden geldiğince sımsıkı sarıldım.

Bana günler gibi gelen bir süre böyle kaldık. Seviştikten sonra hâlâ iç içe ve ateşli bir halde oturduğumuz o anları düşündüm. Güneş panjurların arasından içeri girip sonra bataabilir, duvarlarda tuhaf gölgeler oluşturabilirdi. Ama biz hep böyle, birbirimize dolanmış bir halde kalacaktık. Karanlık olunca vücutlarımızdan odayı hafifçe aydınlatacak sıcak bir ışık yayılacaktı.

Jamie beni öptü ve ayağa kalkıp beni yatağa taşıdı. Bir saat kadar yatakta uzanıp sohbet ettik.

“Yani Tanrıya inanıyorsun, öyle mi?” diye sordum.

“Dışarıda bir şey olduğuna inanıyorum.”

“Ne gibi? Uzaylılar mı?”

“Evet, uzaylılar. Ben de tam böyle düşünüyordum,” diye alay etti. Yan uzanmıştım, Jamie de elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyordu.

“Sen ne düşünüyorsun, sersem kız?”

“Umarım sevdiğim ve kaybettiğim herkesin iyiliği için orada bir şey vardır.”

“Ben de aynısını hissediyordum. Aile hakkında ne düşünüyorsun?”

“Keşke bir ailem olsaydı.”

“Benim de. Hadi bir tane yapalım.” Jamie’nin neyi sorduğunu anlayınca birden aklım başıma geldi.

“Korkuyorum.”

“Neden?”

“Çocuklarımı mahvetmekten. Babamın nasıl bir adam olduğunu bile bilmiyorum.”

“Pekâlâ, biyolojik ailemin nasıl insanlar olduklarını biliyorum. Ama onların çamurlarının bana geçeceğine dair hiçbir endişem yok.”

Yüzünü kavrayıp öptüm. “Benim de Jamie.”

“Sevdiğimiz pek çok insanı kaybetmiş olsak da, çevremizde hâlâ bir ailemiz olduğuna inanıyorum. Aramızda kan bağı olmayabilir. Gerçek ebeveynlerim olarak kabul ettiğim insanlarla da aramda bir kan bağı yoktu. Benim için Susan, Guillermo ve Chelsea var. Senin de Jerry, Beth ve Dylan’ın. Ve birbirimiz için biz varız Kate.”

Tereddütle başımı salladım.

“Bunu benimle yapmaktan korkuyor musun?”

Omuz silktim. Yüzümü kavradı ve gözlerimin içine baktı.

“Seni kaybetmeye ne kadar yakınlım?”

“Beni kaybetmek istemen, gitmek istemen için ne olması gerekirdi?”

“Beni senden uzaklaştırmak için pek çok şeyin olması gerekiyor. Bunu hâlâ göremiyor musun?”

“Bazen kendimi yaralı ya da hasarlı gibi hissediyorum.”

“Seni izlerken sendeki o parlaklığı ve çocuksu masum merakı görebiliyorum. Dünyayı sürekli merak ediyorsun ama onun bir parçası olmaktan korkuyorsun. Ben nasıl lanetli değilsem, sen de hasarlı değilsin. Bunu artık biliyorum.”

“Seni seviyorum. Bu yetmez mi?”

Söylediklerimi duymak canını yakmış gibi kaşlarını çatı. “Şimdilik,” diye mırıldandı, sonra gözlerini kapatıp sırtını döndü.

Ertesi sabah Noel arifesiydi. Üç fincan kahveden sonra hâlâ aptal gibiydim. Bu nedenle Paul Sullivan’ı geri aramak kötü bir fikir olabilirdi ama ben yine de aradım.

“Efendim?”

“Mer-ha-ba... B-ben Kate Corbin, beni aramışsınız.” Heyecanıma engel olamıyordum. Bu adam annemi tanıyordu ama ben adamı tanımıyordum.

“Merhaba Kate. Ann Corbin’in nerede olduğunu öğrenmeye çalışıyordum. Şehirdeki Corbin’lerin bir listesini yapmıştım. Tek tek her birini ararken sana denk geldim.”

Hızla, “Ann benim annemdi,” dedim. “1994’te öldü.”

“Oh!” Şaşırıp kalmış gibiydi. “Çok üzüldüm.”

“Annemi tanıyor muydunuz?”

“Kısaca, seksenlerde tanışıyorduk diyebiliriz.”

“Kısaca?”

“O Samuel’le evlenene kadar çıktık.” *Samuel de kimin nesiydi? Babam mıydı? Aman Tanrım!* “Kate, orada mısın?”

“Sizinle buluşabilir miyiz? Demek istediğim bir kahve içebi-

lir miyiz? Samuel'in kim olduğunu bilmiyorum. Annem ondan hiç söz etmedi." Jamie mutfaktan endişeyle beni izliyordu. Kahve fincanı havada ve gözleri irileşmiş bir haldeydi. Kalp atışlarımı yavaşlatabilmek için nafile bir çabayla elimi kalbime bastırdım.

"Evet, buluşabiliriz. Bu öğleden sonra müsait misin?"

"Evet."

"Peki, State'teki Starbucks'ta üçte buluşmaya ne dersin?"

"Mükemmel, o halde görüşürüz." Telefonu kapatır kapatmaz Jamie yanıma geldi.

"Ne dedi?"

"Annemi tanıdığını ve annem Samuel'le tanışana dek çıktılarını söyledi. Bu ismi ne annemden ne de Rose'dan hiç duymadım."

Jamie kollarını belime dolayıp beni göğsüne yasladı. "Belki bu senin için iyi olabilir. Belki annen hakkında daha fazla şey öğrenebilirsin."

"Bir seferinde anneme babamı sormuştum. O kadar üzölmüş-tü ki, güçlükle konuşabilmişti. Ben de babamın işe yaramaz biri olduğunu düşünmüştüm. Ama belki Paul bazı boşlukları doldur-mama yardımcı olabilir. Rose hep, annen öğrenmeni isteseydi, bunu sana söylerdi, derdi. Bu da babam her kimse çok kötü biri olduğunu düşünmeme sebep oldu."

"Bunu bilemezsin, annenin sebeplerini de bilemezsin."

"Haklısın, acaba bunu kurcalayarak ona karşı mı gelmiş oluyo-rum? O artık burada olmadığına göre bunun bir önemi olmamalı. Ama yine de..." Uzanıp dudağını dişledim. "Biraz çamaşır yıkaya-cağım. Paul'la buluşmadan önce öğle yemeği yemek ister misin?"

"Seninle gelebilir miyim?"

"Tabii ki." Elimi pijamasının içine kaydırıp poposunu sıktım. "Kafamı dağıtmak için duşta sevişmeye ne dersin?"

Sahip Olduğum Tek Şey

Beni kucaklayıp banyoya taşıdı ve göz açıp kapayıncaya dek soydu. Duşu açtı, bir adım geri atıp baştan aşağıya süzdü. Pantolonunu indirip önünde diz çöktüm. Önce titredi ama sonra başımı kaldırdı.

“Bebeğim, bunu yapmak zorunda değilsin.” Hemen ardından inledi.

Tamamen sertleştikten sonra beni ayağa kaldırıp duşa yasarken öpmeye devam etti. “Arkanı dön, seksi şey!” dedi. Ona sırtımı dönünce ellerimi kavrayıp başımın üzerindeki fayanslara bastırdı. Eğildi ve kulağıma, “Seni seviyorum,” diye fısıldadı. Sonra bacaklarımı araladı ve sert bir şekilde içime girip nefesimi kesti.

“İyi misin?”

“Tanrım, evet, devam et!” Elini aşağıya kaydırıp birleştiğimiz o hassas noktayı okşamaya başladı. Diğer eliyle boynumu kavradı ve ikimiz de yüksek sesle inleyip haykırana dek bırakmadı. Başımı arkaya atmıştım, dudakları boynumdaydı. Beni ısırtıyor, öpüyordu. Kulak mememi hafifçe dişledi, kendimi kaybederken “Ben de seni seviyorum,” diye inledim.

Uzun bir süre duşta kaldıktan sonra çevre bilincine sahip o poposunun beni baştan çıkarmak için duşta ne kadar su harcadığıyla dalga geçtim. Güldü ve vücudumdaki damlaları emmeye çalıştı.

“Bak, gördün mü? Suyu tamamen boşa harcamadık!”

Ben hızla giyinirken Jamie de üzerinde sadece havluyla yatağa uzanmıştı.

“Seninle sürekli aynı yatakta olmaya alışmaya başlayacağım.

“Yani?”

Ona sadece bakmakla yetindim ve başımı iki yana salladım. Benim ve Jamie’nin kirli çamaşırlarını topladıktan sonra kapıya yöneldim.

“Bunu yapabilirim,” dedi. Havlusunu bırakıp çırılçıplak bir şekilde kendine iğnesini yapmaya hazırlandı. Küçük bir çimdikten sonra iğneyi batırdı.

“Haftalardır çamaşırlarımı sen yıkıyorsun. Bunu artık ben yapabilirim.”

“Bugün Noel arifesi. Noel arifesinde çamaşır yıkamamalısın.”

“Sadece bir makinelik çamaşır var. Makineye atıp hemen geri döneceğim.”

Bodrum katındaki çamaşır makinelerinin hepsi doluydu. Sinirlenmiş bir halde hızla arkamı dönünce Dylan’la çarpıştım.

“Hey, tatlım.”

“Merhaba.” Çamaşır sepetimi yere bırakıp ona sarıldım.

Omuzlarımı kavrayıp geri çekildi ve beni baştan ayağa süzdü. “Parıldıyorsunuz hanımefendi. Yoksa güzel bir sabah mı geçirdiniz?” Sinirim hemen geçti. “Etrafındaki herkes parıldıyor desene!”

“Pekâlâ, yalan söylemeyeceğim. Ashley de son birkaç haftadır durmaksızın parıldıyor.”

“Dikkat ediyorsunuz, değil mi?”

“Evet, ediyoruz.”

Gülümsedim. “Aferin sana. Ne yapmayı planlıyorsunuz?”

“Ashley gelecek yıl Berkeley’ye gitmek istiyor. Ben de San Francisco Üniversitesindeki müzik bölümüne girmeye çalışacağım.”

“Bu harika.”

“Ve size de yakın olacağız.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Napa’ya gideceğinizi sanıyordum.”

“Neden böyle bir şey yapalım?”

“Kare, bunu bana sen söyledin!”

Sahip Olduğum Tek Şey

"Söyledim mi? Ne zaman?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve ciddi bir ifadeyle tavana baktı. "Saldırıya uğramadan öncesine ait hiçbir şey hatırlamıyorumsun?"

"Bu şeyler hatırlıyorum ama o günü tamamen hatırlamıyorum."

"Jamie sana bir mektup gönderdi ve evlenme teklif etti."

"Bunu biliyorum."

"Bana söylediğini hatırlamıyor musun?"

Zihnimi tararken başımı yavaşça salladım. "Hayır, hatırlamıyorum. Sen ne hatırlıyorsun?"

"Söylediklerini kelimesi kelimesine hatırlıyorum."

"Ne dedim? Söyle bana!" diye işaret parmağımla göğsünü dürttüm.

"*Crier*'den ayrılacağını, Napa'ya gideceğini, kitabını bitireceğini ve Jamie'ye yüz yüze evet diyeceğini söyledin. O gün nasıl görüldüğünü asla unutmayacağım. Gözlerin ıslık ıslık, aynı şimdiki gibi parıldıyordun."

"Lanet olsun, bunu ben mi söyledim? Gerçekten söyledim mi?"

"Evet."

Peki, bunu hâlâ istiyor muydum?

• • •

Jamie'nin apartmanın önünden çevirdiği taksiye binip State Sokağı'ndaki Vietnam restoranına gittik. Gezinmek için mükemmel bir gündü. Hava soğuktu ama kar yağmıyordu. Sadece buz gibi ve rüzgârlıydı. Bu yüzden sıcak bir çorba harika gelmişti.

Paul'a sorabileceklerimden söz etmek istemiyordum. Sadece güzel bir öğle yemeği yemeyi ve Jamie ile geçirdiğimiz zamanın tadına varmayı tercih etmiştim. Jamie'nin üzerinde siyah bir tişört, siyah bir mont ve ayağında da postalları vardı. Saçları artık biraz daha kısa olsa da, aralarında hâlâ açık tonlar vardı. Seksi bir şekilde jölelemişti. Neden bilmiyorum ama tıraş olmuştu ve bu gözlerinin yeşilini, yanağındaki gamzesini daha da belirginleştiriyordu. Dudakları her zamanki gibi koyu pembe ve sağlıklı görünüyordu. Çorbasındaki şehriyeleri bir çocuk gibi höpürdetmesini izledim. Jamie dünyanın en gösterişsiz ve doğal milyarderiydi. Anı yaşıyordu. Hayatını seviyor ve onu... Onu benimle paylaşmak istiyordu.

Çorbamdan başımı kaldırmadan, "Jamie..." dedim.

"Efendim, bebeğim?"

"Benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmek zorunda değilsin."

"Bunu daha önce hiç söylemedim ama o makale ve sonunda yazanlar konusunda gerçekten çok üzgünüm. Hayatımın büyük bir bölümünde insanlarla bağ kurmaktan kaçtım ama artık bunu yapmak istemiyorum. Seninle birlikte Napa'ya gelmek istiyorum. Denemek istiyorum." Masanın üzerinden uzanıp elini tuttum. "Bunu çok isterim."

Dondurucu soğukta birkaç blok yürüdük. Starbucks'a gelene kadar Jamie'nin kolunun altına sığındım. İçeri adım atmamla birlikte Paul'un nasıl biri olduğunu bilmediğim aklıma geldi. Onu nasıl bulacağımı bilmiyordum ama bunu yapmak zorundaydım. Neyse ki, o beni hemen fark etti.

"Kate?"

Sesin geldiği tarafa döndüğümde karşımda yakışıklı, büyük olasılıkla kırklarında ve hayal ettiğimden daha genç görünen bir

adamı duruyordu. Siyah beyaz kırçilli saçları, kahverengi gözleri ve ince, yapılı bir vücudu vardı. Bu adamda tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir şeyler vardı. Hoş bir kazak ve pantolon giymişti, kusursuz bir beyefendi gibi duruyordu.

“Paul”

Elimi uzattım ama o bana sarılmayı tercih etti.

“Seni kilometrelerce öteden bile tanıyabilirim. Annen kadar güzel ve büyüleyicisin.”

“Teşekkür ederim,” dedim, şaşırmıştım.

“Ben Jamie, Kate’in nişanlısıyım,” diyen Jamie de elini uzattı, Paul de sıktı.

“Tanıştığımıza memnun oldum. Oturalım mı?” diyen Paul köşedeki masayı işaret etti.

“Ben gidip kahvelerimizi alayım.”

Paul’un karşısına oturup onu inceleyemeye başladım. “Demek annemle çıktınız?”

“Evet, aklından geçeni biliyorum.”

“Öyle mi?”

“Ondan daha gençtim. Yirmili yaşlarımdaydım. O da kırklarındaydı.”

“Aslına bakarsanız ben daha çok yüzünüzün bir yerden tanıdık geldiğini düşünüyordum.”

“Şey, ben bir yazarım. Belki de kitaplarımdan birini okumuşsundur.”

“Evet, işte bu!” Birden kavramıştım. Karşımda oturan adam en çok satan ve ödüllü kitapların yazarı Paul Sullivan idi.”

“Sizinle tanışmak benim için bir onur. Ben de bir yazarım. *Crier* için yazıyorum.”

"Ah, evet, o gazeteyi biliyorum. Bu çok güzel ama dürüst olmak gerekirse, hiç şaşırmadım. Annen de yazın dünyasının büyük bir havranıydı."

"Annemle aranızda ne geçti?"

Paul arkasına yaslanıp gülümsedi. "Benim bankamda veznedardı. O kadar eşsiz bir güzelliği vardı ki... Onu görmek için bahaneler üretirdim. Bir gün öğle yemeği teklifimi kabul etti ve çıkmaya başladık." Durdu, dudaklarına birbirine bastırdı. Dalgın bir halde masaya gözlerini dikip, "Ona âşıktım," dedi. Aralarındaki yaş farkı beni şaşırtmamıştı çünkü annemin kalbi her zaman gencecikti. Beni asıl şaşırtan anneme deli gibi âşık olan bu adamı hiç duymamış olmamdı.

"Peki, ne oldu?"

"Kendinden bu kadar küçük biriyle ciddi bir ilişkiye başlamak istemiyordu. Çocuğunun olamayacağını söylemişti ama anlaşılan olmuş. Sanırım Samuel ile öyle değil mi?"

"Samuel'in kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

Paul gözlerini kısarak bakıp başını salladı. "Ama bizim ilişkimizi bitirme sebebi buydu. Samuel ile tanıştı. Adam onun yaşlarındaydı. Annen onun kendisine daha uygun bir eş olduğunu söylemişti. Tanıştıktan birkaç hafta sonra nişanlandılar ve annen beni bir daha görmek istemediğini söyledi. Onu son görüşümde bana yüzüğünü gösterdi." Tam o sırada Jamie yanıma oturdu ve elimi tuttu. Paul biraz sarsılmış görünüyordu. "Ağlıyor, tekrar tekrar özür diliyordu. Onu orada bıraktım, bir göl kıyısında ağlarken bıraktım. Onu son görüşüm oldu ama onu aklımdan hiç çıkarmadım. Çıkarabileceğimi de hiç sanmıyorum."

"Vay canına!" diyebildim, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu.

"Özür dilerim, tatlım. Bunları duymak senin için çok zor olmalı."

“Bilmek istiyorum. Olabildigince çok şey öğrenmeliyim. Babamın kim olduğunu bilmiyorum. Annem bana hiç söylemedi. Benim de sesim titriyordu. Jamie ise sessizdi.

“Samuel Morrison. Buradan başlayabilirsin.”

“Peki ya sen? Senin bir ailen var mı?”

Ruh hali değişiyor gibiydi. Paul güldü. “Evet, annenle ayrıldıktan kısa bir süre sonra eşimle tanıştım. Beş çocuğumuz, iki torunumuz var, bir tanesi de yolda. Büyük bir ailem var ve onları çok seviyorum. Ama dediğim gibi anneni hiç unutmadım ve onu merak ettim. İşte bu yüzden aramaya başladım.”

Annemin bu adamın kalbini kırdığına inanamıyordum. Neden böyle bir adamı terk etmişti ki?

Üçümüz birden aynı anda ayağa kalktık. “Benimle buluştuğun için teşekkür ederim Paul. Araştırmaya bir yerden başlayabilirim gibi hissediyorum.”

“Ben teşekkür ederim. Anneni bu kadar erken kaybettiğin için çok üzgünüm.”

Ona sarıldım, Jamie’yle el sıkıştılar ve üçümüz birden soğuk havaya adım attık.

Üç blok yürümüştük ki, yağmur yağmaya başladı. Jamie’nin elini tutup onu en yakındaki L istasyonuna çektim.

“Emin misin, Kate? Taksi bulabilirim.”

“Hayır, bunu yapacağım. Bu anıyı değiştireceğim. Bir şekilde Paul’la buluşmak beni canlandırmıştı.

Platformda soğuktan titrerken tren tam önümüzde durdu. Sırlıslıklamdık ve donuyorduk. Jamie’yi içeri çekip bir direğe dayadım ve deliler gibi öptüm. Elleriyle yüzümü kavradı ve o da beni yoğun bir şekilde öptü. Ayrıldığımızda başımı kaldırdı ve “İşte seni bu yüzden seviyorum,” dedi. “Sen inanılmazsın.”

“İstasyonunu işte böyle hatırlamak istiyorum. Buradan taşınacak ve asla geri dönmeyecek bile tam da böyle, yeni sandıklarımı açarken hatırlayacağım,” diyerek güldüm. Ben tekrar öptü ve inene dek birbirimizi bırakmadık.

Daireme dönünce Jamie’nin Google’da Samuel Morrison’u bulması üç dakikasını aldı. Şehirde benden iki mil kadar uzakta yaşıyordu. Olası babamın benden iki mil uzakta yaşadığı halde beni aramaya tenezzül etmemiş olmasının düşünmek beni tüm bunlardan vazgeçirse de, Jamie onu aramam için ısrar etti. Haklı olduğunu biliyordum. Gerçek babamı bulmak için son bir çaba göstermezsem bu merak beni hayatım boyunca yiyip bitirecekti. Birkaç çalıştan sonra telefon açıldı, kalbim deli gibi atıyordu. Ne bulacağımı bilmiyordum.

“Efendim?”

“Samuel Morrison ile görüşebilir miyim?”

“Görüşüyorsunuz.” Durdum, yutkundum, boğazımda büyük bir yumru vardı.

“Efendim?” dedi tekrar.

“Adım Kate Corbin. Ben Ann Corbin’in kızıyım.”

Jamie başını sallayıp devam etmem için beni cesaretlendirmeye çalışıyordu. “Annem ben sekiz yaşındayken öldü. Babamın kim olduğunu asla öğrenemedim ama artık siz olduğuna inanmak için bir nedenim var.”

Adamın sesi bu kez daha alçak ve ciddi çıktı. “Kaybınız için çok üzgünüm. Annenizi tanıyordum. Onunla nişanlanmıştım. Ama aslına bakarsanız size babanız olmadığımı ispat edebilirim.”

“Bunu nereden biliyorsunuz?”

“Çünkü annenizle hiç birlikte olmadık. Biz tanıştığımızda o zaten hamileydi. Bunu evlenmek üzereyken öğrendim. Sizi do-

ğurmak istiyordu ama ben başka bir adamın çocuğunu büyütme düşüncesine katlanamadım ve biz de ayrıldık.” Tek kelime edemiyordum.

“Kate?”

“Yani ne demek istiyorsunuz?”

“Ben kötü bir insan değilim. Annene değer veriyordum. Hamileliği boyunca onunla irtibatta kaldım. Seni doğurmak üzereyken babanı bulmaya gitti ama baban hayatına devam etmişti. Ona söylediğini sanmıyorum. Bunu kendi başına yapabileceğini söylemişti. Ben de ona inandım. O güçlü bir kadındı.”

Parçalar birleşmeye başlamıştı ve gerçek sonunda tam da karşımdaydı.

“Babam Paul Sullivan mı?”

“Evet, sanırım öyle.”

Biyolojik babam daha bir saat önce Starbucks’ta buluştuğum o yakışıklı adamdı. Sevgili, ödüllü ve en çok satan kitapların yazarı olan adam... Başımı kaldırdığımda Jamie’nin de benim kadar şaşkın olduğunu görebiliyordum. Gözleri irileşmişti, ağzı kulaklarında gülümsemeden önce merakla bana baktı.

“Teşekkür ederim, Bay Morrison. Şimdi kapatmalıyım. Hoşça kalın.”

Telefonu kapatır kapatmaz Jamie beni kucakladı. “Ah, Tanrım, bebeğim. Baban Paul Sullivan.”

“Ama o bunu bilmiyor. Ya beni istemezse?”

“Onu arayıp hikâyeyi anlatalım ve ne diyeceğini görelim. Şimdi düşününce anlıyorum, aranızda bir benzerlik vardı. Onun da senin gibi kocaman kulakları var,” diyerek ortamı yumuşatmaya çalıştı.

“Kulaklarım kocaman değil, pislik herif!”

“Biraz büyük. Aslına bakarsan çok tatlılar.” Telefonu bana uzattı. “Pekâlâ... Paul’u arama vakti!”

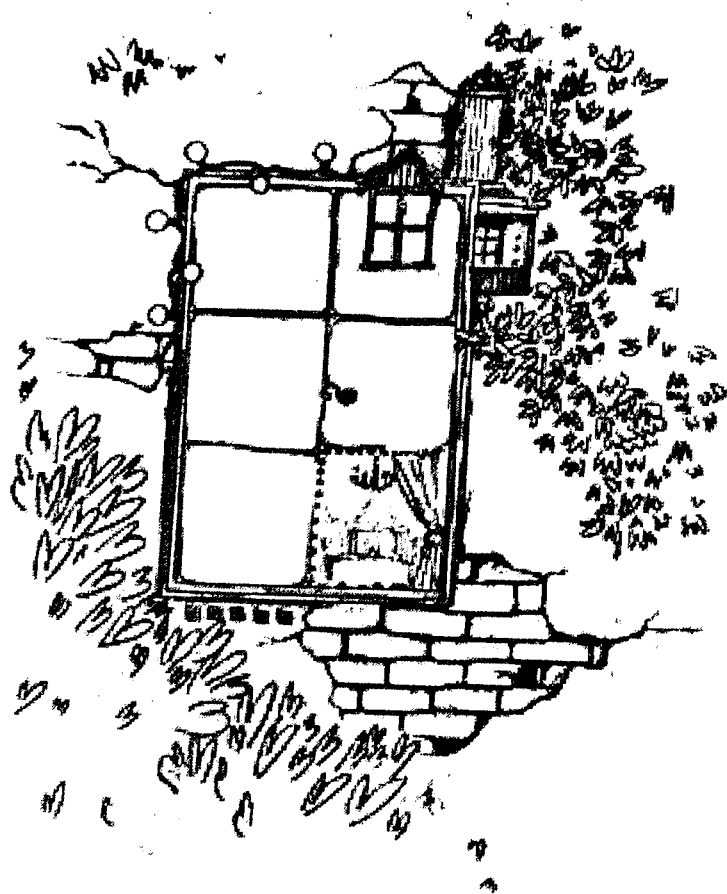
“Yapamam Jamie. Korkuyorum.”

“Pek çok şey yaşadın bebeğim. Buraya gel hadi.” Beni kollarına aldı ve kulağıma fısıldayarak konuşmaya devam etti. “Sen tanıdığın en cesur insansın. Bunu yapabilirsin. Seni hayatında isteyeceğini biliyorum. Hem neden istemesin ki?” Beni hafifçe kendinden uzaklaştırdı ve omuzlarımı kavradı. “Sen inanılmazsın!”

“Pekâlâ, yapacağım.” Telefonu aldım, numarasını çevirdim ve midem kasılırken açılmasını bekledim.

“Efendim?”

“Merhaba Paul, ben Kate. Sana anlatmam gereken bir şey var...”

17

Durum

Bazen hayatınızın tablosundaki bazı figürler aniden belirginleşmeye başlar. Benim için Paul'u aradığım an işte o anlardan biriydi. Kendimi Chicago ve Napa'da Jamie, Beth, Jerry ve Dylan ile sarılmış bir halde görebilmişim. Onlar en karanlık zamanlarımda benimle birlikte olan insanlardı. Ve birden yıllardır aradığım şeyin aslında artık avuçlarımda içinde olduğunu fark etmişim. Tutkuyla yapabileceğim bir kariyer istiyordum. Romanım vardı. Aşk, tutku ve onunla birlikte gelen tüm duyguları dilemişim. Artık Jamie vardı. Savaşmak, tutkuyla sevmek ve doyuya yaşamak istiyordum. Daha da önemlisi, hayatımı paylaşabileceğim bir aile istemişim. Ve aynı kandan olmasak da, ona da sahiptim. Arzuladığım her şey aslında hayatımdaydı. Annemin ve Rose'un ölümleri, Rose'la ilgili rüyamı sürekli yeniden yorumlayışım, Sadece Bob ile yaşadığım deneyimler beni korku ve yalnızlık dolu bir yerde adeta felç etmişti. Sadece kendime sahip olduğuma ve bunun yeterli olacağına inanmışım. Bu kolay yolu

Sahip Olduğum Tek Şey

tercih etmekte. Oysa Jamie haklıydı. Ben mutlu olmaktan, hak ettiklerimi almaktan deliler gibi korkuyordum.

O kritik belirginlik anında hayatımın tamamının önüme serilmesiyle yaşadığım tüm o travmatik ve dramatik deneyimlere minnettar kaldım. O lanet karanlığı yaşamış olsaydım ışığı asla göremezdim. Artık ışığı görebiliyordum, korkular olmaksızın ona doğru yürümeye ve mutluluğumu elime almaya hazırdım.

“Paul... Sanırım benim babam sensin. Aslına bakarsan öyle olduğunu biliyorum. Eğer sen de istersen seni tanımak istediğimi bilmeni istedim.”

Telefonun diğer ucundan Paul’un duygularını hissedebiliyordum. “Ben de seni arayacaktım Kate.” Sesi çatlıyordu. Ben ise titriyordum, Jamie de dikkatle beni izliyordu. “Seninle tanıştıktan sonra eve dönerken Samuel adını hiç duymamış olmanı düşündüm. Annenin onu senden saklaması için bir neden yoktu. Başka bir şey daha hissettim... Yaşını ve zamanlamayı düşündüm. Kesinlikle annene benziyorsun ama gülüşünde küçük kızımı gördüm. Daha da önemlisi tatlım, sana da Sullivan kulakları bahşedilmiş.”

Bir yandan ağlayıp bir yandan gülerken, “Erkek erkek arkadaşım da aynı şeyi söyledi,” diye karşılık verdim. Jamie *nişanlım* diye dudaklarını oynattı. Yanına gidip kucağına oturdum. Beni öptü, Paul’la konuşmaya devam ederken omuzlarımı ovdu. Yani babamla...

“Eve dönünce karım Elaine’e bir şeyler hissettiğimi ve hikâyeyi anlattım. Seninle tanışmak için sabırsızlanıyor.” Uzun bir sessizliğin ardından Paul boğazını temizleyip konuşmaya devam etti. “Daha önce hayatında olamadığım için çok üzgünüm Kate. Ama sana söz veriyorum, kaybettiğimiz zamanı telafi etmek için elimden geleni yapacağım.”

Artık deliler gibi ağlıyordum. Sadece güçlükle, “Ben de yazarm,” diyebildim.

“Biliyorum. Seni araştırdım...” Onun da sesi titriyor, benimle birlikte ağlıyordu. “Ben... Ben seninle gurur duyuyorum. Diğer çocuklarım bu alanı tercih etmedi... Ben çok mutluyum. Lütfen yarın gel ve bizimle birlikte Noel yemeği ye. Hem erkek ve kız kardeşlerinle de tanışabilirsin.”

“Bana onlardan bahsetsene.”

Derin bir nefes aldı. “Bir kız kardeşin var. Adı Olivia, yirmi beş yaşında. Bir yaşında ikiz oğlu var. Yani teyzesin.”

Gözyaşlarının arasından neşeyle kıkırdadım. “Devam et!”

“Erkek kardeşin Aiden yirmi üç yaşında. Lauralie ile nişanlı ve o hamile. Biraz erken biliyoruz ama çok  şıklar. Gavin yirmi bir yaşında. Los Angeles’ta USC’ye gidiyor ama tatil için bizimle birlikte. Blake yirmi yaşında ve hâlâ kendini arıyor. Ve son olarak en küçükleri Skylar var. O da on yedi yaşında ve lisede. O  zg r bir ruh ve çok yetenekli bir piyanist.”

“Vay canına! Ne diyeceğimi bilemiyorum. Hayatımı bir ailem olmadığını düşünerek geçirmiştim.”

“Pekâlâ, artık büyük bir ailen var ve seni sevgiyle kucaklayacaklarını biliyorum. Ne diyorsun? Yarın gelip onlarla tanışmak ister misin?”

“Evet, kesinlikle isterim.”

“Yarın görüşürüz tatlım. Seni tanımak için sabırsızlanıyorum.”

Alçak bir sesle, “Ben de,” dedim ve telefonu kapattık. Arkamı dönüp ayaklarımı sürükleyerek sandalyede oturan Jamie’nin yanına gittim. Sonra başımı boynuna gömüp hıçkırıklara boğuldum. “Mutlu gözyaşları mı?” diye sordu.

Sahip Olduğum Tek Sey

“Hem de en mutluları. Yarın benimle gelecek misin?”

“Tabii ki.”

Çıplak ve donmuş bir halde yatağa girdik. Birkaç dakika sonra birbirimizin kollarında ısındık ve derin bir uykuya daldık. Noel sabahı kahvaltı kokularıyla uyandım. Jamie krep yapıyor ve iPod’dan yükselen Black Keys şarkısına eşlik ediyordu.

Beni görünce, “Mutlu Noeller sevgilim,” diye bağırdı. Üstü çıplaktı, altında ise sadece pijaması vardı. Benim üzerimde ise Beth ile satın aldığım vücuduma oturan siyah Victoria’s Secret geceliğim vardı. Beni baştan ayağa süzebilmesi için tezgâhın etrafında dolaştım. Ağzı açık kalmıştı.

“Aman Tanrım! Kahvaltıyı boş ver!” Beni kalçalarımından kaldırıncı bacaklarımı beline doladım. Beni salonun duvarına yaslayıp dudaklarıma yapışırken Black Keys grubunun solisti “I got mine!” diye bağıırıyordu. *En iyi seks şarkısı*, diye düşündüm.

Duvara yaslanmış bir halde seviştikten sonra yanık kahvaltımızı yedik, yeniden duş aldık ve giyindik.

“Jamie?”

“Evet?”

“Kendimi çok kötü hissediyorum. Sana hiçbir şey almadım.”

“Biraz önce giydiğin o şey benim için değil miydi yani?”

Güldüm, “Evet, sanırım öyleydi.”

“Benim fotoğrafik hafızam var, unuttun mu? O küçük şey bana her zaman bir hediye olacak, inan bana.”

Şifonyerimin önünde durmuş kendine insülin iğnesini yapıyordu. Arkasını döndüğünde elinde küçük bir kutu vardı. “Bu senin ama şimdi açamazsın.” Suratımı buruşturdum. “Ah, yoksa Katy meraklandı mı?”

“Hayır, biraz gecikmeyle başa çıkabilirim.”

Babamın Chicago’nun biraz dışındaki bir banliyöde olan evine gitmeden önce şehre inip tatil trenine bakmaya karar verdik.

Lobiden çıkmak üzereyken çıkış kapısının üzerindeki yazıda bir terslik olduğunu fark ettim. MUTLU NOELLER yazması gerekirken MEVLEN NOELLER yazıyordu. Kendi kendime güldüm. İki blok ötedeki kafenin vitrininde de aynı yazı vardı: MEVLEN NOELLER!

“Şunu gördün mü?” diyerek yazıyı işaret ettim.

“Neyi?”

“Yanlış yazmışlar.”

“Hımm, aptallar,” diyen Jamie kıkırdadı ve elimi tutup çekti. Daireme yakın olan L istasyonuna yaklaştığımız sırada Darlene’i gördüm. Battaniyeye sarılmış, bir parça kartonun üzerinde oturuyordu. Yanından geçerken, “Hey, sen, tatlım! Evet de!” diye bağırdı. Jamie’ye baktım. Omuz silkti ve merakla gökyüzüne baktı.

“Mutlu Noeller Darlene!” diyerek ona on dolar uzattım.

“Üşüme!”

“Teşekkürler,” dedi.

Yürümeye devam ettik. Yarım blok sonra birden durdum ve Jamie’ye döndüm. “Sen ne işler çeviriyorsun?”

Yalancı bir şaşkınlıkla “Kim? Ben mi?” diye sordu. “Hadi gidelim, acele etmeliyiz,” diyerek beni yine çekiştirdi.

“Neden acele etmemiz gerekiyor?”

“Nedenini sorma!”

İstasyona vardığımız sırada kar yağmaya başladı. Jamie, “Bunu ben planladım,” dedi.

Sahip Olduğum Tek Şey

Tam o sırada o lanet tatil treni önümüzde duruverdi. “Baba da sen mi planladın?”

Jamie beni Noel Baba’nın vagonuna çekti. “Hayır aptal kız, trenin bir tarifiesi var.”

“Şaka mı yapıyorsun? Yani onca yıl?”

Tam Noel Baba’ya ulaştığımız sırada Jamie durdu ve gözlerime bakıp, “Mutlu Noeller, meleşim!” dedi.

Sonra Noel Baba o meşhur kahkahasını atıp, “Ho ho ho, evet onunla tatlım!” diye bağırdı.

Jamie Noel Baba’yı işaret edip “İşte ben asıl bunu planladım,” dedi. Tek dizinin üzerine çöküp kutuyu çıkardı. Kutunun içinde bugüne dek gördüğüm en mütevazı pembe taşlı bir yüzük duruyordu. “Çok üzgünüm tatlım, sana o kanlı elmaslardan almaya-
cağım,” dedi. Başımı sallayıp güldüm. “Benimle evlenir misin?”

“Jamie Lawson... Senin kibarca sorma şeklin bu mu?”

“Katherine Corbin, lütfen benimle evlenip karım olur ve hayatımızın geri kalanında o siyah ipekli şeyi haftada en az iki kez giyer misin?”

Dizlerimin üzerine çöktüm, yüzünü kavradım ve onu öptüm.

“Kesinlikle, yüzde yüz evet. Bu bir nottan çok daha iyi bir teklifti!”

Platformdaki insanlar bizi alkışlamaya ve bağırmaya başladı. Noel Baba bile her zamankinden daha neşeliydi. Jamie yüzüğü parmağıma taktı, sonra birlikte ayağa kalkıp vagona bindik. Kartozuyla kaplanmış bir halde kapılar kapanırken öpüşmeye başladık ve L istasyonuna her binişimizde bunu yapacağımıza kendi kendimize sessiz bir söz verdik. Bu bizim yeni muhteşem anımızdı.

Renée Carlino

Bir araba kiralayıp kuzeye doğru yola koyulduk. Babam Paul Sullivan, Chicago'nun kuzeyindeki küçük, sakın bir banliyöde iki katlı muhteşem bir evde yaşıyordu. Ağaçlıklı sokak ve karlarla kaplı evler resmedilmeye değerdi. Çocuk yetiştirmek için ideal bir yere benziyordu. Evin önüne park ederken içimi bir üzüntü kapladı. Acaba bu, anneme karşı bir dargınlık mı yoksa ben tek odalı küçük bir apartman dairesinde bunalımlı Rose ile büyürken babamın diğer çocuklarının böyle bir yerde yetişmiş olmasına karşı hissettiğim bir kıskançlık mıydı? Çekyatta geçirdiğim ve kendime ait bir odamın olmasını dilediğim geceleri düşündüm. Yine de Rose'un beni bir anne gibi sevdiğini unutamazdım.

Jamie arabadan inmeden önce durdu ve bana endişeyle baktı. "Sen iyi misin? Aklın başka bir yerde gibi."

"Buradayım, emin olabilirsiniz. Buradayım. Sadece biraz canım yanıyor. Annemin, babamı öğrenmemi neden istemediğini anlayamıyorum."

Jamie elimi tutup öptü. "Bunun nedenini asla öğrenemeyebilirsiniz. Deneyimlere göre, bence peşini bırakmalısın. Biyolojik ebeveynlerim benden para sızdırmaya çalıştıklarında bana bir sürü yalanlar söylediler. Bana, kendi kanlarına, kendi canlarına zarar vermek istediler. Oysa benim tek istediğim insanlar için iyi bir şey yapabilmektir. Aylarca nedenini merak ettim. Sonunda üvey annem bana bir cevap aramayı bırakıp ileriye bakmam gerektiğini söyledi. Mahkeme sonuçlandığında kendi kendime bu soruyu sormayacağıma dair bir söz verdim. Şuraya bir bak Kate. Tüm bu arabaları görüyor musun?" Büyük beyaz evin ön tarafı ve sokakta pek çok park etmiş araba vardı.

"Sen artık buna sahipsin. Ve bu inanılmaz. Artık geçmişi düşünme."

Sahip Olduğum Tek Şey

Her ne kadar saklamaya çalışsa da, Jamie de duygusal bir insandı. Jamie'nin ailesini kaybetmiş olduğunu bile bile kendime hâkim olamadım. “Hâlâ canın yanıyor mu?” diye sordum.

“Eskiden burada bir boşluk vardı. Bir daha asla doldurulamayacağını düşündüğüm bir boşluktu. Oysa artık iyileşiyor ve doluyor... Yani seninle tanıştığımdan beri...”

“Ve artık sen de tüm bunlara sahipsin,” diyerek arabaları işaret ettim ve gülümsedim.

Yeni ailemle tanışmak pek çok bulanık yüz ve yeni isim demekti. Yeni küçük kardeşlerim ve üvey annem herkesten çok daha içtendi. Bebek yeğenimi kucağıma alıp en küçük kız kardeşim Skylar'ın muhteşem bir şekilde piyano çalmasını dinledim. Jamie de bu sıcak ortama uyum sağlamıştı. Babamın evindeyken arada ona kaçamak bakışlar attığımda her seferinde gülümseyerek karşılık verdi.

Şehre dönerken planlarımızı konuştuk. “Hemen şimdi gitmek istemiyorum ama senin Napa'da olman gerektiğini de biliyorum.”

“Bir seçim yapmak zorunda değiliz Kate. İki yerde birden yaşayabiliriz. Bir yazar olmanın güzelliği de bu.”

“Peki ya sen?”

“Ben her zaman her yerde olabilirim. Böylesini daha çok seviyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, tabii ki. Daireni kiralamaya devam edelim mi?”

“Dairem umurumda değil. Sadece arada bir buraya gelebilmek istiyorum.”

“Sanırım bunu ayarlayabiliriz.”

18

Geçiş

Noel'den sonraki hafta zamanımın büyük bir kısmını toplanarak ve Jamie bizim için yılbaşından sonra Napa'ya dönüş planları yaparken yazarak geçirdim. Düğünümüzü baharda, şaraphanede yapmaya karar vermiştik, bana göre böylece olası aksilikleri engelleyebilirdik. Jamie ise herhangi bir aksilik olmayacağını, artık her şeyin çok güzel olacağına inanmam gerektiğini söylüyordu. Zamanının büyük bir kısmını bana her şeyin yolunda gideceğine dair güven vermekle geçirir olmuştu.

O hafta bir sabah mutfakta bir şeylerle uğraştığını duydum.

“Ne yapıyorsun?” Giyinmişti ve benim uyanmamı bekliyordu.

Önüme çikolatalı bir kruvasan ve Starbucks'tan alınmış bir latte koydu. “Günaydın bebeğim. Çok heyecanlıydım, uyuyamadım.” Kutularla çevrilmiş masaya oturdum. “Ne için heyecanlıydın?”

“Sana söyleyemem.” Gerçekten de çok heyecanlı görünüyordu. “Sadece gösterebilirim ama dokuza kadar beklememiz gerek.”

Kruvasanı ısırdım. "Harika değiller mi?" diye sordu.

"Sen de yedin mi?"

"Evet," dedikten sonra tezgâhın yanına gidip kan şekerini ölçtü. "Lanet olsun," dedi ve hemen insülin iğnesine uzandı. İğneyi yaptıktan sonra yanındaki sandalyeye oturdu. Biraz heyecanlı görünse de, ağzımı açmamla birlikte keyfini biraz kaçırdım.

"Çocuklarına geçmesinden endişeleniyor musun?"

"Bizim çocuklarımıza.

"Evet."

"Sen endişeleniyor musun, Kate?"

"Bunu çeken sensin. Ben mi endişelenmeliyim?"

"Tanrı korusun, eğer çocuklarımızdan birinde çıkarsa onlara oldukça normal bir yaşam sürmeyi öğretebilirim. Her ne kadar ebeveynlerim bunu benim için yapmamış olsa da, yine de bana sağlıklı bir yaşam sürme konusunda yardımcı olmuşlardı. Ama eğer bu seni o kadar korkutuyorsa, evlatlık edilebiliriz. Hatta bence edinmeliyiz de. Ben büyük bir aile istiyorum."

"Sanırım ben de isterim. Ama sen korkmuyorsan ben de korkmam. Sana güveniyorum."

"Peki," dedikten sonra uzanıp burnumu öptü. "Bu geceki planımız ne?"

"Dylan ve Ashley'ye eğer sen de istersen gece yarısı çatıda buluşup şampanya içebileceğimizi ve takılabileceğimizi söyledim."

"Kulağa harika geliyor."

Duş alıp hazırlandıktan sonra bir taksiye atlayıp lüks Gold Sahili'ne gittik. Sahibinin Oprah olduğuna iddiaya girebileceğim bir binanın önünde durduk. Jamie beni lobiden asansöre yönlendirdi. Asansörün içindeyken katlar bölmesine bir kart sokup çatı

katı düğmesine bastı. Kimsenin olmadığı bir antreye adım attıktan sonra bir koridor geçip yerden tavana kadar olan camlarıyla Michigan Gölü'ne bakan yüksek tavanlı bir çatı dairesine geldik. Zemin sıcak ve davetkâr bir ahşapla kaplıydı. Daire boş olsa da, bir şekilde bana ev duygusunu vermişti. Belki de bunun nedeni sevdiğim şehri tepeden görebiliyor olmam ya da orada Jamie ile birlikte bulunmamdı.

“Burayı satın almak mı istiyorsun?”

“Satın almak mı?”

“Evet.”

“Hayır.

“Peki, ne yapacaksın?”

Jamie elleri ceplerinde bana bakmaya devam etti. Omuz silkti, topuklarının üzerinde birkaç kez sallandı.

Gözlerimi kısıp ona baktım. “Sen! Sen burayı çoktan satın aldın, değil mi?”

“Bingo!” Gülümsedi, ah o gamze yok mu?

“Benim için mi?” diye çığlık attım.

“Hı-hı. Şey, bizim için sersem kız!”

“Ah, aman Tanrım. Ne kadara mal oldu?”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Pek sayılmaz, bir borcu silmem gerekti diyebiliriz.”

“Kimin standartlarına göre?”

“Katy, ciddiyim, buna bir son ver. Burası senin okuman ve yazman için mükemmel bir yer. Gel bir bak.” Jamie'nin peşinden son derece temiz ve çok modern bir mutfaktan geçip açık merdivenlere ve sıralanmış kitaplıkların olduğu alana geldim.

Dairenin bu bölümünde aynı muhteşem manzaraya bakan büyük bir pencere vardı. Büyülenmişim, gözlerimi gölden alamıyordum. Karın beyaz hatları ve kıyıda birikmiş buzlar o kadar parlaktı ki, gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Yılın bu zamanı hava şaşırtıcı bir şekilde güneşliydi. Karların erimesini ve kıpırdamayan ısıtılı bir suya dönüşmesini hayal ettim.

“Çok güzel...” Arkamı döndüğümde Jamie beni izliyordu.

“Artık güzel,” diye düzeltti.

Ağzım kulaklarımda gülümsedim. “Acaba hemen denesek mi?”

Yanıma gelip enseme kavradı ve beni öptü. Sonra kulağıma, “Katy, sen yaramaz bir kızsın,” diye fısıldadı.

Poposunu kavradım, “Yani?”

Geri çekilip derin sesli bir nefes aldı. “Üzgünüm, bebeğim. Ama bir şeyler yemem gerekiyor. Kendimi biraz yorgun hissediyorum.” Jamie diyabet hastalığından asla şikâyet etmezdi, bu nedenle hayatımızı da pek etkilemiyordu. İnsülin pompası kullanmamaya kararlı olduğu için dikkatli davrandığını biliyordum. Kendini yormak kan şekerini daha da düşürürdü.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip gözlerine baktım. O da beni belimden kavradı. Başımı hafifçe eğip ona sersem sersem baktım.

“Ne var?” diye sordu.

“Çantamda proteinli atıştırma bisküvisi var. Bir tane ister misin?” Jamie gülümsedi ve başını salladı. “Seni seviyorum Jamie. Bunun için teşekkür ederim. Bugüne dek birinin benim için yaptığı en güzel şey.”

“Ben de seni seviyorum.”

Birbirimize sarılmış bir halde, kalp atışlarımızın eşliğinde hafifçe dans etmeye başladık.

Küçükken oynadığımız saklambaç oyununu hatırlıyor musunuz? “O’ndan” deliler gibi kaçardık. Her oynayışınızda en iyi saklanma yerini bulacağınızı düşünürdünüz. Her ne kadar oyunun amacı tam tersi olsa da, endişeli bir şekilde oturup, titrerken aslında tek isteğimiz bulunmak olurdu. “O” kimse onun tarafından bulunmak isterdiniz. Ben aylarca saklandım. O kadar güzel kaçmış ve saklanmıştım ki, kimsenin beni bulamayacağını düşünüyordum. Ama o buldu.

Jamie hayatıma girdiğinde ben daha yarı uyanıktım. Artık bunun doğru olduğunu biliyorum. Aşk sizden söküp alınamaz çünkü o sizi değiştirir. Ben Jamie’yle tanışınca uyandım. Dünya daha sesli, daha çılgın, daha heyecanlı ve güzel bir yere dönüştü.

“Sence hep böyle mi olacak?”

“Bence çabalamamız gereken zamanlar da olacak.”

Durdu. “Eğer bu sana böyle sarılmam demekse, öleceğim güne kadar çabalamaya varım.”

• • •

Eve dönerken ona her zaman istediği o yılbaşı gecesi öpücüğünü verip vermeyeceğimi sorduğunda cevabımla Jamie’yi bayağı güldürdüm.

“Her ne kadar kötü öpüşmese de, Dylan’ı öpecek değilim.”

“Bunu nereden biliyorsun?” Şaşırmıştı ama gülümsemeye devam ediyordu.

“Bir gün Dylan ile birlikte çamaşır odasına indik, içeri girdiğimize Stephen bir kızı sıkıştırıyordu. O zamanlar iyileşme aş-

Sahip Olduğum Tek Şey

masındaydım. Her neyse, Dylan benim için üzüldü. Sonra beni duvara yapıştırıp o sürtüğün ve Stephen'ın önünde öptü. Yani harika bir gösteri çıkardı.”

Jamie kalbini tutmuş deliler gibi gülüyordu. “Şaka yapıyor olmalısın.”

“Hayır, sana yemin ederim doğru.”

Başını iki yana salladı. “Harika bir adam!”

“Kesinlikle.”

“Ama ellerini senden uzak tutsa iyi olur.”

“Bu konuda endişelenmen gerektiğini hiç sanmıyorum.”

O gece Jamie’yi çatıda öpüp Dylan ve Ashley ile birlikte yeni yıla kadeh kaldırdıktan birkaç saat sonra yatağımızda uyandığımda Jamie yanımda yoktu. Salonda dikkati dağılmış bir şekilde dolanıyordu.

“Jamie, ölçüm aletini mi arıyorsun?”

Bir an için başını kaldırdığında beni tanıyamamış gibi geldi. Sonunda konuştuğunda bir çocuk gibi korkmuştu. “Katy?”

Yanma gidip onu oturması için koltuğa çektim. “Evet, bebeğim, ben buradayım.”

“Midem bulanıyor.”

“Ölçüm aletini bulayım.” Ayağa fırladım, alet tezgâhın üzerindeydi. Ona koştum, birkaç saniye endişeyle uğraştıktan sonra sonunda parmağını delip kanı ölçüm yerine koymayı başardım. Ekranda yirmi yazdı. “Şekerin çok düşük bebeğim. Bekle biraz.” Mutfığa koşup bir bardak portakal suyu doldurdum ve Jamie’ye götürdüm. Bardağa uzanırken çok bitkin görünüyordu.

“Ben iyiyim Katy.”

“Bir şeyler yemen gerek.” Mutfağa geri dönüp bir tabağın içine biraz mısır unu krakeri, ceviz, bisküvi, muz ve biraz da peynir koydum. Otuz saniyeden daha az zamanımı almıştı. Jamie’nin yanına gittiğimde biraz daha iyi olduğunu görebiliyordum.

Güldü. “Bunlar ne?”

“Canının ne isteyeceğini bilemedim.”

“Sen çok tatlısın.”

“Bu yalnızken oldu mu hiç?”

“Gece şekerim düşerse bu beni uyandırıyor. O yüzden ölçüm aletimi yatağın yanında tutuyorum. Sanırım uzun bir günün ve şampanyanın birleşimiyle böyle oldu. İyi ki sen yanımdaydın.”

“Bence de.”

Bir şeyler yedikten sonra kan şekerini tekrar ölçtük ve başı kucağımda uyuyakaldı. Gecenin bir kısmını uykusuz bir halde orada geçirdim. Jamie ile bizi, Napa’ya gidişimizi, evlenmemizi, bir aile kurmamızı ve arada sırada Chicago’ya dönüşlerimizi düşündüm. Onsuz bir hayat düşünmek artık git gide imkânsız bir hale geliyordu. Kitabımın sonu hayatımın başlangıcı olmuştu. Bu bizim hikâyemizdi, nasıl biz olduğumuzun hikâyesi... Karanlıklara saklanan bir kızın hikâyesi olarak başlayan şey iki ruhun birbirine bağlanıp ışıkla birlikte büyümesine dönüşmüştü. Bizi nasıl bir geleceğin beklediğini, dünyanın neresinde olabileceğimizi hayal edemiyordum. Emin olduğum tek şey bunun bir öneminin olmayışydı, biz artık birbirimizin bir parçası olmuştuk. Birlikte olduğumuz sürece nerede olduğumuzun bir önemi olmayacaktı.

Sabah Jamie bana doğum kontrolüyle ilgili düşüncelerimi sordu. Daha önce bu konuyu konuşmamıştım, sanırım bunu bana bırakıyordu. Jamie’nin konuyla ilgili düşüncelerine dair bir fikrim vardı.

Sahip Olduğum Tek Şey

“Herhangi bir şey kullanmadım. Sence kullanmalı mıyım?”

Sadece, “Hayır,” demekle yetindim. Jamie gözlerini merakla kıstı, dergisine dönmeden önce hafifçe gülümsedi.

Eşyalarımın bir kısmını yanımda götüreceğim için Jamie bir araba kiraladı ve Napa’ya gezerek dönmeye karar verdik. Evimdeki tüm eşyaları Jamie’nin satın aldığı yeni, muhteşem dairemize taşıdık ve Chicago’dan ayrıldık. Herkesi baharda yapacağımız düğünümüzde görmeyi planlıyorduk.

Güney California’dan Napa’ya varmadan önce birbirimizi elimizden geldiğince tanımaya çalıştık. San Diego’da East Village yakınlarındaki enfes bir koya bakan sevimli bir butik otelde kaldık. Adı Cowboy Star olan bir restoranda mola verdik. Jamie tuvalete giderken ben de bardaki taburelerden birine oturdum. Kokteyl menüsünü inceledikten sonra kendime, adı Mae West olan bir martini sipariş verdim. Birkaç dakika sonra arkamdan Jamie’nin Lawson Pinot isteyen sesi geldi. Ona dönüp gülümsedim, “Güzel tercih, denizci.”

Yanımdaki tabureye oturup elini uzattı. “Ben Jamie.”

“Kate,” dedim ve elini sıktım.

“Tanıştığımıza memnun oldum.” Başını hafifçe eğip selam verdi.

“Sipariş ettiğiniz çok seksi bir şaraptır.”

“Katılıyorum. Bu konuda biraz bilgim var. Ben R. J. Lawson’ım.”

“Hadi oradan!” diyerek şakayla koluna vurdum.

Güldü. “Yalan söylemiyorum.”

“Ama adının şey olduğunu söylemiştin...”

“Jamie. Evet, bu doğru. Dostlarım bana Jamie der.”

“Jamie, öyle mi? Yani biz dost muyuz?”

“Olmak isterim.” Bakışları dudaklarıma kaydı.

Martiniden bir yudum aldım ve gülmemek için kendimi çok zor tuttum. “Ben de Kate Corbin. Eskiden bir gazetede muhabir olarak çalışıyordum ve sizinle özel bir haber yapabilmeyi çok isterdim.”

“Senin için kulağa fazla vahşi geliyor Kate. Ama neden olmasın, özel olarak seninim... Ne istersen sor!”

“*Eskiden* muhabirdim, dedim.”

“Ah, anlıyorum... Peki, şimdi ne yapıyorsun?”

“Bir kitap yazıyorum. Aslına bakarsan biraz ilham hiç fena olmaz.”

“Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“Neden bana kendinle ilgili Wikipedia’da bulamayacağım bir şey söylemiyorsun? Mesela, bir sonraki adımın ne?”

“Bir sonraki adımım mı ne? Hımm... Sadece tek bir şey mi?”

“Evet, neden olmasın.”

“Pekâlâ, şans eseri başıma gelecek bir mucize sayesinde bu gece yatağında bir melek olmasını umut ediyorum.”

Ona keskin bir bakış atıp başımı salladım. “Kulağa imkânsız gibi geliyor. Hem eğlence bunun neresinde? Melekler çok saftır.”

“Tamam, belki biraz yaramaz bir melek olabilir.”

“Onunla ne yapacaksın?”

Kaşlarını çatıp öne doğru eğildi ve “Ona yapacaklarımı önceden görmek ister misin?” diye fısıldadı.

“Evet!” diye adeta bağırdım. Kalbim deli gibi atıyordu, bacaklarımın arasında da nabzımın hızlandığını hissedebiliyordum.

Jamie başını yavaşça ileri geri salladı. “Hayır, biz daha yeni tanıştık. Bence ağırdan almalıyız.”

“Neden?” Sesim artık gerçekten de yüksek çıkıyordu.

“Evet, demek istediğim bir yabancı, daha da kötüsü muhabir... Bilemiyorum, sanki biraz fazla pervasız görünüyor.”

Önce martiniyi iki yudumda bitirip “Böyle mi oynamak istiyorsun?” diye sordum. Jamie karşılık vermedi. Ben telefonumun saatine bakıp çantama uzanırken beni izlemekle yetindi. On dolar çıkardım ve bara fırlatıp barmene el salladıktan sonra taburemenden indim.

“Ne yapıyorsun?”

“Geceyi bitiriyorum. Umarım meleşini bulursun,” diye ona göz kırptım.

Jamie beni otele kadar takip edip büyük cam kapıyı benim için açtı.

“Hanımefendi.”

“Beyefendi, yoksa beni takip mi ediyorsunuz?”

Önden asansöre yürüdü. Sakince, “Evet, takip ediyorum,” dedi. “Hayatımın geri kalanında da seni takip edeceğim.”

Asansöre bindik ve kapılar kapandı. “Kulağa korkutucu geliyor.”

Beni duvara itip öpmeye çalıştı ama ben başımı çevirdim. Sonra gülmeye başladık. “Tanrı aşkına, bırak da seni öpeyim.”

“Ben ilk buluşmada öpüşmem.”

“İlk buluşmamızda benimle on sekiz farklı şekilde seviştin.”

Asansörün kapısı açılınca kendimi dışarı attım. “O bizim ilk gerçek randevumuz değildi.”

yeni
sonra çırılçıplak soyunup yüzdün.”

“Sen ne demeye çalışıyorsun?”

“Eğleniyorum.”

“Egulusun,” dedim ve anahtar kartını sokup kapıyı iterek açtım.

“Seni kızdırmayı seviyorum.”

ha-
sti-
un
o-
1-
Kapı kapanınca ışıkları açtım. Çantamı ve paltomu sandalye-
nin üzerine fırlatıp elimi belime koydum.

“Peki, o zaman artık daha çok kızacağım.”

“Yalan söyledim, seni kızdırmayı gerçekten sevmiyorum. Şim-
di hemen soyun!” dedi ve o da soyunmaya başladı.

1
Sözünü dinledim.

Sabah hâlâ çıplaktık, yorganı çenemize kadar çekmiştik. Yan
yana uzanmış birbirimize bakıyor ve iki küçük âşık çocuk gibi
gülümsüyorduk. “Beni en çok ne eğlendiriyor biliyor musun?”

“Ne?”

Kaşlarını çatıp kalın bir ses tonuyla konuştu. “Senin kıvranma-
nı izlemek.” Ardından deli gibi kahkaha atıp yorganın altına girdi.

“Beni sakın gıdıklama!” diye isyan ettim.

Beni yüzüstü çevirdi ve popomu ısırdı.

“Ah!”

Yorganın altından “Ah, özür dilerim, bebeğim!” diye mırıl-
dandığını duydum. Sonra yorganı atıp beni kollarımdan kavradı
ve onları başımın üzerine kaldırdı. Pencereden gelen ışık yatağa
yansıyordu. Birkaç saniye kıpırdamadan öylece bana baktı. Başı-
mı yastığa bıraktığım için onu yandan görebiliyordum. “Canını
yakıyor muyum?”

“Hayır, ama ne yapıyorsun?”

“Sana bakıyorum.”

“Popoma mı bakıyorsun?”

“Her yerine. Omuzlarına, sırtına dağılan saçlarına. Yatağa bastırılmış göğüslerine.” Durdu. “Orayı birazdan yalayacağım, bilmen için söylüyorum.”

Yastıktayken kıkırdadım. “Kendimi burada biraz savunmasız ve mahcup hissetmeye başlıyorum.”

Ciddiyetle, “Neden? Sen çok güzelsin Kate. Çok güzel bir vücudun var,” dedi ve ardından güldü. “Ve popon da çok güzel.” Popomu yeniden ısırdı.

“Yeter! Beni çıldırtıyorsun.”

“Öyle mi? Ben sadece sana bakıyorum, yani benim olana.”

“Beni iyi dinle denizci. Sen bana sahip değilsin. Ben senin değilim.”

“Haklısın, sana sahip değilim.” Kulağıma eğildi. “Sana asla sahip olmak istemiyorum ama sen benimsin. Bana izin verdiğin sürece seni sevmem için benimsin.” Kollarımı bıraktı ve beni sırt üstü çevirdi. Gülümseyerek, “Şimdi seni öpebilir miyim?” diye sordu.

Ve cevap vermemi beklemedi.

• • •

Şaraphaneye güneşli bir günde vardık. Bizi Susan, Guillermo ve heyecanlı Chelsea karşıladı. Susan'ın çoktan düğünümüzü planlamaya, Chicago'daki ailem ve arkadaşlarımla seyahat ayarlamalarını yapmaya başladığını öğrenmiştim. Jamie için gerçekten de bir anne gibiydi, hayatımızın her zaman bir parçası olacağını

hissediordum. Çocukları büyümüştü ve çoğu zaman sert görünse de, bu kalın duvarın altında yumuşak, sevgi dolu ve sıcak bir insan olduğunu, aileye değer verdiğini biliyordum.

Ahırda kendimize bir yaşam kurduk. Jamie buraya ahır demeye bir son verip evimiz demeye başlamamız gerektiğini söylüyordu. Onun bu ruhunu seviyordum. Evin içine yazı yazmam için üzüm bağlarına bakan bir çatı katı yaptı. Günümün büyük bir kısmını burada yazı yazarak geçiriyordum. Bazen de sadece dışarı bakıp hayatımın gerçek olamayacağını düşünüyordum. Jamie diğer çalışanlarla ilgilenirken, büyük makineleri çalıştırırken ya da üzüm bağlarının arasında öylece dikildiğinde gökyüzüne bakıp hayatına hayranlık duyarken onu izliyordum. Ben de aynı duygular içindeydim.

Sadece Bob o sene beni bir yolculuğa çıkarmıştı. Aşka kalbimi kapatmam gerektiğini düşündürttüğü için onu suçlayamazdım. Aksine bana tersini gösterdiği için ona minnettardım. Çitin diğer tarafına adım atmazsanız çimlerin ne kadar yeşil olduğunu asla öğrenemezsiniz. Bütün mesele buydu, öyle değil mi? Bazen, L istasyonunda bir yıl önceki halimle karşılaşsam ona sadece, “Git ve o lanet hayatını yaşa Kate. Ve aşka kendini aç!” demeyi düşündüm. Oysa çok geçmeden bunun insanların anlayabileceği ve uygulayabileceği bir tavsiye olmadığını fark ettim. Herkes zaten hayatını yaşadığını sanıyordu.

İşte bu yüzden, “Hayatını yaşa. Sevdiğin, seni umursayan herkesi, tüm bağlarını kopar. Yalnız yaşa. Böylece kalbin aniden durursa, bir sosis parçasıyla boğulursan ya da elektrikle çarpılırsan öldüğünde seni kimsenin bulamayacak olmasını anlayabilirsin. Çürüyeceksin. Kimse arkandan gözyaşı dökmeyecek. Bu duygunun, düşüncelerini yaşamın boyunca rahat bırakmadığını bir düşün. Yok olup gideceksin ve bir yabancı senin işlerinle, cenazenle

ilgilenecek ve bir isim levhan bile olmayacak. Bunu hayal et ve yalnız olman gerektiğine inan ve sonra seni seven insanların yanına git!” İşte tam da böyle söyledim. Kendime sunmak isteyeceğim mücadele bu olurdu. Şükran minnettarlığınızın kalitesidir ve karşılığında takdir görmeye açık olmaktır. Ben kendi yolculuğumda yaşamamın ne demek olduğunu öğrendim. Ve yaşamak demek, minnettar olmak demek...

• • •

Düğün günümüzde tek bir bulut dahi olmayan gökyüzü her zamankinden daha güzeldi. Jamie beyaz bir gömleğin üzerine muhteşem siyah bir yelek giymişti. Demir kemerin altında diki- lip törenin başlamasını beklerken onu izledim. Düğün davetimiz için hazırlanan dev tentenin altına saklanmıştım ama koridorun her iki tarafındaki koltukların dolduğunu görebiliyordum. Büyük bir parti organize etmemiş olsak da, tanıdığımız tüm harika insanları davet etmiştik. Susan, Guillermo, Şef Mark ve aileleri de buradaydı. Benim tarafımda yeni kardeşlerim ve diğer önemli kişiler yer almıştı. Yeni sahip olduğum büyükannem ve büyük- babamla birlikte üvey annem bile buradaydı. Jerry ve Beth'i gördüm, Dylan ile Ashley'in yerlerini aldığını görünce gülümsedim.

Birkaç dakika daha Jamie'yi seyretmeye devam ettim. Bazen insanları uzaktan seyrederek de onlar hakkında pek çok bilgi edinebilirsiniz. Gömleğinin kollarını yukarı doğru kıvrırmıştı, saçları dağınıktı. Çok hoştu, sürekli konuklarımıza gülümsüyordu. Onun da heyecanlı olduğunu ve onca insanın California'dan buraya bizim için gelmesinin onu da duygulandırdığını biliyordum.

Tören güneşin tepelerin ardından batarken geride bıraktığı ışıltılı saatlerde başlayacaktı. Saçlarımı yumuşak dalgalar ha-

linde açık bırakmışık. Duvağım kır çiçeklerinden yapılmış bir taçla başıma tutturulmuştu ve el buketimde de bir demek papatya ve gelincik vardı. Vintage beyaz dantelli saten bir elbise giymiş ve çok doğal bir makyaj yapmıştım. Jamie ile saf bir şekilde, olduğumuz ve birbirimizi gördüğümüz şekilde evlenmek istiyordum.

“O yolu yürümeden önce sana söylemek istediğim birkaç şey var.”

Arkamı dönünce babamın, Paul’un siyah takım elbisesi içinde her zamanki gibi çok yakışıklı olduğunu gördüm. “Merhaba baba.”

“Merhaba, tatlım. Her şeyden önce, Jamie çok şanslı bir adam. Sen çok güzelsin, zekisin ve hayatının geri kalanında mutlu edilmeyi hak ediyorsun. Eğer Jamie’nin bunu yapabileceğine yüzde yüz emin değilsen, seni birkaç saniye içinde buradan kaçırabilirim. Söylemen yeterli! Hâlâ vaktimiz var!” En son cümleleri kendinden emin bir şekilde söylemişti.

İkimiz de güldük. “Eminim baba.”

“Tamam, peki. Eğer sonsuza dek Jamie’ye sırılsıklam âşık kalacağına yüzde yüz emin değilsen, yine aynı şeyi yapabilirim. Yani seni yine buradan kaçırabilirim. Benim görevim bu, tabii ihtiyaç doğarsa.”

“Bunu yapmana gerek olmayacak. Jamie ile neye sahip olduğumuzu biliyorum.”

Babam başını salladı. “Pekâlâ, o halde bize gelince, ölene dek her ne olursa olsun senin yanında olacağıma söz veriyorum. Her ne kadar eşinle babandan önce tanışmış olsan da, bu senin hâlâ benim bebeğim olduğun gerçeğini değiştirmez. Ve ben seni korumak için her şeyi yaparım.”

“Biliyorum,” diyerek uzanıp yanağını öptüm.

“Bana bir söz vermen gerekiyor.”

“Evet.”

“Hikâyeti düzeltmeyi bitirince önce bana göndereceksin.”

“Söz veriyorum.”

“Güzel, şimdi katılmamız gereken bir düğünümüz var.” Kolu-
nu uzattı, tereddüt etmeden koluna girdim. Köşeyi döner dön-
mez Jamie’ye baktım. Biz yürürken gözlerinde büyümlü bir ışık
vardı. Yanına gidene dek beni hayranlık ve merakla izledi. Sonra
o kadar güzel gülümsedi ki, adeta bacaklarım titredi. Tek kelime
etmediler. Jamie ve babam birbirlerine içtenlikle bakıp sıcacık gü-
lümstediler ve el sıkıştılar.

Jamie, nikâhımızı kıyacak olan görevliye dönerken elimi tut-
tu. Usulca, “Hayal ettiğimden bile daha güzelsin. Bu nasıl müm-
kün olabilir?”

Uzanıp onu öpmemek için kendimi zor tuttum. Aksine kolu-
nu sıkıp, “Teşekkür ederim,” dedim.

Törenimiz bir hayal gibiydi. Sevdiklerimizin bizi izledikleri-
ni biliyordum ama sanki dünyayı duymazdan gelmiş ve sadece
ikimiz kalmıştık. Birbirimize yeminlerimizi okurken Jamie’nin
de aynı şeyleri hissettiğini biliyordum. Sanki dünyada sadece
ikimiz vardık.

“Katy, meleşim. Seninle tanıştığım günden beri sana âşık
oluyorum ve aşkımın bitmeyeceğine sana söz veriyorum. Dün-
ya üzerinde olmak istediğim tek yer senin yanın. Sadece senin
yanında kendimi bir bütün ve gerçek hissediyorum. Sen ve ço-
cuklarımız için elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz veriyor-
rum.” Yutkundu, gözleri dolmuştu. “Bu ellerin seni ölene dek her

gün tutkuyla, özenle ve sıcacık tutacağına söz veriyorum.” Daha önce hiçbir erkeği aynı anda hem bu kadar güçlü hem de bu kadar duygusal görmemiştim. Dudaklarım titredi, gözlerim doldu. Jamie elimi sıkıp yeminim için beni cesaretlendirdi.

“Jamie, sen benim ışığımsın. Sen bulduktan sonra ağaçlardaki yaprakları ve kumaştaki karmaşık desenleri görebildim. Sonunda kuşların birbirlerine seslenişlerini duyabildim. Kendimi canlı hissedebildim. Seninle tanıştığım gün uyandım ve bana hayal edebileceğinden çok daha fazlasını verdin. Aramızdaki bu aşkın değerini sonsuza dek koruyacağıma söz veriyorum. Her ne olursa olsun yanında ve minnettar olacağım. Hayatımın her günü sana sahip olduğum her şeyi sunacağım.”

Daha izin bile almadan öpüştük. Birkaç saniye için nerede olduğumuzu unuttum. Dudakları o kadar yumuşak ve bir o kadar kararlıydı ki... Ayrıldığımızda sanki bunu ilk defa telaffuz ediyormuşçasına, “Seni seviyorum,” dedi.

Gülümsedim, “Ben de seni seviyorum,” dedim. Tam o sırada konukların bizi alkışlamaya başladıklarını fark ettim. Kız kardeşim Skylar piyanodaki ilk tuşlara dokundu. Bu da geriye, kurulan çadıra doğru yürümemiz için bir işaretti. El ele, herkese selam verip gülümseyerek yürüdük. Jamie ile aramızda muhteşem bir enerji vardı.

Davetimiz samimi ve romantikti. Çadır beyaz ışıklarla süslenmişti. Her bir uzun çiftlik masasının ortasında içinde günebakan ve diğer kır çiçeklerinin olduğu vazolar ardı. Yemek tabii ki, en iyileri kiralamış olan Şef Mark sayesinde kusursuzdu. Eğlence kısmını Jamie’ye bırakmışım. Bu yüzden bir DJ göremeyince biraz şaşırdım. Yemek boyunca Skylar bize piyano çaldı, pasta kesilmeden hemen önce Jamie’ye döndüm. “Nasıl eğleneceğiz?”

Gayet ciddi bir şekilde, “Tabii ki karaoke yaparak,” diye karşılık verdi.

“Şaka mı yapıyorsun?” Aslında biraz sinirlenmişim.

“Tabii ki şaka yapıyorum. Sana böyle bir şey yapmam. Eğlence kısmı benim düğün hediyem ve bir sürpriz!” diye sırtıttı.

“Ah, ben hediyeni daha sonra vereceğim,” diye göz kırptım.

“Öyle yapsan iyi olur. Biliyorsun, bu evliliği resmileştirmemiz gerekiyor.”

“Ah, sanırım o kısmı hallettik.”

Kaşlarını çattı. “Demek istediğin, düğün gecemizde...”

“Sevişebiliriz ama benim hediyem bu değil.”

“Beni meraktan delirteceksin.”

Pastayı kestikten sonra birilerinin çadırın ucundaki küçük sahneye enstrümanlar hazırlamaya başladıklarını fark ettim. Sahneye iki kişi çıktı, biraz daha yakından bakınca onların Mia ve Will Ryan olduklarını anladım. Bunlar yıl boyunca takip ettiğim müzisyen çiftti. İki küçük oğulları sahnenin önüne oturmuş bacaklarını aşağıya sallıyordu. Birinin elinde bir tef diğeri ise bir çeşit marakas vardı. Will mikrofonu eline aldı.

“İyi akşamlar. Ailemle birlikte bu günün bir parçası olmaktan şeref duyuyoruz.” Benimle ve Jamie ile göz göze gelirken kendinden emin bir şekilde konuşuyordu. Mia ona en sakın ve sevgi dolu şekilde gülümsedi. “Birbirinin ruhunda herhangi fiziksel bir bağı ihtiyaç duymadan güçlü bir biçimde var olmak aşkın en büyük işaretidir. Jamie ve Kate de buna sahip olacak kadar şanslı!” Diğer konuklarla birlikte şampanya kadehini kaldırdı. “Cennetiniz hep birbirinizin kollarında burada, dünyada sizinle birlikte olsun. Jamie ve Kate’e!”

Konuklar da “Jamie ve Kate’e!” diye bağırıp kadeh tokuşturdular. Biz öpüştükten sonra Mia piyanonun başına geçti, Will de gitarını alınca hemen neşeli bir şarkıya başladılar. Birisi bongoyu ve başka bir müzisyen de bası çalıyordu. Küçük çocukları da sanki bunu milyonlarca kez yapmışçasına sahnenin önünde ellerindeki enstrümanları çalmaya devam ettiler. Bu gerçek bir aile performansıydı. Jamie beni kollarına aldı, çevirdi ve sonra öptü.

Beni bırakınca, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Gerçekten büyülendim. Onları buraya getirmek için ne kadar ödedin?”

“Batı yakasındalardı, biraz ikna etmem yeterli oldu. Onlar gerçekten iyi insanlar.”

“Bu muhteşem!”

Büyülenmiş bir şekilde bana baktı. Duvağımdaki tacı işaret edip, “Bunu sevdim,” dedi. “Sen gerçekten benim meleğimsin, öyle değil mi?”

“Sen ne istersen olurum Jamie Lawson. Sana o kadar âşığım ki...”

Mia ve Will aletlerini topladıktan sonra onlara ve konukların geri kalanına veda ettik. Jamie ahırdaki küçük evimize dönmek için sabırsızlanıyor gibiydi.

Evimizin dışarıdaki yegâne ışığına varana dek karanlık üzüm bağının içinden el ele yürüdük.

Jamie, “İşte geldik,” diyerek beni kollarına aldı. İçeri girince beni yatağımızın yanına taşıyıp yumuşak ve sevgi dolu bir şekilde öptü. Duvağıyı çıkardı, ayakkabılarını fırlatırken onu bir kenara bıraktı. Özenle ve yavaş hareketlerle elbisemi çıkardı. Elbisemin altına beyaz ipekli ve dantelli bir kombinezon giymiştim. “Vay ca-

nına, bu siyahtan daha güzelmiş!” Giysilerini çıkarmasına yardım ettim ve Jamie’nin çıplak güzelliğine hayranlıkla baktım. Oda da sadece ikimizin üzerine vuran yumuşak bir ışık vardı. Geniş omuzlarına ve kaslı kollarına dokundum. Beni dudaklarımdan öpmeye başlayıp ipeğin üzerinden kalçalarımaya kadar öperek indi.

Uzulca, “Jamie?” dedim.

Tam o sırada dizlerinin üzerine çökmüştü.

Elleri bacaklarımdan arkasında dolaşırken dantel iç çamaşırımı yavaşça aşağıya çekti. Öpücüklerinin arasından, “Evet, ne oldu?” diye sordu.

“Sana hediyeni söylemek istiyorum.”

Hâlâ başını kaldırıp bana bakmamıştı. Beni yatağın kenarına oturtup baldırlarımı öpmeye devam etti.

“Tamam bebeğim, söyle,” diye fısıldadı.

“Baba olacaksın.”

Birden beni öpmeyi bırakıp yüzüme baktı. Yüz ifadesinden sevgi dolup taşıyordu. Keşke o duyguları bir yerde saklayabilseydim. “Gerçekten mi?” Gözleri dolmuştu.

Gülümsedim ve ağlamaya başladım. “Bir bebeğimiz olacak.”

Ayağa kalktı, kombinezonu başımın üzerinden çıkardı ve birlikte yatağa uzandık. Her yerimi öptü ve karnımın üzerine gelince durdu ve usulca konuşmaya başladı. “Seni var olmadan önce bile seviyordum ve seni her zaman seveceğim.” Karnıma bir göz yaş damlasının düştüğünü hissettim. Damlayı öpüp bana baktı. “Teşekkür ederim, hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

“Ben de,” diye fısıldadım.

Son Söz

Jamie

Fısıltılar, Katy onlara bu adı veriyor. Onlar dışarıda bizden çok daha büyük bir şey olduğuna dair işaretler, küçük sesler ya da hatırlatmalar. Evrende işleri yoluna koymak için çabalayan büyük bir güç olduğunun belirtisi... Her neyse, o böyle söylüyor işte. Fısıltıları bir rüyada duymaya başlamış. Katy kaderinin çizildiğine ve bu fısıltıları ya da çok daha büyük olan bu gücün ona söylediklerini dinlemesi gerektiğini düşünmüş.

Bundan ona asla bahsetmedim ama o rüyanın Katy'nin içinde en başından beri var olan bir şeyin ortaya çıkması olduğunu biliyorum. Bu onun içinden geldi. Bu hepimizin içinde olan sevme ve sevilme arzusu. Kalplerimizi tekrar ve tekrar kıran da bu. Belki de Katy'nin sözünü ettiği güç, insanlığın bir araya gelerek oluşturduğu kolektif bir enerji ve "Birbirinizi sevin, birbiriniz için savaşın ve birbirinize iyi bakın," diyor. Ben de onun gibi korkularımın içinden çıkarak bir savaş verdim. Başka bir gücü hissetmeye o kadar ihtiyacım vardı ki, ona karşı koyamadım. Aramızdaki çekim beni ikimizin dünyasına o kadar güçlü çekiyor, o kadar hızlı dönüyordu ki; yerçekimi bizi birbirimize itti. Birbirimizin kollarına ve ruhlarına kavuştuk.

Katy artık benim ruhumda, oradan çıkamaz. Eğer benim de hayatımda fısıltılar olacaksa, bunlar yüksek sesli ve net olacak. Benim fısıltılarım küçük kiralık bir Toyota arabanın bana çarpmasıyla bağırışlar halinde duyuldu. Bana, binlerce güneşin gücüyle çarptı ve durmaksızın çarpmaya devam etti. Katy bana çarpmaya hâlâ bir son vermedi.

Bunu artık onu üzüm bağlarının arasında izlerken daha iyi anlıyorum. Nefesimi kesiyor. Kucağında kızımız Charlotte var, birlikte gökyüzüne bakıp güneşin tadını çıkarıyorlar. Her geçen gün ikisi de bir önceki günden daha güzel. Burada birkaç dakika dikilip onu beyaz yazlık elbisesiyle izliyorum. Charlotte'un da üzerinde beyaz bir elbise var. Ve ben bu manzaraya bakarken cennetin dünyada olduğunu anlıyorum. Rüzgâr ensemeye çarpıp beni onlara doğru itiyor. Katy beni fark edip bebeğimizi zıplattırken içtenlikle gülümsüyor. Yanına gidip Charlotte'u kollarıma alıyorum. Kızım küçük kahkahalarla adeta cıvıldıyor. "Bir gün kalbimi çok fena kıracaksın küçük kızım, bunu biliyorsun, değil mi?" Gülüşü kelimenin tam anlamıyla kalbimi hızlandırıyor. "Ve buna kesinlikle değecek."

Kate'le artık karanlık olmaksızın ışığın, acı olmadan mutluluğun var olamayacağım biliyoruz. Ama birbirimize bir söz verdik, her ne olursa olsun yan yana o anı yaşamayı tercih edeceğiz. Ben aşkın gerçekte bu olduğuna inanıyorum.

Susan küçük bir yürüyüş için Charlotte'u zevkle kollarımdan alıyor. Evimize doğru Kate'in peşinden gidiyorum ve uzanıp elini tutuyorum. Birden bana dönüyor. Yüzsüzce gülümsüyorum. "Bir fısıltı duydum Kate. Bana seni hemen yatağa atmamı söyledi." Şakayla koluma vuruyor. "Buna bir son verir misin?"

"O fısıltıları dinlemek zorundayım." Eğilip onu kucakladığım gibi omzuma atıyorum ve o kahkahalar atarken Kate'i yatağımıza taşıyorum.